

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาลำดับการเรียงพยางค์ถึงเกณฑ์ของนิสิตชั้นปีที่ 1
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โดย

ผู้ร่วมศาสตราจารย์ถาวรธ วาจาสิทธิ์

สถาบันภาษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2533

๑๓
กษ 15
006522

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษากลิ่นการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อาวุธ วาจาสิทธิ์

สถาบันวิจัยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2533

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

061297

งานวิจัยนี้ได้รับเงินอุดหนุนจากงบประมาณเงินทุนสถาบันภาษา
เพื่อการวิจัยประจำปี พ.ศ. 2530 จำนวนเงิน 10,000.- บาท

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงไปได้ด้วยดีด้วยบทบาทการให้คำปรึกษาแนะนำตั้งแต่เริ่มแรกจนสำเร็จ จากบุคคลสองท่านคือ รองศาสตราจารย์ ดร. สมิตรา อังวัฒนกุล แห่งภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และรองศาสตราจารย์ ดร. สุทัศน์ สุกมลสันต์ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิจัยและวางแผน สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์สุโร พงษ์ทองเจริญ แห่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ดร. มานิต บุญประเสริฐ แห่งมหาวิทยาลัยหอการค้า รองศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการระดับชาติและวิเทศสัมพันธ์ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รองศาสตราจารย์ ดร. สมิตรา อังวัฒนกุล รองศาสตราจารย์ ดร. สุทัศน์ สุกมลสันต์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำตรวจสอบและแก้ไขความถูกต้องของเครื่องมือวิจัย

บุคคลอีกห้าท่านที่ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ คือ รองศาสตราจารย์นิภาพร รัตนพฤษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผ่าน บาลโพธิ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วาวแว โรงสะอาด อาจารย์ธีรบูรณ์ สมบูรณ์เกิง และผู้ช่วยศาสตราจารย์แสงระวี เขาว์ปรีชา ที่กรุณาให้คำแนะนำที่มีคุณค่าหลายประการต่อการทำวิจัยนี้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณคณาจารย์สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2530 ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยนี้ด้วยดี

และสุดท้ายขอขอบคุณ คุณภรณ์ วาจาสิทธิ์ และเด็กหญิงธัชพร วาจาสิทธิ์ (ลูกแพร์) ที่คอยเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยโดยตลอด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาวุธ วาจาสิทธิ์

-ก-

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มเก่งมาก กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน

การวิจัยครั้งนี้กระทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตชายหญิงชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชา Foundation English I ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 710 คน โดยแบ่งเป็นนิสิตกลุ่มเก่งมาก (ได้รับเกรด A ในการเรียนวิชา FE I) จำนวน 107 คน นิสิตกลุ่มเก่ง (ได้รับเกรด B) จำนวน 269 คน นิสิตกลุ่มปานกลาง (ได้รับเกรด C) จำนวน 309 คน และนิสิตกลุ่มอ่อน (ได้รับเกรด D) จำนวน 25 คน โดยในการสุ่มกลุ่มตัวอย่างนี้ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปใช้กับนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 50 คน แล้วนำผลที่ได้มาหาความเที่ยงของแบบสอบถามโดยได้ค่าความเที่ยง 0.94 แล้วจึงนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เลือกไว้

หลังจากที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามแล้วประมาณ 3-4 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความเที่ยงของเครื่องมือวิจัย โดยการเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่เคยตอบแบบสอบถามมาแล้ว จำนวน 71 คน จากนิสิตทั้ง 4 กลุ่ม (คิดเป็นร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด) เพื่อทำการสัมภาษณ์ ทั้งนี้ใช้การสุ่มอย่างง่าย ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามฉบับเดิม โดยผู้วิจัยเป็นผู้อ่านคำถาม เฉพาะในตอนที่ 2 ของแบบสอบถาม และเป็นผู้บันทึกคำตอบของกลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 71 คนทั้ง 2 ชุด มาคิดคะแนนตามเกณฑ์แล้ว นำคะแนนรวมของทั้งสองชุด มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.91 ซึ่งแสดงว่าแบบสอบถามมีความเที่ยงสูง

หลังจากทดสอบความเที่ยงของแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 710 คน ตอบไว้แล้วมาหาค่ามัธยฐานเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ทั้ง 4 กลุ่ม โดยการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแปรปรวนโดย f-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1
 - 1.1 พฤติกรรมการเรียนภาษาที่นิสิตนำมาปฏิบัติมากที่สุด คือพฤติกรรมการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ

- 1.2 กลวิธีการเรียนที่นิลิตนำมาปฏิบัติปานกลางคือกลวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง กลวิธีการฝึกฝนภาษา กลวิธีการหาวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเอง กลวิธีการใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู และกลวิธีการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น
- 1.3 กลวิธีการเรียนที่นิลิตนำมาปฏิบัติน้อย คือกลวิธีการพยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น
2. การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิลิตชั้นปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มเก่งมาก กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน
 - 2.1 กลุ่มเก่งมากและกลุ่มเก่งใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งหมด 4 ข้อ จากกลวิธีการเรียนทั้งหมดจำนวน 71 ข้อ โดยใช้ 4 ข้อนี้ เป็นกลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนเป็นของตนเอง) 2 ข้อ เป็นกลวิธีการพยายามใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น 1 ข้อ และเป็นกลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ 1 ข้อ
 - 2.2 กลุ่มเก่งมากกับกลุ่มปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในการใช้กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการและกลวิธีการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น ตามลำดับ
 - 2.3 กลุ่มเก่งมากกับกลุ่มอ่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในการใช้กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ และกลวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง ตามลำดับ
 - 2.4 กลุ่มเก่งกับกลุ่มปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในการใช้กลวิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้นเป็นลำดับแรก กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ รวมทั้งกลวิธีการใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู เป็นลำดับต่อมา
 - 2.5 กลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในการใช้กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ และกลวิธีการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น ตามลำดับ
 - 2.6 กลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในการใช้กลวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง และกลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการตามลำดับ

Abstract

The purposes of this study were to study the English learning strategies of first year students, Chulalongkorn University and to compare the learning strategies among four groups of students classified by the grades they received from Foundation English I course, i.e., Grade A group, Grade B group, Grade C group, and Grade D group.

The analysis was based on the data obtained from 710 first year sample students taking Foundation English I in the first semester of the academic year 1987. There were 107 grade A students, 269 grade B students, 309 grade C students and 25 grade D students.

The instrument used for data collection is a set of constructed rating-scale questionnaires which had been reviewed and improved by five experts, and later tried out on 50 first year students to find the reliability of the instruments, which was 0.94. The instruments were then administered to all the sample groups.

Three to four weeks after the administration of the questionnaires, using the same questions as in the written questionnaires, interviews were conducted by the researcher on 71 students in the same sample group (approximately 10% of the whole sample students) to study the reliability of the answers. Pearson's Product Moment Correlation was then employed to find the relationships between the subjects' answers from the written questionnaires and from the oral interview. The analysis yielded the result of .91.

These are the findings:

1. First year students' English learning strategies.
 - 1.1 The learning strategy mostly used by the students is making an intelligent guess.
 - 1.2 The learning strategy moderately used by the students are participating directly in language learning activities, practicing, finding one's own way of

studying English, making one's errors work strategy and using various ways to enhance better memory.

1.3 The learning strategy used the least by the students is using English to communicate with the others.

2. The comparison of learning strategies among the grade A group, the grade B group, the grade C group and the grade D group.

2.1 The A-grade group and the B-grade group are different statistically at the .05 level in 4 out of 71 items, 2 of which are under the strategy of finding one's own way of studying English, one of which is under the strategy of using English to communicate with the others and the fourth item is under the strategy of making an intelligent guess.

2.2 The grade A group and the grade B group are different statistically at the .05 level in making an intelligent guess and using various ways to enhance better memory

2.3 The grade A group and the grade D group are different statistically at the .05 level in making an intelligent guess and participating directly in learning activities.

2.4 The grade B group and the grade C group are different statistically at the .05 level in using various ways to enhance better memory, making an intelligent guess strategy and making one's errors work.

2.5 The grade B group and the grade D group are different statistically at the .05 level in making an

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

กิตติกรรมประกาศ

สารบัญตาราง

บทที่ 1

บทนำ

1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2

ขอบเขตของการวิจัย

2

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

2

ประโยชน์

3

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการ เรียนภาษาอังกฤษ

4

ความหมายของกลวิธีการ เรียนรู้

4

ความสำคัญของการ เรียนรู้ภาษา

5

กลวิธีที่ใช้ในการ เรียนภาษา

6

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

18

งานวิจัยในประเทศ

18

งานวิจัยในต่างประเทศ

21

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

25

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

25

การเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร

25

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

26

	หน้า
การเก็บรวบรวมข้อมูล	28
การทดสอบเครื่องมือ	28
การวิเคราะห์ข้อมูล	28
บทที่ 4	
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	30
บทที่ 5	
สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	75
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	75
วิธีดำเนินการวิจัย	75
สรุปผลการวิจัย	76
อภิปรายผลการวิจัย	81
ข้อเสนอแนะ	87
บรรณานุกรม	90
ภาคผนวก	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เลขหมู่ กค
สข 15
เลขทะเบียน 006522
วัน เดือน ปี 24 ก.พ. 34

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	คำขวัญเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนส่วนที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	31
2	คำขวัญเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	33
3	คำขวัญเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	36
4	คำขวัญเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเอง) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	38
5	คำขวัญเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	40
6	คำขวัญเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	42
7	คำขวัญเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	44
8	การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	47
9	การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	52
10	การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	57

ตารางที่		หน้า
11	การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (ทิวทัศน์เรียนภาษาอังกฤษเป็นของตนเอง) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	60
12	การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	64
13	การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	67
14	การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม	71

สภานันท์วิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในขบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศแต่เดิมนั้น องค์กรประกอบด้านวิธีสอนและตัวผู้สอนมีบทบาท และมีความสำคัญมาก เพราะความเชื่อที่ว่า การเรียนจะประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นขึ้นอยู่กับวิธีการสอนและตัวผู้สอนเป็นหลัก ดังจะเห็นได้จากบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ จะมุ่งไปสู่การสอน และครูผู้สอนเป็นสำคัญ

แต่ในระยะเวลาหลายปีมานี้ องค์กรประกอบด้านตัวผู้เรียนได้รับความสนใจ และมีบทบาทสำคัญในขบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้บทความของ Corder (1967: 19) ชื่อ "The Significance of Learner's Errors" นับได้ว่าเป็นบทความที่มีบทบาทสำคัญที่กระตุ้นให้นักวิจัยหันมาสนใจเกี่ยวกับตัวผู้เรียนและกลวิธี (strategies) ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนมากยิ่งขึ้น (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2525: 43)

องค์กรประกอบด้านตัวผู้เรียนนี้มีตัวแปรหลายอย่างที่ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนที่อาจจะเป็นตัวแปรสำคัญประการหนึ่งคือ กลวิธีการเรียนของผู้เรียน ซึ่งเป็นเรื่องที่คุณเรียนจะต้องกระทำเอง โดยที่ครูผู้สอน อาจจะไม่สามารถรับรู้ได้ว่า ผู้เรียนใช้กลวิธีการเรียนภาษาอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อผู้เรียนอยู่นอกห้องเรียน เกี่ยวกับเรื่องนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2525: 43) กล่าวว่า "การที่ผู้เกี่ยวข้องหันมาสนใจบทบาทของผู้เรียน มีส่วนช่วยในการเรียนภาษาที่สองเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้เรียนคือบุคคลสำคัญที่จะต้องเรียนรู้ภาษาใหม่ ถ้ามองข้ามตัวผู้เรียนไป จะทำให้การสอนภาษาที่สองดำเนินไปไม่ถูกต้องทาง การวิเคราะห์ strategies ต่าง ๆ ของผู้เรียนจึงเป็นการแก้ปัญหาคารเรียนการสอนภาษาที่สอง ซึ่งนับว่าตรงประเด็น"

นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เรียนภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นเวลาหลายปี รวมทั้งการเรียนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นเวลา 1 ภาคเรียน ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการวิจัย เพื่อให้ทราบว่า การที่นิสิตเหล่านั้น ซึ่งมีทั้งกลุ่มที่เรียนเก่งมาก กลุ่มที่เรียนเก่ง กลุ่มที่เรียนปานกลาง และกลุ่มที่เรียนอ่อน มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่เป็นอยู่นี้ เขามีกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ ถ้ามีความแตกต่างกันจะมีความแตกต่างกันมากน้อยแค่ไหน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มที่เรียนเก่งมาก กลุ่มที่เรียนเก่ง กลุ่มที่เรียนปานกลาง และกลุ่มที่เรียนอ่อน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรเป็นนิสิตชายหญิงชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากคณะต่าง ๆ 13 คณะ ที่เรียนวิชา Foundation English I ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 2,142 คน โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือกลุ่มที่เรียนเก่งมาก กลุ่มที่เรียนเก่ง กลุ่มที่เรียนปานกลาง และกลุ่มที่เรียนอ่อน (นิสิตเหล่านี้ได้รับเกรดวิชา Foundation English I A B C และ D ตามลำดับ)
2. การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนิสิตชายหญิงชั้นปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 4 ระดับดังกล่าวนี้ เป็นการศึกษาวิธีการเรียนตามการรับรู้ของผู้เรียน

คำจำกัดความที่ใช้ในการทำวิจัย

1. กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง เทคนิคหรือเครื่องมือต่าง ๆ ที่ผู้เรียน ใช้ในการเรียนภาษาตลอดจนวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการซึมซาบ และรักษาสิ่งที่ได้เรียนรู้ต่าง ๆ ไว้ ในการวิจัยนี้จะศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย
 - 1.1 การเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง
 - 1.2 ผักผ่อนภาษา
 - 1.3 พยายามใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น
 - 1.4 ทาวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเอง
 - 1.5 ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู
 - 1.6 เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ
 - 1.7 ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น

2. นิสิตชั้นปีที่ 1 หมายถึง ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นปีที่ 1 ภาคปลายปีการศึกษา 2530 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้เรียนวิชา Foundation English I ในภาคต้นปีการศึกษา 2530 (และกำลังเรียนวิชา Foundation English II ในภาคปลายปีการศึกษา 2530) ซึ่งแบ่งเป็น 4 กลุ่มดังนี้
 - 2.1 กลุ่มเก่งมาก หมายถึง กลุ่มที่ได้เกรด A วิชา Foundation English I
 - 2.2 กลุ่มเก่ง หมายถึง กลุ่มที่ได้เกรด B วิชา Foundation English I
 - 2.3 กลุ่มปานกลาง หมายถึง กลุ่มที่ได้เกรด C วิชา Foundation English I
 - 2.4 กลุ่มอ่อน หมายถึง กลุ่มที่ได้เกรด D วิชา Foundation English I
3. กลวิธีการเรียนภาษา หมายถึง กลวิธีการเรียนต่าง ๆ ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ทั้ง 4 กลุ่ม
2. ใช้เป็นแนวทางในการแนะนำวิธีการเรียนที่เหมาะสมแก่นิสิต
3. ใช้เป็นแนวทางในการเตรียมการสอนของผู้สอน
4. ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุง เอกสารประกอบการสอน และบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน
5. ใช้เป็นแนวทางแก่ผู้วิจัยที่สนใจจะค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งพอจะสรุปได้ดังต่อไปนี้คือ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ

1.1 ความหมายของกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ (Learning Strategies) มีผู้ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนภาษา ดังนี้คือ

Rubin (1979: 20-21) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนภาษาหมายถึง เทคนิค หรือเครื่องมือที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษา Brown (1980: 83) ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนไว้ว่า หมายถึง วิธีการที่จะทำให้เกิดการซึมซับและเก็บรักษาสິงที่ได้เรียนรู้ต่าง ๆ ไว้ พร้อมทั้งจะนำมาใช้ได้อีกเมื่อพบประเด็นเดิม

Richard (1985: 162) อธิบายความหมายของกลวิธีการเรียนว่า หมายถึง วิธีที่ผู้เรียนพยายามที่จะเข้าใจความหมายและการใช้ของคำต่าง ๆ รวมทั้งกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และด้านอื่น ๆ ของภาษา ซึ่งในการนี้ผู้เรียนอาจใช้วิธีสรุปแบบรวบยอดและการตีความพาดพิงถึง เพื่อช่วยในการเรียนภาษา เป็นต้น

Chamost และ O'Melley (1989) ได้ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนว่าหมายถึงการที่ผู้เรียนใช้ทั้งความคิดและการกระทำในการทำความเข้าใจ สิ่งที่กำลังเรียน การจดจำสิ่งที่เรียน และการเก็บความรู้ที่ได้รับตลอดจนการนำความรู้นั้นกลับมาใช้เมื่อต้องการ

Wenden (1985: 4-7) ได้ให้ความหมายของกลวิธีการเรียน (ภาษา) ไว้กว้าง ๆ ว่ามีความจำเป็นที่ครูจะต้องช่วยผู้เรียนพัฒนาวิธีการเรียนรู้ และในการนี้ผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องพิจารณาว่าจะใช้วิธีการที่ครูพยายามช่วยให้เขาเรียนภาษานั้นกับตัวเราเองอย่างไร จึงจะเป็นผลดีที่สุด

Stern (1983: 405) ไม่ได้ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนใน ความหมายที่นักวิจัยอื่น ๆ ใช้กัน ในทัศนะของ Stern กลวิธีการเรียนหมายถึง แนวโน้มโดยทั่วไปส่วนใหญ่ หรือลักษณะ เฉพาะของกลวิธีการเรียนที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการเรียนภาษา ซึ่งแตกต่างจากเทคนิคการเรียน (learning techniques) ซึ่งหมายถึงพฤติกรรมกรเรียนที่สามารถสังเกตเห็นได้ และผู้เรียนอาจจะนำมาใช้โดยที่ไม่ได้ตั้งใจ เช่นการหาคำศัพท์ในพจนานุกรม เป็นต้น

1.2 ความสำคัญของกลวิธีการเรียนภาษา

Rubin และ Thompson (1982: 7) ให้ความสำคัญกับกลวิธีการเรียน และตัวผู้เรียนเป็นอย่างมาก ในขบวนการเรียนการสอนภาษา โดยกล่าวว่า "ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในท้ายที่สุดนั้นขึ้นอยู่กับสิ่งที่ผู้เรียนให้กับการเรียนนั้น ผู้เรียนหลายคนมักจะตำหนิครูผู้สอน สภาพแวดล้อม และวัสดุการสอนที่ใช้เมื่อเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ โดยหารู้ไม่ว่าเหตุผลแห่งความสำเร็จ หรือความล้มเหลวนั้นอยู่ในตัวผู้เรียนนั่นเอง"

Carroll (1977: 4) กล่าวว่า การเรียนภาษาให้ประสบผลสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์อย่างดีขององค์ประกอบเรื่องบุคลิกลักษณะของผู้เรียน แรงกระตุ้นของผู้เรียน ตลอดจนสภาพสิ่งแวดล้อม เมื่อมีการเรียนภาษาเกิดขึ้น นอกจากนี้แล้วองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่ทำให้การเรียนภาษาประสบผลสำเร็จก็คือ กลวิธีการเรียนภาษา "เพราะการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอย่างเหมาะสมของผู้เรียน สามารถทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมีสติปัญญาเพียงปานกลาง หรือมีสติปัญญาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น"

Fouler (1965: 34) กล่าวถึงกลวิธีการเรียนภาษาว่า ความรู้เกี่ยวกับวิธีการเรียนของผู้เรียนมีผลต่อบทเรียนและจะเป็นตัวกำหนดแบบแผนและลักษณะของบทเรียนเพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความสามารถและความสนใจต่างกันไป

Cohen (1981: 211-214 อ้างถึงใน เกศสุดา รัชฎาวิชิตกุล, 2530: 21) ได้ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนและพบว่าผู้เรียนภาษาบางคนสามารถเรียนภาษาได้ดีกว่าคนอื่น ๆ เพราะสามารถใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษามาพัฒนาการเรียนของตน และผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจได้ดีที่สุดว่าตนควรจะเรียนอย่างไรจึงจะเกิดสัมฤทธิ์ผลมากที่สุด เมื่อตนอยู่ในห้องเรียน หรือแม้แต่อยู่ในสถานการณ์นอกห้องเรียน จะเห็นได้ว่ากลวิธีการเรียนภาษาเป็นกุญแจสำคัญ ที่นำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง กล่าวคือผู้เรียนเข้าใจและรู้จักใช้วิธีการเรียนภาษา ผู้เรียนจะรู้จักเก็บรักษาข้อมูลเนื้อหาสาระที่กำลังเรียนและนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากผลการวิจัยของ Paapalia (1978: 318) แสดงให้เห็นว่า หากครูได้แนะนำกลวิธีการเรียนภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมต่อผู้เรียนภาษาที่ไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้เรียนเหล่านี้ก็จะสามารถพัฒนาการเรียนภาษาของตนได้ ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรส่งเสริมการใช้กลวิธีการเรียนภาษาแก่ผู้เรียนด้วย

1.3 กลวิธีการเรียนที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ

มีผู้กล่าวถึงกลวิธีการเรียนภาษาไว้หลายท่านดังต่อไปนี้คือ Rubin (1975: 45-48) ได้กล่าวถึงกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในบทความเรื่อง What the "Good Language Learner" can Teach Us ซึ่งมี 7 ข้อคือ

1. รู้จักวิธีการเดาอย่างฉลาดและถูกต้อง และพร้อมและเต็มใจที่จะเดา ผู้เรียนที่ดี หมายถึงผู้ที่รวบรวมและเก็บข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ โดยจะใช้บริบททั้งหมดที่มีในสภาพแวดล้อมนั้น ๆ ซึ่งจะทำให้สามารถเข้าใจความหมายและจุดประสงค์ของการสื่อความหมายครั้งหนึ่ง ๆ
2. มีความต้องการแรงกล้าที่จะติดต่อสื่อสาร หรือเรียนรู้จากการสื่อความหมายนั้น พร้อมทั้งจะกระทำหลาย ๆ อย่าง เพื่อให้คนอื่นเข้าใจสิ่งที่เขาต้องการจะพูด เช่น อาจพูดโดยทางอ้อมหรือเปลี่ยนคำพูดใหม่ให้มีความหมายเหมือนเดิม เพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นต้น
3. มีความกล้าที่จะลองผิดถูก เพื่อการเรียนรู้ภาษาตัวเองได้ เพื่อจะได้สื่อความหมายกับคนอื่น ๆ พร้อมทั้งจะใช้ภาษาที่ผิดเพื่อจะได้เรียนรู้และเต็มใจที่จะอยู่กับความไม่ชัดเจนบางอย่างทางภาษา
4. พยายามเลียนแบบรูปต่าง ๆ ของภาษา มักจะมองหาโครงสร้างต่าง ๆ ในภาษาในการเลียนแบบรูปแบบต่าง ๆ ของภาษานั้น มักจะวิเคราะห์จัดกลุ่มและสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้ได้โครงสร้างบางอย่างสำหรับตนเอง
5. พยายามฝึกฝน การฝึกฝนอาจเป็นการฝึกฝนการออกเสียงคำ หรือสร้างประโยคตลอดจนการหาโอกาสใช้ภาษาที่เรียนมาในการพูดคุยกับเจ้าของภาษา ดูภาพยนตร์ หรือเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม หรือเป็นผู้ริเริ่มการสนทนากับครู หรือเพื่อนนักเรียนในชั้นเดียวกัน พยายามใช้โอกาสทุกอย่างที่มีในชั้นเพื่อการพูด เช่น อาสาตอบคำถาม แม้ครูไม่ได้เรียกให้ตอบก็ตาม
6. รู้จักปรับการใช้ภาษาของตัวเองและของผู้อื่น มักจะสังเกตเสมอ ๆ ว่าคนอื่นเข้าใจที่พูดได้แค่ไหน และสิ่งที่ตัวเองพูดเป็นไปตามหลักต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาหรือไม่ วิธีการนี้เป็นวิธีการเพื่อให้มีส่วนร่วมในชั้นเรียน ผู้เรียนที่ดีจะคิดหาคำตอบเสมอไม่ว่าเขาจะถูกถามหรือไม่

7. ให้ความสำคัญกับความหมายในการสื่อความหมายทุกครั้ง รู้ว่าในการที่จะเข้าใจข้อความหนึ่ง ๆ ความเข้าใจเฉพาะไวยากรณ์จะไม่เพียงพอ จะต้องดูบริบทของการพูด ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ตลอดจนการรู้จักฟังน้ำเสียงของผู้พูดอีกด้วย

ในปี 1982 Rubin และ Thompson (Rubin and Thompson: 1982) ได้จำแนกกลวิธีการเรียนภาษาของผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาคังนี้คือ

1. ทาวิธีเรียนเป็นของตนเอง คือการที่ผู้เรียนแสวงหาแนวทางการเรียนที่เหมาะสมสำหรับตนเอง เพราะกันเอง เป็นผู้รู้จักตนเองมากที่สุด ผู้เรียนแต่ละคน เรียนรู้ด้วยวิธีการต่างกัน บางคนอาจต้องทำซ้ำมาก ๆ จึงจะเรียนได้ดี เป็นต้น ผู้เรียนอาจจะขอคำแนะนำจากคนอื่นด้วยเพื่อนำมาทดลองใช้
2. เรียบเรียงข้อมูลทางภาษา คือผู้เรียนต้องรู้จักเรียบเรียงข้อมูลต่าง ๆ ทางภาษาและรู้จักจัดโปรแกรมการเรียนด้วย แม้ครูผู้สอนและตำราจะเรียบเรียงข้อมูลให้ก็ตาม ผู้เรียนภาษายังจำเป็นต้องจัดระบบข้อมูลเพื่อการอ้างอิงและทบทวน ส่วนการจัดโปรแกรมการเรียนให้สามารถเรียนได้อย่างสม่ำเสมอจะเป็นการสร้างนิสัยการเรียนให้มีประสิทธิภาพ
3. เรียนภาษาด้วยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คือผู้เรียนต้องคลุกคลีกับภาษาเพื่อจะได้มีความรู้สึกว่ภาษามีระบบอย่างไร และเพื่อให้ภาษานั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของผู้เรียน ผู้เรียนควรทดลองกับภาษาในแง่ต่าง ๆ ทั้งทางด้านไวยากรณ์ การใช้คำ การใช้ภาษาในแง่ศิลป์ เช่นการแต่งโคลงสั้น ๆ และการเล่นเกมส์ เช่นเกมส์ สแกร็บเบิล (Scrabble) เป็นต้น
4. หาโอกาสใช้ภาษา คือผู้เรียนต้องพยายามฝึกฝนและหาโอกาสใช้ภาษาที่ได้เรียนมา ทั้งการพูด เขียน อ่าน และฟัง ควรเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน และร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม เช่น คุุภาพยนต์ ฟังดนตรี ร้องเพลง นอกจากนี้การฝึกบรรยายสิ่งต่าง ๆ ในใจเป็นภาษาอังกฤษ นับว่าเป็นกิจกรรมทางภาษาที่ผู้เรียนกระทำได้สะดวกที่สุดอย่างหนึ่ง

5. รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน ผู้เรียนภาษาอังกฤษมักจะตกอยู่ในสภาพการณ์ที่คลุมเคลือ ซึ่งเกิดจากการที่ผู้เรียนไม่เข้าใจประโยค หรือบทสนทนาเป็นต้น ผู้เรียนที่ไม่ชอบสถานการณ์เช่นนี้จะรู้สึกสับสนและค่อย ๆ ห่างออกจากการเรียนภาษาในที่สุด จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เรียนภาษาที่ติดต้อง เรียนรู้ที่จะอยู่กับความไม่แน่นอนได้ เช่นในการอ่านไม่ควรรู้พจนานุกรมมากเกินไป เพราะไม่จำเป็นต้องรู้ศัพท์ทุกคำ ในการอ่านให้เข้าใจ หรือผู้เรียนไม่ควรรู้สึกผิดหรือตำหนิตัวเอง เมื่อไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูดเป็นภาษาอังกฤษ
6. ใช้ mnemonics ซึ่งเป็นเทคนิคที่ช่วยให้จำได้ดียิ่งขึ้นโดยการจัดสิ่งที่ต้องการจำให้สัมพันธ์กับแบบแผนหรือเชื่อมโยงสิ่งที่ต้องการจำเข้าด้วยกัน เช่นการจำคำโดยคิดถึงคำที่มีความหมายตรงข้ามกัน หรือมีความเกี่ยวเนื่องกัน
7. ใช้ประโยชน์จากข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียน คือเมื่อเรียนสิ่งใหม่ ๆ ข้อผิดพลาดเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะข้อผิดพลาดเป็นผลจากขบวนการเรียน ผู้เรียนภาษาที่ดีจึงควรมองข้อผิดพลาดเป็นเสมือนแหล่งข้อมูลและวิธีการที่จะปรับปรุงทักษะของตน เช่นไม่ควรรู้ข้อผิดพลาดทำให้ต้องหยุดชะงัก ในขณะที่สนทนาอยู่กับผู้อื่นเพราะจะเสียโอกาสที่จะได้ฝึกภาษาผู้เรียนควรพยายามทำความเข้าใจว่าทำไมจึงผิดบ่อย ๆ ในบางเรื่อง เพื่อจะได้ปรับปรุงภาษาของตัวเอง
8. ใช้ความรู้สึกเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ ผู้เรียนควรจะใช้ความรู้สึกที่มีอยู่เกี่ยวกับภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศที่เคยเรียนมาให้เป็นประโยชน์ในการเรียนภาษาใหม่ เพราะภาษาต่าง ๆ มีความคล้ายคลึงกันในการออกเสียงศัพท์ และสำนวนต่าง ๆ โดยเฉพาะภาษาต่าง ๆ ในยุโรป
9. เรียนรู้การเดาอย่างมีหลักการ ผู้เรียนต้องเข้าใจว่าในการเรียนภาษานั้น เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องพยายามหาความหมายและจุดมุ่งหมายของผู้พูด ในการนี้ผู้เรียนควรเรียนรู้ที่จะใช้วิธีการเดาอย่างมีหลักการ เช่นในการเข้าใจบทอ่าน ผู้เรียนต้องพยายามเข้าใจหัวใจของเรื่องหรือในการจะเข้าใจเรื่องราวการสนทนา ผู้เรียนควรมองหาเรื่องหลักอารมณ์ หรือสภาพแวดล้อม แล้วถาม

ตัวเองว่าทสนทนาเกิดขึ้นที่ไหน เรื่องที่พูดควรจะเป็นเรื่องอะไร เป็นต้น

10. รู้จักใช้สำนวนและคำพังเพย ผู้เรียนควรทราบว่าการเรียนภาษามีบ่อยครั้งที่ผู้เรียนจะพบพยางค์หรือประโยคที่พอจะเข้าใจจากการดูใจความข้างเคียงและจะไม่สามารถเข้าใจได้ เมื่อวิเคราะห์คำต่อคำ คำหรือพยางค์พวกนี้คือสำนวนและคำพังเพยนั่นเอง วิธีเรียนสำนวนที่ดีที่สุดก็โดยการใช้นำนวนนั้น ๆ เลย โดยไม่ต้องคำนึงถึงคำอธิบาย
11. รู้จักพูดได้คอบตามแบบฉบับของภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้เรียนควรเข้าใจว่าจุดหมายประการแรกของการเรียนภาษาหนึ่งก็คือเพื่อการสื่อสารจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องเรียนรู้ว่าเจ้าของภาษามีวิธีพูดเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างไร แล้วจดจำประโยคเหล่านั้นไว้ใช้เลย เช่นประโยคที่ใช้เริ่มต้นและลงท้ายการสนทนาหรือการตอบรับหรือปฏิเสธ เป็นต้น
12. เรียนรู้เทคนิคในการสนทนา การสนทนาด้วยภาษาที่เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษานั้นอย่างดีเยี่ยม ผู้เรียนจึงต้องเรียนรู้เทคนิคการทำให้การสนทนาดำเนินต่อไป เช่น ถ้าพูดตรง ๆ ไม่ได้ ก็พูดใหม่ให้ได้ใจความเต็ม หรืออาจเขียนหรือสะกดคำที่ต้องการจะพูดให้ผู้ฟังอ่าน เป็นต้น
13. รู้จักใช้ความหลากหลายของภาษาให้เป็นประโยชน์ในการพูด เนื่องจากวิธีการพูดมักจะมีค่ามากกว่าสิ่งที่พูด แม้ว่าในระยะแรก ๆ ของการเรียนภาษา ผู้เรียนจะพบว่าเป็นการยากที่จะใช้ภาษาได้หลายรูปแบบในการพูดถึงสิ่งหนึ่ง แต่ผู้เรียนจำเป็นต้องให้ความสนใจในเรื่องนี้ เช่น สิ่งเกิดว่าในประโยคหลาย ๆ ประโยคที่มีความหมายเหมือนกับประโยคไหนควรพูดถึงใคร เพื่อสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง เป็นต้น

Stern (1983 : 411) กล่าวถึง กลวิธีการเรียน 4 ประการ ที่ผู้เรียนที่ดีจะต้องใช้ในขณะ ที่ผู้เรียนที่ไม่ค่อยจะมีประสิทธิภาพนำไปปฏิบัติบ่อย หรือไม่ได้นำมาพัฒนาใช้เลย กลวิธีการเรียนทั้ง 4 ข้อมีดังนี้ คือ

1. เตรียมตัววางแผนล่วงหน้าอย่างจริงจัง ผู้เรียนที่ดีต้องรู้จักเลือกเป้าหมายในการเรียน และวิธีการที่จะทำให้เข้าถึงเป้าหมายนั้น ผู้

เรียนจะรู้ว่าตัวเองอยู่ระดับไหนและรู้ว่าขั้นตอนนี้จะต้องพัฒนาขึ้นไปในแต่ละระดับมีอะไรบ้าง และต้องเข้าร่วมในขบวนการเรียนอย่างจริงจัง

2. ให้ความสำคัญต่อระบบกฎเกณฑ์ของภาษา ผู้เรียนที่ดีจะเตรียมตัวที่จะเรียนและฝึกนั้นคือเขาต้องเผชิญกับภาษาในรูปแบบของระบบของไวยากรณ์และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในแง่ของภาษาเขียนและภาษาพูด และความหมาย ผู้เรียนที่ดีต้องสนใจลักษณะเหล่านี้ และต้องศึกษาลักษณะเหล่านี้ในลักษณะที่เป็นเอกเทศ หรือการนำไปเปรียบเทียบกับภาษาแม่ และมีการพัฒนาภาษาที่สองนี้ในฐานะที่เป็นระบบที่ได้มาจากการเรียนรู้โดยตั้งใจ ซึ่งจะมีการทบทวนอยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งการเรียนนั้นเสร็จสิ้นสมบูรณ์ ผู้เรียนที่ดีจะรู้จักแยกแยะวิเคราะห์ภาษา สร้างวิธีการฝึก และวิธีการจำขึ้นมาเอง และจะตรวจสอบพฤติกรรมกรเรียนของตัวเองอยู่เสมอ และทบทวนเพื่อที่จะให้สามารถใช้ภาษาที่สองได้ดีขึ้น ผู้เรียนที่ดีจะเรียนรู้วิธีการที่จะแยกภาษาที่เรียนออกมากับขั้นทุกที จนกระทั่งสามารถใช้ไวยากรณ์ของภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง และนำภาษาไปใช้ได้เหมาะสม นอกจากนี้ยังสามารถที่จะรู้ว่าเมื่อไหร่ควรจะศึกษาในแง่ของความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์และในแง่ของทักษะ
3. ผู้เรียนที่ดีมักจะใช้กลวิธีการเรียนโดยอาศัยสังคม โดยจะหาวิธีการที่จะใช้ภาษาที่เรียนกับผู้ใช้ภาษานั้น หรือกับชุมชนที่ใช้ภาษานั้น ไม่โดยวิธีตัวต่อตัวก็โดยการเขียน หรือผ่านสื่อกลางอื่น หรือโดยการเล่นละคร เป็นต้น แม้จะมีข้อจำกัดในการใช้ภาษา ผู้เรียนภาษาที่ดีจะรู้จักใช้กลวิธีในการสื่อความหมายเข้าช่วย และจะหาโอกาสเข้าร่วมในสถานการณ์ที่จะต้องใช้ภาษานั้นอย่างจริงจัง เหมือนผู้ที่ใช้ภาษานั้น ๆ เลย
4. มีความอดทนต่อความยากของเนื้อหาในบทเรียนและมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาในการเรียนภาษาที่สอง ผู้เรียนต้องพบกับปัญหาที่ยากมากมาย แต่ผู้เรียนที่ดีก็สามารถปรับความรู้สึกของตัวเองเข้ากับสถานการณ์ที่ยากต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม สามารถข้มความคับข้องใจลงได้ และสามารถสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา และต่อภาษาที่เรียนตลอดจนสังคมและวัฒนธรรมของสังคมที่ใช้ภาษานั้น

O' Malley (Chaudron, 1988: 114-115) ได้จำแนกกลวิธีการเรียนภาษาออกเป็น 3 กลวิธีใหญ่ ๆ และในแต่ละกลวิธีแบ่งออกเป็นกลวิธีย่อย ๆ ดังต่อไปนี้คือ

1. กลวิธีในการควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ภาษา
 - 1.1 มีการเตรียมแผนการเรียนล่วงหน้า เช่น อ่านคร่าว ๆ เพื่อให้ได้ความสำคัญ ก่อนการเรียน เป็นต้น
 - 1.2 มีการวางแผนอย่างมีระบบ เช่น เมื่อจะพูดหรือเขียนจะมีการคิดเตรียมล่วงหน้าว่าจะใช้ภาษาอย่างไร
 - 1.3 รู้จักเลือกสนใจเป็นเรื่อง ๆ เช่น มีการคิดไว้ล่วงหน้าว่าเมื่ออ่านบทอ่านจะต้องมองหา Key words หรือ linguistic markers อะไรบ้าง
 - 1.4 มีการตรวจสอบการใช้ภาษาของตนเอง เช่น ตรวจสอบความถูกต้องในการพูดหรือเขียนของตัวเอง เป็นต้น
 - 1.5 มีการประเมินผลตนเอง เช่น มีการตรวจดูว่าตัวเองทำได้ดีแค่ไหนในการทำกิจกรรมครั้งหนึ่ง ๆ
2. กลวิธีการใช้ความรู้ความคิดของผู้เรียนเพื่อช่วยให้เข้าใจภาษา
 - 2.1 รู้จักแหล่งข้อมูล เช่น รู้จักใช้พจนานุกรม สารานุกรม เป็นต้น
 - 2.2 รู้จักแยกหมวดหมู่ เช่น การจัดกลุ่มคำ หรือความคิดต่าง ๆ เข้าด้วยกันเป็นหมวดหมู่
 - 2.3 รู้จักจดโน้ตย่อเมื่อฟังหรืออ่าน
 - 2.4 รู้จักสรุปรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้เรียนมา อาจเป็นการสรุปในใจหรือโดยการพูดหรือเขียน เป็นต้น
 - 2.5 รู้จักตั้งกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แล้วหาข้อมูลมาสนับสนุนหรือรู้จักเก็บข้อมูลต่าง ๆ แล้วนำมาสรุปผล
 - 2.6 มีการใช้เทคนิคการสร้างภาพเพื่อความเข้าใจและช่วยในการจำ ภาพดังกล่าวนี้อาจเป็นทั้งภาพที่เห็นจริงหรือภาพที่สร้างขึ้นมาจากจินตนาการ
 - 2.7 มีการทบทวนเกี่ยวกับเสียงในใจ เช่น คิดทบทวนในใจเกี่ยวกับเสียงของคำหรือวลี หรือข้อความในภาษาที่ใช้หรือได้ยิน เป็นต้น
 - 2.8 รู้จักคัดแต่งต่อเติมและขยายความให้สัมพันธ์กับความรู้เดิมหรือเอาข้อมูลใหม่มาโยงกันให้มีความหมายกับตัวผู้เรียนเอง เป็นต้น

- 2.9 รู้จักเชื่อมโยงความรู้หรือทักษะของตัวเองที่มีอยู่แล้ว เพื่อช่วย
ให้เข้าใจสิ่งที่เรียนมากขึ้น
- 2.10 รู้จักตีความพาดพิงถึง เช่นรู้จักใช้ข้อมูลจากการพูดหรืออ่าน
มาใช้เดาความหมายหรือทำนายผล หรือเติมส่วนที่หายไป
ให้ถูกต้อง เป็นต้น
3. กลวิธีที่จะใช้ประโยชน์จากสภาวะแวดล้อม
 - 3.1 รู้จักถามคำถามเพื่อความกระจ่าง ซึ่งอาจจะถามทั้งครู
หรือเพื่อน ๆ ก็ได้เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น
 - 3.2 มีการให้ความร่วมมือกับคนอื่น เช่นร่วมมือกับผู้อื่นในการแก้
ปัญหา การรวบรวมข้อมูล และการสร้างกิจกรรมทางภาษา
 เป็นต้น

Carroll (1977: 4-6) กล่าวว่ากลวิธีการเรียนส่วนหนึ่งเป็นเรื่องของ
ทัศนคติ โดยเฉพาะทัศนคติที่มีต่อความจริงที่ว่า การเรียนภาษาที่สองเป็นเรื่องยุ่ง
ยาก และเป็นเรื่องที่น่าคับข้องใจ ผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จคือผู้ที่เข้าใจและยอมรับ
ความจริงนี้ได้ ครูจะช่วยให้ผู้เรียนเห็นจริงไปด้วยกับความจริงดังกล่าวข้างต้น ถ้า
ผู้เรียนตระหนักว่าความยุ่งยากต่าง ๆ นี้ จะเกิดขึ้นมากในระยะเวลาแรก ๆ ของการ
เรียนภาษา หลังจากนั้นการเรียนจะง่ายขึ้น และผู้เรียนยังจะได้รับความสนุกสนาน
ในการเรียนอีกด้วย

Carroll กล่าวต่อไปว่า กลวิธีการเรียนยังเป็นเรื่องของการที่จะต้องฝึก
ปรับพฤติกรรมบางอย่างในการเข้าถึงการเรียนกิจกรรมหนึ่งกิจกรรมใด พฤติกรรม
อย่างหนึ่งก็คือการให้ความสนใจกับรายละเอียดแต่ละ เรื่องที่เรียน ซึ่งต้องนานพอที่
จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและ เกิดการซึมซับได้ก่อนจะ เรียนเรื่องต่อไป พฤติกรรมอีก
ประการหนึ่งคือการที่สามารถเข้าใจและจำรายละเอียดต่าง ๆ ที่เคยเรียนมาแล้ว
หรือเรียนมาบ้างบางส่วนได้ และสามารถที่จะตั้งใจที่จะจดจำเรื่องที่เรียนมา
เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

กลวิธีการเรียนที่สำคัญที่สุดอีกอย่างหนึ่งที่ Carroll กล่าวถึงคือ
การที่ผู้เรียนพยายามเปลี่ยน ความรู้ที่มีอยู่ เช่น การที่รู้จักความหมายของคำใน
ภาษาที่สอง เป็นความรู้ที่นำไปใช้ได้ เช่น สามารถใช้คำที่ตัวเองทราบความหมาย
อยู่แล้วไปใช้ในประโยคใหม่ เป็นต้น การฝึกกระทำเช่นนี้บ่อย ๆ จะทำให้ผู้เรียน
สามารถนำความรู้มาใช้ได้ง่ายยิ่งขึ้น และเป็นไปโดยอัตโนมัติ

อีกกลวิธีการเรียนหนึ่งที่สำคัญในความคิดเห็นของ Carroll คือ การใช้ความรู้ทางที่ภาษาที่ได้เรียนมาในการสนทนาจริงหรือในสถานการณ์สมมุติ เพื่อช่วยให้เรียนภาษาได้ดียิ่งขึ้น ผู้เรียนที่ดีต้องแสดงความอยากหรืออยากเห็นเกี่ยวกับภาษาใหม่ และหาโอกาสต่าง ๆ เพื่อจะได้ใช้ภาษาอีกด้วย นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องทำรายการศัพท์หรือ idioms หรือทำโน้ตย่อเกี่ยวกับไวยากรณ์เป็นของตนเองอีกด้วย

Carroll กล่าวเพิ่มเติมว่า ผู้เรียนภาษาที่ดีจะใช้เวลามากที่สุดกับกิจกรรมที่เกี่ยวกับภาษาที่สอง นอกห้องเรียน เช่น ดนตรี (เสียงในฟิล์ม) อ่านหนังสือ และนิตยสาร และพูดคุยกับชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา ผู้เรียนภาษาที่ดีจะไม่กลัวการใช้ภาษาผิด ทั้งในและนอกห้องเรียน และจะพยายามแก้ไขปรับปรุงภาษาของตัวเองให้ดีขึ้น จากข้อผิดพลาดเพราะข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติและเป็นธรรมชาติส่วนหนึ่งของการเรียนภาษา

Carroll กล่าวเสริมว่ามีอีกหลายประการที่ต้องกล่าวถึง เกี่ยวกับการเข้าสู่ภาษาที่สองที่เหมาะสมของผู้เรียนที่จะประสบผลสำเร็จ ผู้เรียนที่ดีตระหนักว่า แม้ว่าภาษาที่เรียนจะดูแปลกหรือแม้กระทั่งไม่เป็นไปตามหลักการและเหตุผลที่มีอยู่ในภาษาแมก็ตาม ต้องเข้าใจว่าสำหรับเจ้าของภาษาแล้ว ทุกอย่างเป็นเรื่องที่คุณเคยและมีเหตุผล ผู้เรียนที่ดีจะต้องเข้าใจถึงภาษาและพยายามเข้าใจ กลวิธีพิเศษที่เจ้าของภาษามีอยู่ เพื่อการสื่อความคิดและความรู้สึก ด้วยการกระทำดังกล่าวนี้ ผู้เรียนจะมีความรู้สึกที่สามารถคิดเป็นภาษาใหม่ได้ และผู้เรียนก็จะเป็นbilingual มากยิ่งขึ้น

Brown (1980 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2526: 35-43) แบ่งกลวิธีการเรียนรู้ออกเป็นสองหมวดใหญ่ คือ กลวิธีในการเรียนรู้และกลวิธีในการสื่อสาร

กลวิธีในการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการที่จะทำให้เกิดการซึมซับ และเก็บรักษาส่งที่ได้เรียนรู้ต่าง ๆ ไว้ พร้อมทั้งจะนำมาใช้ได้อีกเมื่อพบประเด็นเดิม

กลวิธีในการสื่อสาร คือ กลวิธีที่ใช้เพื่อให้สามารถสื่อสารกันได้ในเข้าใจดี โดยอาศัยการรับภาษาที่เป็นสื่อและถอดความหมายของภาษาที่รับมาได้ถูกต้อง เป็นที่เข้าใจกันทั้งสองฝ่าย

กลวิธีทั้งสองนี้แม้จะมีวิธีการแสดงออกที่แตกต่างกัน แต่ก็มีมีความเกี่ยวข้องกันอย่างยากที่จะแยกออกจากกันได้ จึงควรจะศึกษาควบคู่กันไป

Brown ได้เขียนเพิ่มเติมไว้อีกว่า คำว่าเกี่ยวกับการเรียนภาษามักจะแบ่งกลวิธีการเรียนรู้ออกเป็น 4 ขบวนการหลัก คือ การถ่ายทอด (transfer) การรบกวน (interference) การสรุปแบบรวบยอด (generalization) และ

การปรับให้ง่าย (simplification) มีผู้เข้าใจว่าขบวนการทั้งสี่นี้ไม่เกี่ยวข้องกัน แต่โดยความเป็นจริงแล้ว ขบวนการทั้งสี่นี้ มีความสัมพันธ์กันของสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว ซึ่งนำมาเก็บไว้ในความทรงจำ และนำออกมาแก้ปัญหาที่ได้พบใหม่ ต่อไปนี้จะเป็นการขยายความขบวนการทั้งสี่

1. Transfer คือ การถ่ายทอดประสบการณ์ หรือความรู้ที่มีอยู่ในอดีตมาอธิบายเพื่อตอบปัญหาที่พบในปัจจุบัน การถ่ายทอดนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทบวก (Positive Transfer) คือการนำความรู้ในอดีตมาประยุกต์ใช้กับสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ในปัจจุบันเป็นการเอื้อต่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ ประเภทที่สองคือ ประเภทลบ (negative transfer) คือการที่ประสบการณ์ หรือความรู้ในอดีตมาเป็นอุปสรรคขัดขวางก่อให้เกิดผลเสียต่อการเรียนรู้อันปัจจุบัน การถ่ายทอดแบบนี้แม้จะขัดขวางขบวนการเรียนรู้ แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่เสมอในขบวนการเรียนรู้ และยากที่จะกำจัดไปให้สิ้น เพราะคนเรานั้นไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงการพบผ่าน และจดจำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง หรือสิ่งที่ถูกต้อง สำหรับภาษาหนึ่ง แต่ไม่ถูกต้องสำหรับอีกภาษาหนึ่ง

2. Interference คือ การที่ประสบการณ์ หรือความรู้เดิม เข้ามารบกวนสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ หรือการที่ข้อมูลในอดีตถูกถ่ายทอดออกมาอย่างผิด ๆ หรือเกี่ยวข้องอย่างผิด ๆ กับสิ่งที่กำลังเรียนในการเรียนภาษาคือ การที่อิทธิพลของภาษาแม่ส่งผลให้ผู้เรียนรับรู้ภาษาใหม่ โดยยึดหลักเกณฑ์ของภาษาแม่เป็นแม่แบบ และถ่ายทอดภาษาที่สองออกมาอย่างผิด ๆ เช่นชาวฝรั่งเศสจะพูดว่า "I am in New York since January" เนื่องจากเขาถ่ายทอดออกมาจากภาษาแม่ คือ ภาษาฝรั่งเศสที่ว่า "Je suis a New York depuis Janvier" ซึ่งมีความหมายเหมือนภาษาอังกฤษมาก โครงสร้างของประโยคก็คล้ายคลึงกันต่างกันที่กริยาของภาษาฝรั่งเศสใช้รูป present simple ของกริยา "be" ผู้เรียนจึงใช้ Tense เดียวกันในภาษาอังกฤษด้วย ดังตัวอย่างนี้อาจกล่าวได้ว่า การารเรียนภาษาฝรั่งเศสทำให้เกิด interference ขึ้น เมื่อชาวฝรั่งเศสผู้นั้นเรียนภาษาอังกฤษ

3. Generalization หมายถึง การที่เราตั้งกฎเกณฑ์หลักเกณฑ์ หรือสรุปผลมาจากการสังเกตสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือเรื่องหนึ่งเรื่องใดโดยเฉพาะ Generalization แบ่งออกเป็น 2 วิธีการคือ Inductive reasoning คือ การเก็บข้อมูลรายละเอียด และตัวอย่างต่าง ๆ แล้วนำมาตั้งเป็นหลักเกณฑ์หรือสรุปผลให้ครอบคลุมข้อมูลเหล่านั้น

Deductive reasoning คือการตั้งกฎเกณฑ์หรือสมมุติฐานขึ้นก่อนแล้ว จึงค้นคว้าหาข้อมูล และรายละเอียดมาสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งขึ้น ข้อเท็จจริงต่าง ๆ จะถูกนำมาวินิจฉัยเพื่อพิสูจน์ว่า สมมุติฐานที่ตั้งขึ้นนั้นใช้ได้หรือไม่

4. Simplification เป็นขบวนการ "ลดความยุ่งยาก" คือพยายามทำเรื่องต่าง ๆ ให้ง่ายเข้าเป็นขบวนการที่ผู้เรียนจะสะสมความรู้ต่าง ๆ ทำความเข้าใจกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ซับซ้อนมีความยาก และใช้เป็นเครื่องมือที่นำไปสู่การเข้าใจกฎเกณฑ์ที่ง่ายกว่าหลาย ๆ กฎ

Simplification มีความหมาย และขบวนการคล้ายคลึงกับ Generalization แต่มีความหมายตรงข้ามกับ Complexification ซึ่งเป็นขบวนการที่ค้นหาข้อแตกต่างของข้อปลีกย่อยอันเป็นองค์ประกอบของสิ่งที่ เป็นปัญหา ขบวนการ Complexification จะนำมาใช้ก็ต่อเมื่อประสบปัญหา overgeneralization หรือ over simplification ได้แก่ การดึงเข้าสู่สมมุติฐานโดยมองข้ามส่วนที่ไม่ตรงกับกฎเกณฑ์ หรืออยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

เป็นเรื่องธรรมดาในการเรียนภาษาต่างประเทศที่ overgeneralization และ simplification จะเกิดขึ้นเสมอ เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนนำมาใช้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งมีความรู้ในภาษาที่สองมากขึ้นเท่าใดก็ยิ่งนำมาใช้มากขึ้นเท่านั้น ตัวอย่างเช่นในการทำเป็นอดีต ผู้เรียนจะเรียนรู้ว่ามีกริยาส่วนใหญ่นในภาษาอังกฤษที่สามารถเติม ed ได้ ในขณะที่กริยาบางตัวที่เป็นนปกติ (irregular) จะต้องเปลี่ยนรูป โดยที่มมีความรู้ที่กำหนดอยู่ในใจ ผู้เรียนอาจจะ overgeneralize กริยาบางตัวที่ไม่อยู่ในกฎนี้เช่น "He broke the law." แทนที่จะเป็น "He broke the law."

Strategies of Communication and Assimilation ในการสื่อสารทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฟัง หรือการพูด การเขียน เพื่อสื่อสารในภาษาที่สอง มีปัจจัยอื่นที่นอกเหนือจาก Strategies ที่ได้กล่าวมาแล้ว เนื่องจากในการสื่อสารมีเวลา และความรู้ันจำกัด มาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งทำให้เกิดความผิดพลาดในการใช้ภาษาที่สองได้ ในการสื่อสารผู้เรียนจะต้องฟังและโต้ตอบ หรือเขียนตอบในเวลาอันจำกัด ผู้พูดจะต้องใช้ความรู้ทั้งหมดที่ตนมี รวบรวมให้เป็นระบบตีความสิ่งที่ได้ยิน และตอบออกมาเท่าที่จะทำได้ ความบกพร่องที่เกิดขึ้น เนื่องจากความพยายามที่จะทำโครงสร้างทางภาษาอังกฤษให้ง่ายเข้า เพื่อที่จะได้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือแสดงเจตนารมณ์หรือจุดมุ่งหมายของตน อาจจะจัดไว้ใน Strategies of Communication ส่วนความบกพร่องที่เกิดจากการที่ผู้เรียนพยายามที่จะลดภาระที่จะต้องเรียนกฎเกณฑ์เพิ่มขึ้น โดยพยายามประสมประสาน (assimilate) กับสิ่งที่เรียนรู้อยู่แล้ว อาจจะจัดอยู่ใน Strategies of assimilation (Richards 1973)

ตัวอย่างของ Strategies of Communication เห็นได้ชัดจากการเปลี่ยนแปลงทางภาษาของ Pidgin language ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้โดยคนที่มีความแม่แตกต่างกัน แต่ต้องมาติดต่อกัน ในกรณีเช่นนี้ภาษา Pidgin จะสูญเสียจำนวน

ศัพท์ที่ใช้ วลีวิภาค และไวยากรณ์ ก็จะถูกปรับให้ง่ายเข้า Simplification เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้ที่เรียนภาษาที่สองใช้ภาษาที่เรียนได้คล่องขึ้น แต่อาจจะมึนที่ผิดพลาดได้

สิ่งหนึ่งที่เราจะพบเสมอในการใช้ภาษาที่สอง คือผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาทั้งในด้านการฟัง การพูด สูงกว่าระดับที่ตนเรียนมา หรือระดับที่ตนมีความรู้ อยู่ ซึ่งในกรณีเช่นนี้ผู้เรียนจะต้องใช้ Strategies พิเศษเพื่อสื่อสารในสิ่งที่โรงเรียนยังไม่ได้อสอน ตัวอย่างเช่น ทางโรงเรียนอาจจะเริ่มต้นสอนภาษาอังกฤษด้วย The simple present tense, The present continuous tense สอนเรียงกันไปเป็นลำดับ โดยให้ผู้เรียนมีความรู้แต่ละเรื่องอย่างดี จึงจะขึ้นเรื่องใหม่ แต่ในชีวิตจริง เมื่อผู้เรียนพูดคุยกับผู้อื่น ฟังหรืออ่านหนังสือเล่มอื่น Tenses ต่าง ๆ จะปรากฏคละกันไป โดยไม่เข้าใจว่าผู้เรียนจะรู้หรือไม่ หรือเมื่อผู้เรียนต้องการพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตหรือแผนการที่จะทำในอนาคต ผู้เรียนต้องคิดวิธีการสื่อสารของตนเองขึ้นเอง เป็นการขยายกฎเกณฑ์ที่ตนรู้อยู่แล้วไปใช้ในที่อื่น ซึ่งอยู่นอกเหนือออกไป

นอกจากนี้ในการสื่อสารนอกจากผู้พูดจะพยายามใช้ความรู้ทั้งหมดที่ตนมีแล้ว ผู้พูดหรือผู้เรียนยังมีพฤติกรรมอีกแบบหนึ่ง คือพยายามเลี่ยงไม่พูด หรือเขียนในสิ่งที่ตนไม่รู้ เรียกว่า Strategies of Avoidance เป็นกลวิธีที่น่าสนใจทั้งทางด้านภาษาศาสตร์และจิตวิทยาผู้พูดหรือผู้เรียนจะหลีกเลี่ยงไม่พูดในหัวข้อที่เขาไม่รู้ว่าจะใช้ภาษาอย่างไรหรืออาจจะละข้อความใดข้อความหนึ่งออกไปในขณะที่กำลังพูดอยู่ เพราะหาคำที่มีความหมายหรืออาจจะละข้อความใดข้อความหนึ่งออกไปในขณะที่กำลังพูด เพราะหาคำที่มีความหมายตรงตามที่ต้องการไม่ได้ นอกจากนี้ ยังมี Syntactic Avoidance เกิดขึ้น เมื่อผู้พูดพยายามเลือกโครงสร้างง่าย ๆ มาใช้เพื่อที่การสนทนาดำเนินต่อไป และสามารถสื่อความหมายได้ตรงตามความต้องการ Syntactic Avoidance อาจจะแสดงออกได้ โดยใช้ Strategy of Paraphrasing หรือกลวิธีการถ่ายโอนใจความมาสู่ประโยคที่มีโครงสร้างไม่ซับซ้อน นอกเหนือจากนี้แล้ว ผู้พูดอาจจะสลับเปลี่ยนมาใช้ภาษาแม่เมื่อไม่มีทางอื่น ๆ

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า Learning Strategies และ Communication Strategies มีความเกี่ยวพันกันอย่างลึกซึ้ง ผู้เรียนนำ Learning Strategies เป็นเครื่องมือไปสู่การเรียนรู้ภาษาที่สอง เป็นการป้อนข้อมูลเข้าสู่สมองจัดเป็น input modality เมื่อเรียนรู้แล้ว ก็ต้องนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อสื่อสารกับผู้อื่น เพราะฉะนั้น Communication Strategies จึงจัดเป็น Output modality

กลวิธีในการสื่อสารเป็นความพยายามอย่างมีระบบของผู้เรียนในการสื่อสารที่ผู้เรียนต้องคำนึงถึง ทั้งรูปแบบ (form) และเนื้อหา (function) ของสิ่งที่ต้องการจะแสดงออก พยายามใช้ให้ถูกต้องเพื่อการสื่อความหมายที่ดี คำพูดหรือข้อเขียนที่แสดงออกมามีความแตกต่างกันตามลีลาที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุดิบ หรือข้อมูลทางภาษาที่ผู้พูดแต่ละคนเก็บไว้ในสมอง ประกอบกับความสามารถในการทรงจำ และระลึกใช้ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล บางครั้งผู้เรียนอาจจะเกิดความไม่แน่ใจในรูปแบบที่ตนจะใช้แต่ผู้เรียนก็แสดงออกไป ทั้ง ๆ ที่อาจจะผิด โดยยึดเอาความสำคัญของการสื่อความหมายเป็นเกณฑ์

โดยทั่วไปแล้ว กลวิธีในการสื่อสาร (CS) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนใช้ควบคู่กันไปกับวิธีการเรียนรู้ ผู้เรียนต้องอาศัยสิ่งที่ตนเรียนรู้อยู่แล้วนั้น ช่วยในการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูดเขียน หรืออ่าน หลังจากนั้น จึงใช้กลวิธีในการสื่อสาร (Communication Strategies) ช่วยให้การติดต่อทำความเข้าใจกับบรรลุเป้าหมายเมื่อเป็นดังนี้ Brown จึงสรุปว่า strategies ทั้งสองกลุ่มนี้มีความสัมพันธ์กัน

จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนทั้งหมด ผู้วิจัยได้สรุปกลวิธีการเรียนเหล่านั้น เพื่อเป็นแนวทางการสร้าง เครื่องมือการวิจัย โดยแบ่งกลวิธีการเรียนออกเป็น 7 ด้านดังนี้คือ

ด้านที่ 1 เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง หมายถึง การที่ผู้เรียนแสดงความกระตือรือร้นที่จะเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางภาษาด้วยตนเอง เช่น คิดคำตอบทุกครั้ง เมื่อมีการถามคำถาม แม้ว่าอาจารย์ผู้สอนจะถามคนอื่น ถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจ ตอบคำถามแม้ไม่มั่นใจว่าจะถูกต้อง เป็นต้น กล่าวโดยสรุปผู้เรียนจะมีความจริงจังกับการเรียนมาก คือเตรียมพร้อมที่จะเรียนคอยฟัง คอยคิดอยู่ตลอดเวลา หรือแม้อยู่นอกห้องเรียนก็พร้อมที่จะร่วมกิจกรรมการพูดที่อาจจะเกิดขึ้น เช่น คิดสิ่งที่อาจจะต้องพูดไว้ในใจเมื่อพบชาวต่างประเทศ เป็นต้น

ด้านที่ 2 ผึกฝนภาษา หมายถึง การที่ผู้เรียนใช้เวลาในการฝึกฝนทักษะทางภาษาอังกฤษทั้งการฟัง พูด อ่าน และ เขียน หรือแม้กระทั่งการถอดความจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย การฝึกอาจมีทั้งในและนอกชั้นเรียน

ด้านที่ 3 พยายามใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับบุคคลอื่น หมายถึงการที่ผู้เรียนแสวงหาโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนมาเพื่อสื่อความหมายกับบุคคลอื่น ๆ ทั้งการพูดและการเขียนโดยผู้เรียนจะพยายามทุกวิถีทางที่จะพูดหรือเขียนในสิ่งที่ตัวเอง

ต้องการ เช่น การพยายามใช้ท่าทาง เข้าช่วยเพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ชาวต่าง-
ประเทศฟัง เป็นต้น นอกจากนี้ยังหมายความรวมถึงการที่ผู้เรียนพยายามทดลองใช้ภาษา
นั้นกับตนเอง เช่น การทดลองใช้ภาษาบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง เป็นต้น
ด้านที่ 4 ทักษะการเรียนรู้ภาษาเป็นของตนเอง หมายถึงการที่ผู้เรียนพยายามทดลองและ
สังเกตว่ามีวิธีการเรียนภาษาอะไรบ้างที่เหมาะสมกับตนเองมากที่สุด ผู้เรียนอาจถาม
เพื่อน ๆ หรืออาจารย์ว่ามีวิธีการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไรด้วย ทั้งหมดนี้เพื่อจะได้
มีกลวิธีการเรียนเป็นของตนเอง

ด้านที่ 5 ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู หมายถึงการที่ผู้เรียนเห็นข้อผิด
พลาดที่ฟังมีจากกิจกรรมในการเรียนเป็นเรื่องธรรมดา และพร้อมที่จะแก้ไขต่อไป
โดยไม่รู้สึกรู้สึท้อถอยแต่จะพยายามสังเกต วิเคราะห์ เพื่อปรับปรุงภาษาของตนให้ดีขึ้น
และในบางครั้งต้องสามารถหวั่วเราะให้กับข้อผิดพลาดทางภาษาของตนเองได้ด้วย

ด้านที่ 6 เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ หมายถึงการที่ผู้เรียนพยายามใช้ความรู้
ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม และบริบททั้งหมดที่มีอยู่ในการหาความหมายของคำ หาข้อ
สรุปหรือหาความหมายที่ผู้พูดหรือผู้เขียนต้องการจะสื่อจริง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งความ
เข้าใจสิ่งที่ฟังหรืออ่านในแต่ละครั้ง

ด้านที่ 7 ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น หมายถึงการที่ผู้เรียน
พยายามจดจำคำศัพท์หรือสิ่งที่เรียนใหม่ ๆ โดยพยายามสัมพันธ์คำศัพท์ใหม่กับคำ
ศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันหรือต่างกัน หรือโยงคำศัพท์ใหม่กับรูปภาพ ท่าทาง
 เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้เรียนยังพยายามจดจำคำศัพท์และอื่น ๆ เป็นหมวดหมู่ เพื่อช่วย
ให้จดจำได้ง่ายยิ่งขึ้น ตลอดจนการที่ผู้เรียนใช้วิธีการท่องจำด้วย

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยในประเทศไทยงานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษใน ประเทศมีดังต่อไปนี้คือ

เกศสุภา รัชฎาวิชิตกุล (2529) ได้ทำการศึกษาวิธีการเรียนรู้อังกฤษ
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร จำนวน
460 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้วิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยให้เข้าใจ
ภาษา การฝึกฝนภาษาอังกฤษ การควบคุมการเรียนรู้อังกฤษและการตรวจสอบ
การใช้ภาษาอังกฤษและ เปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้อังกฤษระหว่าง
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและ
ต่ำ เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้อังกฤษ
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยสรุปได้ว่าประการที่ 1 เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้อังกฤษ

ภาษาอังกฤษพบว่า วิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษานั้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้บริบทในการเดาหรือตีความหมายของคำหรือประโยคมาปฏิบัติปานกลาง และการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อการสื่อความหมายมาปฏิบัติด้วยการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียนน้อย ส่วนการควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษานั้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้วิธีการควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษาโดยวิธีการวางแผนการเรียนรู้มาปฏิบัติ น้อยและใช้วิธีการประเมินผลการเรียนรู้มาปฏิบัติปานกลาง ประการที่ 2 การเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ พบว่าวิธีการช่วยให้เข้าใจภาษานั้น นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูง และต่ำใช้บริบทในการเดาหรือตีความหมายของคำหรือประโยคและใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ส่วนการฝึกฝนภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และต่ำมีการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ และในการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษานั้น นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและต่ำใช้วิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาโดยวิธีการวางแผนการเรียนรู้และโดยวิธีประเมินผลการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

งานวิจัยของ เกศสุภา รัชฎาวิชิตกุล นับว่าเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในประเทศไทยชิ้นแรก ส่วนงานวิจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษมีดังต่อไปนี้คือ

อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2529: 95) ได้ทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนและวิธีเรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์ประการแรกคือศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนต่อไปนี้ว่ามีส่วนสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลมากน้อยเพียงใด

- ก. ความถนัดในการเรียน
- ข. ทักษะคิดและแรงจูงใจในการเรียน
- ค. ความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 มิติและ 3 มิติ
- ง. เจตคติและกิริยนิสัยในการเรียน
- จ. จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์ประการที่สองคือศึกษาวิธีการเรียน (Modes of Learning) ต่อไปนี้

มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลมากน้อยเพียงใด ก. การเรียนภาษาโดยการอ่านและฟัง ข. การเรียนภาษาโดยการอ่านแต่เพียงอย่างเดียว ค. การเรียนภาษาโดยการฟังแต่อย่างเดียว กลุ่มตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสามสามเสนวิทยาลัย จำนวน 97 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้คือ แบบทดสอบมาตรฐาน 3 ฉบับได้แก่ แบบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบความถนัดในการเรียนภาษา แบบทดสอบวัดเจตคติ และกิจนิสัยในการเรียนแบบสอบถามทัศนคติการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 มิติ และ 3 มิติ บทเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยตนเอง และแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนอธิบายการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลได้ประมาณ 21 เปอร์เซ็นต์ ความถนัดและทัศนคติการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลของนักเรียนระดับต้น

นอกจากนี้ วิธีเรียนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล อธิบายได้ 32 เปอร์เซ็นต์ การเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยตนเอง 20 บท โดยวิธีอ่านและฟังพร้อมกัน และวิธีอ่านอย่างเดียว มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเรียนด้วยตนเอง โดยวิธีฟังแต่เพียงอย่างเดียว

กัลยาณี ณ สงขลา (2528:3) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการใช้ทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูพระนคร จำนวนทั้งสิ้น 57 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ทักษะการเรียนภาษาอังกฤษในการสอบครั้งแรกและการสอบครั้งหลังของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และเพื่อศึกษาความแตกต่างของพัฒนาการทางทักษะการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่มทดลอง ระหว่างนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน รวมทั้งความแตกต่างภายในทักษะทั้ง 7 ทักษะ นอกจากนี้ยังศึกษาความสัมพันธ์และความสามารถทำนายของทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษกับคะแนนเฉลี่ยรายวิชาภาษาอังกฤษและคะแนนเฉลี่ยสะสมรวมทุกวิชา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบทักษะทางการเรียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยปรับปรุงเลือกเฉพาะทักษะที่สำคัญและมีประโยชน์ต่อนักศึกษา 7 ทักษะคือ

1. ทักษะการหาใจความสำคัญ
2. ทักษะการสรุปความ
3. ทักษะการเรียบเรียงข้อมูล
4. ทักษะการตีความหมายข้อมูลจากแผนภูมิและตาราง

5. ทักษะการเขียนโครงร่าง 6. ทักษะในการใช้พจนานุกรม 7. ทักษะการใช้ห้องสมุด และเป็นเอกสารประกอบการเรียนภาษาอังกฤษ 2 ทักษะคือทักษะการใช้ห้องสมุดและทักษะการตีความหมายข้อมูลจากแผนภูมิและตารางผลการวิจัยพบว่าพัฒนาการทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษในกลุ่มทดลองระหว่างนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่มทดลองพัฒนาขึ้นไปในเกณฑ์ที่ดีกว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ได้รับการสอนสองทักษะ คือทักษะการตีความหมายข้อมูล จากแผนภูมิและตารางและทักษะการใช้ห้องสมุดและคะแนนทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษและคะแนนสอบ

ภาวณี จันศิษยานนท์ (2528: ง) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคกับทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคและทักษะการเรียนภาษาอังกฤษ และหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคและทักษะการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษากลุ่มช่างอุตสาหกรรมจำนวน 858 คน ซึ่งเรียนอยู่ในชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2528 ในวิทยาลัยเทคนิค 8 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค และแบบทดสอบทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษ 2 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่าค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเท่ากับ 38.5 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.0 ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจากแบบทดสอบทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 33.0 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.0 จากคะแนนเต็ม 70 คะแนน ค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคและคะแนนทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.91 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.2 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่สำคัญซึ่งเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนการสอนมีดังนี้คือ Politzer มหาวิทยาลัยแสตนฟอร์ด และ McGroarty แห่งมหาวิทยาลัย

แคลิฟอร์เนีย ลอสแอนเจลิส (1985: 103-119) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาโดยวิธีสำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้และความสัมพันธ์ของพฤติกรรมนี้กับการพัฒนาทางด้านความสามารถในการใช้ภาษาและการสื่อความหมาย"

ในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาจำนวน 37 คน ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ที่อาจสรุปได้ว่าดี นักศึกษาเหล่านี้เป็นผู้ที่สมัครเข้าศึกษาในระดับบัณฑิตวิทยาลัย ในสหรัฐอเมริกา คำตอบที่ได้จากแบบสอบถามประเภทรายงานตัวนี้ สามารถแยกออกได้ตามภูมิหลังทางด้านสังคม-วิทยาและมนุษยศาสตร์) คำตอบที่ได้จากแบบสอบถามยังเกี่ยวข้องกับพัฒนาการของความสามารถทั้งสี่ด้านของภาษาอังกฤษ กล่าวคือความเข้าใจในกฎเกณฑ์ของภาษา ความเข้าใจการฟัง ความถนัดในการพูด และความสามารถในการสื่อความหมาย (ในที่นี้ความสามารถสนธิการสื่อความหมาย หมายถึง ความสามารถในการส่งผ่านข้อมูล) ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ทั้ง ๆ ที่กลุ่มประชากรที่เป็นชาวฮิสแปนิก แต่กลุ่มประชากรเอเชียมักจะพัฒนาได้มากกว่าในด้านความสามารถทางภาษาและความสามารถในการสื่อความหมาย ในทางตรงข้าม กลุ่มประชากรฮิสแปนิกสามารถพัฒนาได้มากกว่าในด้านความถนัดในการพูด และความเข้าใจจากการฟัง จากผลของการทดสอบเพื่อหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเฉพาะอย่าง กับพัฒนาการในการเรียน มีการพบประเด็นที่น่าสนใจสองประเด็นที่สามารถแยกออกจากกันได้ชัดเจน ประเด็นแรกพฤติกรรมบางอย่างเกี่ยวพันกับการเรียนรู้ที่เกิดจากการที่ผู้เรียนรู้ตัวว่ากำลังเรียน (Conscious Learning) ประเด็นที่สองพฤติกรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากนั้น มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการของความสามารถในการสื่อความหมายโดยทั่วไป และการเรียนรู้ภาษาตั้งแต่แรกเริ่ม

ผลของการวิจัยชี้ให้เห็นว่าควรจะได้ความพิถีพิถันในเรื่องการกำหนดพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดี เรายังต้องการงานวิจัยอีกมากเพื่อหาคำอธิบายว่าพฤติกรรมใดบ้างที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในระดับต่าง ๆ และพยายามเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเหล่านี้ให้เข้ากับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองในปัจจุบัน

นอกจากนี้ Politzer และ McGroarty ยังได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือในการทำวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาไว้ว่า แบบสอบถามที่มีข้อเลือกให้เลือกเพียง 2 ข้อ คือ ปฏิบัติ (Yes) และ ไม่ปฏิบัติ (No) นั้นว่ามีข้อเสียคือไม่สามารถแยกแยะได้ว่า ผู้เรียนปฏิบัติมากหรือน้อยอย่างไร จึงแนะนำให้ผู้ทำวิจัยต่อไปใช้แบบสอบถาม แบบ Rating Scale จึงจะให้ผลลัพธ์ที่ดีกว่า ซึ่งผู้ทำวิจัยได้นำมาปฏิบัติในการทำวิจัยครั้งนี้

Papalia (1978: 318) ได้ทำการวิเคราะห์ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาดำ ตัวอย่างประชากรของการวิจัย คือ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ในรัฐนิวยอร์กและกำลังศึกษาภาษาสเปนและภาษาเยอรมัน จำนวน 84 คน ผู้วิจัยได้ขอให้นักศึกษาเหล่านี้รายงานผลการเรียนภาษาต่างประเทศของตน โดยระบุระดับผลการเรียนเป็นเกรด A, B, C, D หรือ F เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ชื่อว่า Learning Modalities Inventory ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยคำถามที่ถามเกี่ยวกับทฤษฎีการใช้ความรู้ ความคิดของนักศึกษา บุคลิกภาพ และกิจนิสัยในการเรียน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สร้างแบบสอบถามซึ่งเป็นสถานการณ์ทางการเรียนที่สมมติขึ้น (Hypothetical Learning Situation) เพื่อให้ให้นักศึกษาให้รายละเอียดเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง และการแก้ปัญหาในการเรียนภาษาของตน เป็นต้นว่า นักศึกษามีทฤษฎีการเรียนรู้คำศัพท์ 30 คำอย่างไร นักศึกษามีวิธีการอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างไรเมื่อต้องตอบคำถามบทเรียนในหนังสือซึ่งครูไม่ได้สอนในชั้น นักศึกษามีวิธีการเรียนรู้การไวยากรณ์ (Tense) อย่างไร ฯลฯ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่ดีกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาดำ วิธีการเรียนรู้ที่ดี ได้แก่ พยายามสนใจความหมายและระบบของภาษารู้จักเชื่อมโยงเนื้อหาที่กำลังเรียนกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว และผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมักเป็นผู้ที่รู้จักตนเองได้ดีว่าควรใช้วิธีการเรียนรู้เช่นใดจึงจะเกิดประสิทธิภาพ ส่วนนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาดำมักใช้วิธีการท่องจำและการแปลในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

Hosenfell (1984, อ้างถึงใน เกตสุภา รัชฎาวิชิตกุล, 2530: 25-26) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "วิธีการอ่านภาษาต่างประเทศของผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านสูงและต่ำ" จากผลการวิจัยพบว่าผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านสูงมักจะพยายามเข้าใจเรื่องที่อ่านขณะอ่านในใจ โดยการอ่านคร่าว ๆ โดยละทิ้งคำที่ไม่สำคัญเพื่อจับใจความของเรื่อง และพยายามเดาความหมายของคำจากบริบท แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านต่ำมักไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องขณะอ่าน

ในใจได้ และมักแปลความหมายของคำแต่ละคำแทนที่จะเข้าใจความหมายรวม ๆ กันทั้งประโยคตลอดจนหาความหมายของคำศัพท์ทุกครั้งโดยไม่พยายามเดาความหมายจากบริบท จากหัวข้อหรือตัวแฉความหมายที่มีในประโยคเลย ในการวิจัยครั้งนี้ โฮเซนเฟลด์ ต้องการศึกษาว่าผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านต่ำสามารถใช้วิธีการอ่านของผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านสูงได้หรือไม่ โดยทำการศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study) ผู้เรียนภาษาต่างประเทศ 2 คน ผู้เรียนคนที่หนึ่งเป็นหญิงอายุ 14 ปี กำลังเรียนภาษาฝรั่งเศสในโรงเรียนมัธยมศึกษาแถบชานเมืองด้านตะวันตกของรัฐนิวยอร์ก และผู้เรียนคนที่สองเป็นชาย อายุ 14 ปีเช่นกันกำลังเรียนภาษาสเปนในโรงเรียนมัธยมศึกษาทางใต้ของรัฐนิวยอร์ก ผู้เรียนทั้งสองคนเป็นผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ โฮเซนเฟลด์ ได้ดำเนินการวิจัยโดยทำการสอนซ่อมเสริมให้แก่ผู้เรียนทั้งสองคนด้วยการสอนวิธีการอ่านของผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านสูง ซึ่งได้แก่

1. พยายามตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ตนไม่เคยพบมาก่อนว่า คำนั้นเป็นคำกริยาหรือคำนาม และคำนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับคำในภาษาอังกฤษหรือไม่
2. พยายามใช้ความรู้ความเข้าใจคำที่เคยเรียนรู้มาก่อนหรือประสบการณ์มาช่วยในการเดาความหมายของคำในประโยค
3. ใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ช่วยในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
4. ใช้พจนานุกรมเป็นแหล่งสุดท้ายในการหาความหมายของคำศัพท์

ผลการศึกษาปรากฏว่า ผู้เรียนทั้งสองสามารถปรับปรุงการอ่านของตนโดยการใช่วิธีการอ่านดังกล่าว

สถาบันนวัตกรรมการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอนต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากคณะต่าง ๆ 13 คณะ จำนวน 2,142 คน ที่เรียนวิชา Foundation English I ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 นิสิตเหล่านี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่มคือ

- 1.1 กลุ่มที่เรียนเก่งมาก คือนิสิตที่ได้เกรด A ในการเรียนวิชา Foundation English I จำนวน 322 คน
- 1.2 กลุ่มที่เรียนเก่ง คือนิสิตที่ได้เกรด B ในการเรียนวิชา Foundation English I จำนวน 812 คน
- 1.3 กลุ่มที่เรียนปานกลาง คือนิสิตที่ได้เกรด C ในการเรียนวิชา Foundation English I จำนวน 931 คน
- 1.4 กลุ่มที่เรียนอ่อน คือนิสิตที่ได้เกรด D ในการเรียนวิชา Foundation English I จำนวน 77 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสุ่มมาจากประชากรดังกล่าวแล้ว โดยการสุ่มอย่างง่าย ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประชากร	จำนวน	กลุ่มตัวอย่าง
1. กลุ่มที่เรียนเก่งมาก	332 คน	107 คน
2. กลุ่มที่เรียนเก่งปานกลาง	812 คน	269 คน
3. กลุ่มที่เรียนปานกลาง	931 คน	309 คน
4. กลุ่มที่เรียนอ่อน	77 คน	25 คน
รวม	2,142 คน	710 คน

การสุ่มตัวอย่างนี้ใช้ตาราง B.2 Confidence Interval (99%) ($p = 0.5$) ของ Yamane (1967, หน้า 399) เป็นบรรทัดฐาน (ดูภาคผนวก) และด้วยความเชื่อมั่น 99% นี้แสดงว่าค่าดังกล่าวนี้มีโอกาสเป็นเช่นนั้นจริงได้ไม่น้อยกว่า 99 ครั้งใน 100 ครั้ง ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างในลักษณะเดียวกัน ซึ่งตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane ดังกล่าวกำหนดว่าประชากร 2,500 คน ต้องใช้กลุ่มตัวอย่าง 662 คน ในงานวิจัยนี้มีประชากร 2,142 คน แต่ใช้กลุ่มตัวอย่างถึง 710 คน จึงสามารถกล่าวได้ว่า การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างนี้มีความแม่นยำ (precision) และความเที่ยง (reliability) มากกว่าที่กำหนดไว้เดิม

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น ชื่อ เลขประจำตัว คณะ เป็นต้น

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scales) แต่ละข้อมีระดับการปฏิบัติให้เลือก 5 ระดับ (5 point-scale) เพื่อให้ผู้ตอบบอกกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของเขาทั้งในและนอกชั้นเรียน แบบสอบถามมีทั้งสิ้น 71 ข้อ แบ่งเป็น 7 ด้าน ดังต่อไปนี้คือ

- 2.1 กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 ข้อ 1-16
- 2.2 กลวิธีการเรียนด้านที่ 2 ข้อ 17-31
- 2.3 กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 ข้อ 32-40
- 2.4 กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 ข้อ 41-49
- 2.5 กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 ข้อ 50-57
- 2.6 กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 ข้อ 58-65

2.7 กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 ข้อ 66-71

เกณฑ์ในการตอบแบบสอบถามตอนที่ 2 มีดังต่อไปนี้

1. ปฏิบัติมากที่สุด หมายถึงปฏิบัติ 10 ครั้ง ใน 10 ครั้ง
2. ปฏิบัติมาก หมายถึงปฏิบัติ 7-9 ครั้ง ใน 10 ครั้ง
3. ปฏิบัติปานกลาง หมายถึงปฏิบัติ 4-6 ครั้ง ใน 10 ครั้ง
4. ปฏิบัติน้อย หมายถึงปฏิบัติ 1-3 ครั้ง ใน 10 ครั้ง
5. ปฏิบัติน้อยที่สุด หมายถึงปฏิบัติ 0 ครั้ง ใน 10 ครั้ง

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (open-ended) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้บอก
กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่ตัวเองปฏิบัติ นอกเหนือจากกลวิธีต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ในตอนที่ 2

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การสร้างเครื่องมือสำหรับกาวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. สุ่มสัมภาษณ์นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ โดยสัมภาษณ์ทั้งสิ้น 4 กลุ่ม คือกลุ่มที่เรียนเก่งมาก กลุ่มที่เรียนเก่ง กลุ่มที่เรียนปานกลาง และกลุ่มที่เรียนอ่อน กลุ่มละประมาณ 5-10 คน
3. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากการสัมภาษณ์ และจากประสบการณ์ของผู้วิจัยเอง มาสร้างแบบสอบถาม
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบ แก้ไข และปรับปรุง เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีความตรง (Validity) จากนั้นผู้วิจัยได้แก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน
5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียนวิชา Foundation English I ในปีการศึกษา 2530 จำนวน 50 คน จากคณะต่าง ๆ โดยนิสิตเหล่านี้ มีทั้งนิสิตที่ได้เกรด A, B, C, D จำนวนใกล้เคียงกันดังนี้คือ นิสิตที่ได้เกรด A จำนวน 12 คน นิสิตที่ได้เกรด B จำนวน 14 คน นิสิตที่ได้เกรด C จำนวน 15 คนและนิสิตที่ได้เกรด D จำนวน 9 คน
6. นำผลที่ได้มาหาความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถามโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .94 แสดงว่าแบบสอบถามนี้มีค่าความเที่ยงสูงมาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากอาจารย์สถาบันภาษา ที่สอนวิชา Foundation English II เพื่อให้ช่วยนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปหาค้นคว้าที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบ
2. การเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืน กระทำดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนจากอาจารย์ที่ให้ความร่วมมือ
 - 2.2 อาจารย์ผู้ให้ความร่วมมือบางส่วน ส่งแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างตอบแล้วคืนผู้วิจัยด้วยตัวเอง

การทดสอบเครื่องมือการวิจัย

ผู้ดำเนินการวิจัยทดสอบเครื่องมือการวิจัยที่ได้มาโดยใช้วิธีการดังนี้คือ

1. สุ่มเลือก กลุ่มตัวอย่างที่เคยตอบแบบสอบถามมาแล้วจำนวน 71 คนจากนิสิต ทั้ง 4 กลุ่ม โดยคิดเป็นร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เพื่อทำการสัมภาษณ์ ทั้งนี้ใช้การสุ่มอย่างง่าย
2. หลังการตอบแบบสอบถามครั้งแรกประมาณ 3 สัปดาห์ ถึง 4 สัปดาห์ ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเหล่านั้น โดยการใช้แบบสอบถามฉบับเดิมที่กลุ่มตัวอย่างเคยตอบ ในการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยจะเป็นคนอ่านคำถามเฉพาะในตอนที่ 2 ของแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนตอบทีละข้อโดยกลุ่มตัวอย่างยังคงใช้เกณฑ์การตอบเดิมที่กำหนดไว้ ในตอนที่ 2 ของแบบสอบถาม และผู้วิจัยจะเป็นคนบันทึกคำตอบของกลุ่มตัวอย่าง
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 71 คนทั้ง 2 ชุด คือ ชุดที่กลุ่มตัวอย่างตอบเองในครั้งแรกและชุดที่ผู้ถามเป็นผู้ตอบคำถาม มาตรวจและคิดคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนแล้วนำคะแนนรวมของทั้งสองชุดมาหาค่าความเที่ยงในการตอบแบบสอบถาม โดยการหาสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ โดยใช้วิธี Pearson's Product Moment Correlation ได้ค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์เท่ากับ 0.91 ซึ่งแสดงว่าไม่ว่าจะให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตัวเองหรือผู้วิจัยเป็นคนสัมภาษณ์ ผลที่ได้จะใกล้เคียงกันมาก จึงสามารถกล่าวได้ว่าเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้มีความเที่ยงสูง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ทำการวิจัย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. คำถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนใช้ปฏิบัติในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า ซึ่งนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยกำหนดค่าคะแนนออกเป็นระดับดังนี้คือ

เห็นด้วยว่าปฏิบัติมากที่สุด	ให้คะแนนเป็น 5
เห็นด้วยว่าปฏิบัติมาก	ให้คะแนนเป็น 4
เห็นด้วยว่าปฏิบัติปานกลาง	ให้คะแนนเป็น 3
เห็นด้วยว่าปฏิบัติน้อย	ให้คะแนนเป็น 2
เห็นด้วยว่าปฏิบัติน้อยที่สุด	ให้คะแนนเป็น 1

การแปลความหมายของค่ามัชฌิมเลขคณิตที่คำนวณได้ใช้เกณฑ์ดังนี้

4.51-5.00	หมายความว่า ได้ปฏิบัติมากที่สุด
3.51-4.50	หมายความว่า ได้ปฏิบัติมาก
2.51-3.50	หมายความว่า ได้ปฏิบัติปานกลาง
1.51-2.50	หมายความว่า ได้ปฏิบัติน้อย
1.00-1.50	หมายความว่า ได้ปฏิบัติน้อยที่สุด

2. เปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม โดยการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแปรปรวนวิธี F (F-Test)
3. สรุปและอภิปรายผลในรูปตาราง กราฟ และคำบรรยาย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง "การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1" ปรากฏผล
ดังต่อไปนี้คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการศึกษาได้แสดงไว้ในตารางที่ 1-7
ต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1: ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนส่วนที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	นิสิตชั้นปีที่ 1		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1. เตรียมคิดคำตอบทุกครั้ง เมื่อมีการถามคำถาม	3.65	0.80	มาก
2. ตรวจสอบคำตอบของตัวเองทุกครั้งที่มีการเฉลยคำตอบ	4.24	0.83	มาก
3. ถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ	2.86	0.90	ปานกลาง
4. ถามเพื่อนเมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ	3.56	0.88	มาก
5. ถามอาจารย์เมื่อไม่ทราบว่าใช้ภาษาอังกฤษอย่างไร เพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง	2.92	0.96	ปานกลาง
6. ถามเพื่อนเมื่อไม่ทราบว่าใช้ภาษาอังกฤษอย่างไร เพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง	3.43	0.87	ปานกลาง
7. ตอบคำถามในชั้นเรียนแม้ว่าจะไม่แน่ใจว่าถูกต้องก็ตาม	3.09	0.93	ปานกลาง
8. ถ้าไม่เข้าใจข้อความที่อาจารย์หรือชาวต่างประเทศถามเป็นภาษาอังกฤษ จะขอให้พูดซ้ำ	3.11	1.17	ปานกลาง
9. เมื่อรู้สึกว่าตนตอบคำถามไม่ถูกจะขอให้เพื่อนช่วยแก้ไข	3.09	1.06	ปานกลาง
10. เมื่อรู้สึกว่าตนตอบคำถามไม่ถูก จะขอให้อาจารย์ช่วยแก้ไข	2.99	1.01	ปานกลาง
11. เมื่อพบชาวต่างประเทศจะคิดประโยคที่อาจจะต้องพูดไว้ล่วงหน้า	3.46	1.11	ปานกลาง
12. เมื่อมีเพื่อนร่วมชั้นตอบคำถามที่ผิดจะพูดประโยคคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเอง	3.56	1.01	มาก
13. ช่วยแก้ไขสิ่งที่เพื่อนร่วมชั้นตอบผิดเมื่อมีโอกาหรือเมื่อได้รับอนุญาต	3.12	0.96	ปานกลาง

ข้อความ	นิสิตชั้นปีที่ 1		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
14. เมื่อพบว่าได้ตอบคำถามผิดจะ พยายามแก้ไขคำตอบของ ตนให้ถูกต้อง	3.91	0.85	มาก
15. ขอให้อาจารย์อธิบายข้อแก้ไขงานเรียงความภาษา อังกฤษเพิ่มเติมเมื่อพบว่ายังไม่กระจ่าง	3.14	1.08	ปานกลาง
16. ทำความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษทันที	3.63	0.90	มาก
รวม	3.16	0.98	ปานกลาง

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตชั้นปีที่ 1 ได้นำกลวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรงมาปฏิบัติปานกลาง

เมื่อพิจารณารายข้อเรียงตามลำดับค่ามีชัฒิมเลขคณิต จะเห็นว่ากลวิธีการเรียนที่นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติมากคือ กลวิธีการตรวจคำตอบของตัวเองทุกครั้งที่มีการเฉลยคำตอบ เมื่อพบว่าได้ตอบคำถามผิดจะพยายามแก้ไขคำตอบของตนให้ถูกต้อง การเตรียมคิดคำตอบทุกครั้งเมื่อมีการถามคำถาม การทำความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษทันที การถามเพื่อนเมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ และ เมื่อมีเพื่อนร่วมชั้นตอบคำถามที่ผิดจะพูดประโยคที่ถูกต้องกับตัวเองมาปฏิบัติมาก

ส่วนกลวิธีการถามเพื่อนเมื่อไม่ทราบว่าจะใช้ภาษาอังกฤษอย่างไร เพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การขอให้อาจารย์อธิบายข้อแก้ไขงานเรียงความภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเมื่อพบว่ายังไม่กระจ่าง การช่วยแก้ไขสิ่งที่เพื่อนร่วมชั้นตอบผิด เมื่อมีโอกาสหรือเมื่อได้รับอนุญาต การที่ถ้าไม่เข้าใจข้อความที่อาจารย์หรือชาวต่างประเทศถามเป็นภาษาอังกฤษจะขอให้พูดซ้ำ การตอบคำถามในชั้นเรียน แม้ว่าจะไม่แน่ใจว่าถูกต้องก็ตาม การที่เมื่อรู้สึกว่ตนตอบคำถามไม่ถูกจะขอให้เพื่อนช่วยแก้ไข การที่เมื่อรู้สึกว่ตนตอบคำถามไม่ถูก จะขอให้อาจารย์ช่วยแก้ไข การถามอาจารย์เมื่อไม่ทราบว่าจะใช้ภาษาอังกฤษอย่างไร เพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติปานกลาง

ตารางที่ 2: ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	นิสิตชั้นปีที่ 1		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
17. ฝึกออกเสียงคำหรือประโยคตามอาจารย์ในชั้นเรียน	3.45	1.02	ปานกลาง
18. ฝึกคิดเป็นภาษาอังกฤษเมื่อจะพูดหรือเขียนแทนที่จะแปลจากที่คิดว่าไว้เป็นภาษาไทย	2.84	1.03	ปานกลาง
19. ฝึกใช้คำ พยางค์ หรือประโยคที่เรียนในการเขียนเรียงความ	3.13	0.97	ปานกลาง
20. ฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนในชั้นเรียนโดยใช้คำหรือโครงสร้างที่ได้มาจากบทสนทนาภาษาอังกฤษ	2.33	0.95	น้อย
21. ดูภาพยนตร์ วิดีโอหรือฟังวิทยุ หรือเทป โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ	2.79	1.02	ปานกลาง
22. ออกเสียงเลียนแบบชาวต่างประเทศเมื่อดูภาพยนตร์ วิดีโอ หรือฟังวิทยุ หรือเทปภาษาอังกฤษ	2.89	1.11	ปานกลาง
23. ฝึกอ่านวารสารหรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เพื่อรู้ข่าวสาร และเพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์	2.63	0.91	ปานกลาง
24. ฝึกอ่านนวนิยายหรือการ์ตูนภาษาอังกฤษเพื่อความบันเทิง	2.65	1.01	ปานกลาง
25. อ่านหนังสือ วารสาร และหนังสือพิมพ์ไทย เพื่อแสวงหาความรู้และประสบการณ์อันจะช่วยทำให้ตนเองมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษในเรื่องเดียวกัน หรือในเรื่องที่เกี่ยวข้องกันดีขึ้น	2.88	0.99	ปานกลาง
26. เข้าร่วมกิจกรรมหรือเป็นสมาชิกชมรมภาษาอังกฤษ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ	1.95	1.04	น้อย
27. ฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์กับตนเอง เมื่อหาความหมายของคำนั้นในพจนานุกรม หรือเมื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่	3.11	1.10	ปานกลาง

ข้อความ	นิสิตชั้นปีที่ 1		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
28. ทำข้อทดสอบภาษาอังกฤษเมื่ออ่านพบในหนังสือพิมพ์หรือวารสาร	2.82	1.03	ปานกลาง
29. อ่านหัวข้อ ป้ายชื่อ ฉลากยา โฆษณาสินค้า ใบปลิว ใบเสร็จ รายการอาหาร และอื่น ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษแล้วทดลองถอดความเป็นภาษาไทย	3.72	0.96	มาก
30. ถอดความ สำนวนต่าง ๆ คำ สุภาษิต เพลง หรือโคลงภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย	3.01	1.09	ปานกลาง
31. ฝึกฝนภาษาอังกฤษโดยการเล่นเกมส์ภาษาอังกฤษ เช่น เกมส์สแกร์บเบิ้ล (scrabble) เป็นต้น	2.70	1.05	ปานกลาง
รวม	2.86	1.05	ปานกลาง

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตชั้นปีที่ 1 ได้นำกลวิธีการเรียนที่ฝึกฝนภาษามาปฏิบัติ ปานกลาง

เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่ามัธยฐานเลขคณิต จะเห็นว่ากลวิธีการเรียนที่นำมาปฏิบัติมากที่สุดคือนิสิตปีที่ 1 นำกลวิธี การอ่านหัวข้อ ป้ายชื่อ ฉลากยา โฆษณาสินค้า ใบปลิว ใบเสร็จ รายการอาหาร และอื่น ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษแล้วทดลองถอดความเป็นภาษาไทย มาปฏิบัติมาก

สำหรับการฝึกออกเสียงคำหรือประโยคตามอาจารย์ในชั้นเรียน การฝึกใช้คำ พยางค์ หรือประโยคที่เรียนในการเขียนเรียงความ การฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์กับตนเอง เมื่อหาความหมายของคำนั้นในพจนานุกรมหรือเมื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ การถอดความสำนวนต่าง ๆ คำ สุภาษิต เพลง หรือโคลงภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย การออกเสียงเลียนแบบชาวต่างประเทศ เมื่อดูภาพยนตร์ วิดีโอ หรือฟังวิทยุ หรือเทปภาษาอังกฤษ การอ่านหนังสือ วารสาร และหนังสือพิมพ์ไทย เพื่อแสวงหาความรู้และประสบการณ์อันจะช่วยทำให้ตนเองมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษในเรื่องเดียวกัน หรือในเรื่องที่เกี่ยวข้องกันดีขึ้น การคิดเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อจะพูดหรือเขียนแทนที่จะแปลจากที่คิดไว้เป็นภาษาไทย การทำข้อทดสอบภาษาอังกฤษเมื่ออ่านพบในหนังสือพิมพ์หรือวารสาร การดูภาพยนตร์ วิดีโอหรือฟังวิทยุหรือเทป โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ การฝึกอ่านนวนิยายหรือการ์ตูนภาษาอังกฤษ เพื่อความบันเทิงการฝึกอ่านวารสารหรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เพื่อรู้ข่าวสารและ เพื่อให้เห็นต่อเหตุการณ์ นิสิตปีที่ 1 นำมาปฏิบัติปานกลาง

ส่วนการฝึกพูดภาษาอังกฤษ กับเพื่อนในชั้นเรียนโดยใช้คำหรือโครงสร้างที่ได้มาจากบทสนทนา
ภาษาอังกฤษ และการเข้าร่วมกิจกรรมหรือเป็นสมาชิกชุมนุมภาษาอังกฤษ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกฝนภาษา
อังกฤษ นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติน้อย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3: ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	นิสิตชั้นปีที่ 1		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
32. เขียนจดหมายภาษาอังกฤษติดต่อกับเพื่อนทางจดหมายหรือบุคคลอื่น ๆ	2.04	1.12	น้อย
33. หาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ	2.14	1.02	น้อย
34. เขียนโน้ตย่อหรือบันทึกต่าง ๆ รวมทั้งบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ	1.46	0.78	น้อยมาก
35. ทดลองบรรยายภาพ เหตุการณ์ หรือลักษณะท่าทางของตัวเองหรือของคนอื่นเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์สมมติ	1.86	0.87	น้อย
36. พูดภาษาอังกฤษประโยคง่าย ๆ กับเพื่อนนอกชั้นเรียน	2.63	1.09	ปานกลาง
37. พูดภาษาอังกฤษประโยคง่าย ๆ กับพี่หรือน้อง หรือผู้ปกครอง	2.39	1.17	น้อย
38. ถ้าพบว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจสิ่งที่ตนพูดภาษาอังกฤษ จะพยายามพูดโดยเปลี่ยนหรือเรียงคำพูดใหม่	3.25	1.10	ปานกลาง
39. จะใช้อำนาจกับกิริยาท่าทาง เข้าช่วยเมื่อพยายามสื่อความหมายกับอาจารย์ หรือชาวต่างประเทศ	3.61	1.05	มาก
40. ถ้าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ใช้พูดหรือตอบคำถาม จะสะกดคำคำนั้นให้อาจารย์ทราบ	3.05	1.19	ปานกลาง
รวม	2.44	0.95	น้อย

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตชั้นปีที่ 1 ได้นำกลวิธีการพยายามใช้ ภาษาอังกฤษติดต่อบุคคลอื่นมาปฏิบัติน้อย

เมื่อพิจารณารายชื่อเรียงลำดับค่ามัธยฐานเลขคณิตจะ เห็นว่ากลวิธีการเรียนที่นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติมากคือกลวิธี จะใช้อำกัปกรณ์ทำทาง เข้าช่วย เมื่อพยายามสื่อความหมายกับอาจารย์ หรือชาวต่างประเทศมาปฏิบัติมาก

สำหรับการใช้กลวิธี ถ้าพบว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจสิ่งที่ตนพูด จะ พยายามพูดโดยเปลี่ยนหรือเรียงคำพูดใหม่ ถ้าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจศัพท์ที่ใช้พูดหรือ ตอบคำถาม จะสะกดคำคำนั้นให้อาจารย์ทราบ การพูดภาษาอังกฤษประโยคง่าย ๆ กับเพื่อนนอก ชั้นเรียน นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติปานกลาง

ส่วนกลวิธีการพูดภาษาอังกฤษประโยคง่าย ๆ กับพี่หรือน้องหรือผู้ปกครอง การหาโอกาส พูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ กับเพื่อนทางจดหมายหรือบุคคลอื่น ๆ การ ทดลองบรรยายภาพเหตุการณ์หรือลักษณะท่าทางของตัวเองหรือของบุคคลอื่นเป็นภาษาอังกฤษใน สถานการณ์สมมติ การเขียนโน้ตย่อหรือบันทึกต่าง ๆ รวมทั้งบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ นิสิต ชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติน้อย และกลวิธีการเรียนที่นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติน้อยมากคือ กลวิธีการ เขียนโน้ตย่อหรือบันทึกต่าง ๆ รวมทั้งบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4: ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเอง) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	นิสิตชั้นปีที่ 1		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
41. ทำนัดย่อเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ หรือสะสมคำศัพท์ สำนวนภาษาอังกฤษ เป็นของตนเอง	2.81	1.22	ปานกลาง
42. สั่ง เกตุอย่างจริงจังว่าวิธีใดที่ทำให้ตนเองจดจำ คำศัพท์หรือกฎเกณฑ์ทางภาษาได้ดีที่สุดแล้วใช้วิธีนั้น ๆ ต่อไป	3.23	1.15	ปานกลาง
43. ถามเพื่อนร่วมชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่ตอบคำถาม ถูกว่า เขาหาคำตอบที่ถูกได้อย่างไร แล้วทดลองใช้ วิธีการนั้นกับตนเองในโอกาสต่อไป	2.76	1.15	
44. ถามเพื่อนร่วมชั้นหรืออาจารย์ว่ามีกลวิธีการเรียน ภาษาโดยทั่วไปอย่างไร แล้วลองนำมาใช้เพื่อ ทดสอบว่าจะ ได้ผลดีหรือไม่	2.64	1.14	ปานกลาง
45. จัดโปรแกรมหรือเวลาเรียนภาษาอังกฤษของ ตนเองและพยายามเรียนตามนั้นอย่างสม่ำเสมอ	2.64	1.04	ปานกลาง
46. เมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษและมีข้อสงสัย หรือหาคำตอบไม่ได้จะถามเพื่อน	3.57	0.97	มาก
47. เมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษและมีข้อสงสัย หรือหาคำตอบไม่ได้จะถามพี่หรือผู้ปกครอง	2.74	1.28	ปานกลาง
48. ดูหนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษประกอบเมื่อเขียน เรียงความ หรือเมื่อมีข้อสงสัย	3.18	1.15	ปานกลาง
49. อ่านหนังสือ วารสาร และหนังสือพิมพ์ไทยที่เกี่ยว ข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อแสวงหาความรู้ และประสบการณ์ทางด้านภาษา	2.87	1.03	ปานกลาง
รวม	2.93	1.10	ปานกลาง

ตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตชั้นปีที่ 1 ได้นำกลวิธี การหาวิธีเรียน ที่เป็นของตนเอง มาปฏิบัติปานกลาง

เมื่อพิจารณารายชื่อเรียงตามลำดับค่ามัธยฐานเลขคณิต จะเห็นว่ากลวิธีการเรียนที่นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติมากที่สุดคือกลวิธี เมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษและมีข้อสงสัยหรือหาคำตอบไม่ได้จะถาม เพื่อนมาปฏิบัติมาก

ส่วนกลวิธี การสังเกตอย่างจริงจังว่าวิธีใดที่ทำให้ตนเองจดจำคำศัพท์หรือกฎเกณฑ์ทาง ภาษาได้ดีที่สุด แล้วใช้วิธีนั้น ๆ ต่อไป การดูหนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษประกอบเมื่อเขียนเรียง ความ หรือเมื่อมีข้อสงสัย การอ่านหนังสือวารสาร และหนังสือพิมพ์ไทยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา อังกฤษ เพื่อแสวงหาความรู้และประสบการณ์ทางภาษา การทำโน้ตย่อเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษา อังกฤษหรือสะสมคำศัพท์ สำนวนภาษาอังกฤษเป็นของตนเอง การถามเพื่อนร่วมชั้นเรียนภาษา อังกฤษที่ตอบคำถามถูกว่าเขาหาคำตอบที่ถูกได้อย่างไร แล้วทดลองใช้วิธีการนั้นกับตนเองในโอกาส ต่อไป เมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษและมีข้อสงสัยหรือหาคำตอบไม่ได้จะถามพี่หรือผู้ปกครอง การถามเพื่อนร่วมชั้น หรืออาจารย์ว่ามีกลวิธีการเรียนภาษาโดยทั่วไปอย่างไร แล้วลองนำมาใช้ เพื่อทดสอบว่าจะได้ผลดีหรือไม่ จัดโปรแกรมหรือเวลาเรียนภาษาอังกฤษของตนเองและพยายาม เรียนตามนั้นอย่างสม่ำเสมอ นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติปานกลาง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5: ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	นิสิตชั้นปีที่ 1		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
50. พยายามทำความเข้าใจว่าทำไมจึงผิดบ่อย ๆ ในบางเรื่อง	3.35	0.96	ปานกลาง
51. วิเคราะห์ปัญหาทางไวยากรณ์ภาษา หรือการใช้ภาษา ประเด็นต่าง ๆ ของตนเองอย่างจริงจัง แล้วหาทางปรับปรุงแก้ไข	2.79	1.02	ปานกลาง
52. พยายามออกเสียงคำหรือประโยคภาษาอังกฤษของตนเองอย่างตั้งใจ แล้วพยายามแก้ไขให้ถูกต้อง	3.22	1.04	ปานกลาง
53. อ่านเรียงความภาษาอังกฤษของตนเองที่อาจารย์ตรวจแล้วอย่างตั้งใจ เพื่อทำความเข้าใจข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น	3.60	1.04	มาก
54. เมื่อรู้ว่าพูดภาษาอังกฤษผิดจะขอให้อาจารย์หรือชาวต่างประเทศช่วยแก้ไข	2.74	1.12	ปานกลาง
55. หัวเราะให้กับสิ่งที่ตนเองพูดหรือเขียนผิด เพราะคิดว่า การพูดหรือเขียนภาษาต่างประเทศย่อมเกิดข้อผิดพลาดได้	3.43	1.16	ปานกลาง
56. สังเกตว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศมีปฏิกิริยาต่อข้อผิดพลาดในการพูดของตนเองอย่างไร เพื่อประโยชน์ในการแก้ไข	3.08	1.11	ปานกลาง
57. ในการตอบคำถามหรือเขียนเรียงความ จะทดลองใช้คำศัพท์บางคำหรือโครงสร้างบางโครงสร้างที่เรียนรู้อ่านแล้วคอยดูว่าอาจารย์จะมีปฏิกิริยาหรือคำแนะนำอย่างไร	3.34	1.05	ปานกลาง
รวม	3.19	1.02	ปานกลาง

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตชั้นปีที่ 1 ได้นำกลวิธีใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาอังกฤษเป็นครูมาปฏิบัติปานกลาง

เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่ามัธยฐานเลขคณิตจะเห็นว่ากลวิธีการเรียนที่นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติมากที่สุดคือกลวิธี การอ่านเรียงความภาษาอังกฤษของตนเองที่อาจารย์ตรวจแล้วอย่างตั้งใจ เพื่อทำความเข้าใจข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น มาปฏิบัติมาก

ส่วนกลวิธี การหัวเราะให้กับสิ่งที่ตนเองพูดหรือเขียนผิด เพราะคิดว่าการพูดหรือเขียนภาษาต่างประเทศย่อมเกิดข้อผิดพลาดได้ การพยายามทำความเข้าใจว่าทำไมจึงผิดบ่อย ๆ ในบางเรื่อง ในการตอบคำถามหรือเขียนเรียงความจะทดลองใช้คำศัพท์บางคำ หรือโครงสร้างบางโครงสร้างที่เรารู้มาแล้วคอยดูว่าอาจารย์จะมีปฏิกิริยาหรือคำแนะนำอย่างไร การฟังการออกเสียงคำหรือประโยคภาษาอังกฤษของตนเองอย่างตั้งใจ แล้วพยายามแก้ไขให้ถูกต้อง การสังเกตว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศมีปฏิกิริยาต่อข้อผิดพลาดในการพูดของตนเองอย่างไร เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขการวิเคราะห์ปัญหาทางไวยากรณ์ภาษา หรือการใช้ภาษาประเด็นต่าง ๆ ของตนเองอย่างจริงจัง แล้วหาทางปรับปรุงแก้ไข เมื่อรู้ว่าพูดภาษาอังกฤษผิดจะขอให้อาจารย์หรือชาวต่างประเทศช่วยแก้ไข นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติปานกลาง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6: ค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	นิรันดร์ปีที่ 1		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
58. เดาความหมายของคำหรือประโยคจากลักษณะท่าทางหรือวิธีการพูดของอาจารย์หรือชาวต่างประเทศอื่น ๆ	3.77	0.97	มาก
59. เดาความหมายของคำในประโยคจากข้อความส่วนอื่น ๆ ของประโยคนั้น	4.09	0.86	มาก
60. เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษจะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อนแล้วจึงจะใช้พจนานุกรม	3.93	0.92	มาก
61. เดาหรือทำนายใจความสำคัญของสิ่งที่อ่าน โดยการอ่านชื่อเรื่อง รูปภาพประกอบ หรืออ่านคำบรรยายภาพก่อนจะเริ่มอ่าน	4.00	0.85	มาก
62. เดาหรือทำนายใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านโดยการอ่านย่อหน้าแรก และย่อหน้าสุดท้ายอย่างคร่าว ๆ	3.33	1.09	ปานกลาง
63. พิจารณาจากภาษาที่ผู้พูดหรือผู้เขียนใช้โดยส่วนรวมเพื่อสรุปว่าผู้พูดหรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร	3.32	0.97	ปานกลาง
64. ใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิมเพื่อสรุปว่าผู้พูดภาษาอังกฤษ หรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร	3.51	0.94	ปานกลาง
65. พิจารณาสถานการณ์ในขณะนั้นเพื่อสรุปว่า ผู้พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร	3.50	0.96	ปานกลาง
รวม	3.68	0.96	มาก

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตชั้นปีที่ 1 ได้นำกลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการมาปฏิบัติมาก

เมื่อพิจารณารายข้อเรียงตามลำดับคำขมขื่นเลขคณิต จะเห็นว่ากลการเรียงที่นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติมากคือการเดาความหมายของคำในประโยคจากข้อความส่วนอื่น ๆ ของประโยคนั้น การเดาหรือทำนายใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านโดยการอ่านชื่อเรื่อง รูปภาพประกอบ หรืออ่านคำบรรยายภาพก่อนจะเริ่มอ่าน เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษจะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อน แล้วจึงจะใช้พจนานุกรม การเดาความหมายของคำหรือประโยคจากลักษณะท่าทางหรือวิธีการพูดของอาจารย์หรือชาวต่างประเทศอื่น ๆ มาปฏิบัติมาก

ส่วนกลวิธี การใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิมเพื่อสรุปว่าผู้พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร การพิจารณาสถานการณ์ในขณะนั้นเพื่อสรุปว่า ผู้พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร เดาหรือทำนายใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านโดยการอ่านย่อหน้าแรกและย่อหน้าสุดท้ายอย่างคร่าว ๆ การพิจารณาจากภาษาที่ผู้พูดหรือผู้เขียนใช้โดยส่วนรวมเพื่อสรุปว่าผู้พูดหรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติปานกลาง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7: ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น) ของผู้เรียนที่ 4 กลุ่ม

ข้อความ	นิสิตชั้นปีที่ 1		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
66. จดจำคำศัพท์ใหม่โดยโยงคำศัพท์นั้นกับรูปภาพหรือท่าทาง เพื่อช่วยให้จำได้ดียิ่งขึ้น	3.13	1.17	ปานกลาง
67. จดจำคำศัพท์ใหม่โดยโยงคำศัพท์นั้นกับคำศัพท์อื่น ๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกันหรือตรงกันข้ามกัน เพื่อช่วยให้จำได้ดียิ่งขึ้น	3.54	1.04	มาก
68. เก็บสะสมคำศัพท์ สำนวน หรือโครงสร้างต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษโดยแยกไว้เป็นหมวดหมู่	2.47	1.12	น้อย
69. จดจำคำศัพท์ สำนวน หรือกฎเกณฑ์บางอย่างทางภาษาอังกฤษโดยการท่องจำ	3.33	1.04	ปานกลาง
70. จดจำคำศัพท์เป็นกลุ่ม เช่น กลุ่มที่มีรากศัพท์เหมือนกัน หรือกลุ่มที่เป็นคำประเภทเดียวกัน เป็นต้น	3.01	1.09	ปานกลาง
71. จดจำคำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ ๆ โดยนึกถึงประโยค หรือสถานการณ์ที่ได้พบคำศัพท์หรือสำนวนนั้น	3.31	1.05	ปานกลาง
รวม	3.13	1.03	ปานกลาง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตชั้นปีที่ 1 ได้นำกลวิธีใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น มาปฏิบัติปานกลาง

เมื่อพิจารณารายชื่อเรียงตามลำดับค่ามัธยฐานเลขคณิตจะเห็นว่ากลวิธีการเรียนนิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติมากที่สุดคือกลวิธีการจดจำคำศัพท์ใหม่ โดยโยงกับคำศัพท์อื่น ๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน หรือตรงกันข้ามกัน เพื่อช่วยให้อ่านได้ดียิ่งขึ้นมาปฏิบัติมาก

การจดจำคำศัพท์ สำนวนหรือกฎเกณฑ์บางอย่างทางภาษาอังกฤษโดยการท่องจำ การจดจำคำศัพท์หรือสำนวนใหม่ ๆ โดยนึกถึงประโยคหรือสถานการณ์ที่ได้พบคำศัพท์ หรือสำนวนนั้น ๆ การจดจำคำศัพท์ใหม่ โดยโยงคำศัพท์นั้นกับรูปภาพหรือท่าทาง เพื่อช่วยให้อ่านได้ดียิ่งขึ้น การจดจำคำศัพท์เป็นกลุ่ม เช่นกลุ่มที่มีรากศัพท์เหมือนกันหรือกลุ่มที่เป็นคำประเภทเดียวกัน เป็นต้น นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติปานกลาง

ส่วนกลวิธีการเก็บสะสมคำศัพท์ สำนวน หรือโครงสร้างต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษโดยแยกไว้เป็นหมวดหมู่ นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติน้อย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2: การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนิสิตกลุ่มเก่งมาก นิสิตกลุ่มเก่ง
นิสิตกลุ่มปานกลาง และนิสิตกลุ่มอ่อน ผลการศึกษาได้แสดงไว้ในตารางที่ 8-14
และมีรายละเอียดเพิ่มเติมปรากฏในแผนภูมิที่ 1-7 ในภาคผนวก (โปรดดูภาคผนวก)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้โดยตรง) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
1. เตรียมคิดคำตอบทุกครั้ง เมื่อมีการถามคำถาม	อ่อน	2.92	0.81	S	S	S	14.44*
	ปานกลาง	3.55	0.79			S	
	เก่ง	3.71	0.77				
	เก่งมาก	3.94	0.76				
2. ตรวจสอบคำตอบของตัวเองทุกครั้งที่มีการเฉลยคำตอบ	อ่อน	3.56	0.91	S	S	S	9.98*
	ปานกลาง	4.15	0.89			S	
	เก่ง	3.24	0.75				
	เก่งมาก	4.42	0.75				
3. ถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ	อ่อน	2.28	0.61		S	S	12.01*
	ปานกลาง	2.70	0.86		S	S	
	เก่ง	2.99	0.91				
	เก่งมาก	3.12	0.90				

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
4. ถามเพื่อนเมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ	อ่อน	3.52	1.00				1.45
	ปานกลาง	3.53	0.93				
	เก่ง	3.64	0.82				
	เก่งมาก	3.45	0.87				
5. ถามอาจารย์เมื่อไม่ทราบว่าจะใช้ภาษาอังกฤษอย่างไรเพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง	อ่อน	2.60	0.76				1.71
	ปานกลาง	2.89	0.95				
	เก่ง	2.94	0.96				
	เก่งมาก	3.04	1.03				
6. ถามเพื่อนเมื่อไม่ทราบว่าจะใช้ภาษาอังกฤษอย่างไรเพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง	อ่อน	3.44	0.96				0.04
	ปานกลาง	3.42	0.86				
	เก่ง	3.44	0.87				
	เก่งมาก	3.42	0.90				
7. ตอบคำถามในชั้นเรียนแม้ว่าจะไม่แน่ใจว่าถูกต้องก็ตาม	อ่อน	2.76	0.92				1.49
	ปานกลาง	3.07	0.94				
	เก่ง	3.11	0.94				
	เก่งมาก	3.18	0.90				

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
8. ถ้าไม่เข้าใจข้อความที่อาจารย์หรือชาวต่างประเทศถามเป็นภาษาอังกฤษ จะขอให้พูดซ้ำ	อ่อน	2.92	1.03				0.71
	ปานกลาง	3.06	1.18				
	เก่ง	3.14	1.11				
	เก่งมาก	3.20	1.29				
9. เมื่อรู้สึกว่าตนตอบคำถามไม่ถูกจะขอให้เพื่อนช่วยแก้ไข	อ่อน	2.28	1.06				2.33
	ปานกลาง	3.09	1.08				
	เก่ง	3.16	1.04				
	เก่งมาก	2.86	1.03				
10. เมื่อรู้สึกว่าตนตอบคำถามไม่ถูก จะขอให้อาจารย์ช่วยแก้ไข	อ่อน	2.76	0.77				0.85
	ปานกลาง	2.96	1.03				
	เก่ง	3.05	1.00				
	เก่งมาก	3.00	1.03				
11. เมื่อพบชาวต่างประเทศจะคิดประโยคที่อาจจะต้องพูดไว้นาน	อ่อน	3.40	1.00				0.49
	ปานกลาง	3.43	1.09				
	เก่ง	3.46	1.12				
	เก่งมาก	3.00	1.03				
12. เมื่อมีเพื่อนร่วมชั้นตอบคำถามที่ผิดจะพูดประโยคคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเอง	อ่อน	2.64	1.15	S	S	S	14.01*
	ปานกลาง	3.43	0.99			S	
	เก่ง	3.65	0.96				
	เก่งมาก	3.57	1.90				

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
13. ช่วยแก้ไขสิ่งที่เพื่อนร่วมชั้นตอบผิดเมื่อมีโอกาสหรือเมื่อได้รับอนุญาต	อ่อน	2.60	0.95			S	4.04*
	ปานกลาง	3.07	0.94				
	เก่ง	3.16	0.95				
	เก่งมาก	3.29	1.01				
14. เมื่อพบว่าได้ตอบคำถามผิดจะพยายามแก้ไขคำตอบของตนให้ถูกต้อง	อ่อน	3.36	1.15		S	S	9.40*
	ปานกลาง	3.80	0.86			S	
	เก่ง	3.98	0.80				
	เก่งมาก	1.16	0.77				
15. ขอให้อาจารย์อธิบายข้อแก้ไขงานเรียงความภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเมื่อพบว่ายังไม่กระจ่าง	อ่อน	2.80	1.04				2.36
	ปานกลาง	3.06	1.08				
	เก่ง	3.21	1.08				
	เก่งมาก	3.28	1.07				
16. ทำความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษทันที	อ่อน	2.92	0.81	S	S	S	12.80*
	ปานกลาง	3.51	0.91			S	
	เก่ง	3.70	0.89				
	เก่งมาก	3.96	0.80				

* P < 0.05; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้โดยตรง) ผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่มมีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้คือ

1. กลุ่มอ่อน

1.1 แตกต่างกับกลุ่มปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการเตรียมคำตอบทุกครั้ง เมื่อมีการถามคำถาม (ข้อ 1) การตรวจสอบคำตอบของตัวเองทุกครั้งที่มีการเฉลยคำตอบ (ข้อ 2) เมื่อมีเพื่อนร่วมชั้นตอบคำถามที่ผิด จะพูดประโยคคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเอง (ข้อ 12) การทำความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษทันทีเมื่ออาจารย์อธิบาย (ข้อ 16)

1.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการเตรียมคำตอบทุกครั้ง เมื่อมีการถามคำถาม (ข้อ 1) การตรวจสอบคำตอบของตัวเองทุกครั้งที่มีการเฉลยคำตอบ การถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ (ข้อ 3) เมื่อมีเพื่อนร่วมชั้นตอบคำถามที่ผิด จะพูดประโยคคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเอง (ข้อ 12) เมื่อพบว่าได้ตอบคำถามผิดจะพยายามแก้ไขคำตอบของตนให้ถูกต้อง (ข้อ 14) และการทำความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษทันทีเมื่ออาจารย์อธิบาย (ข้อ 16)

1.3 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการเตรียมคำตอบทุกครั้ง เมื่อมีการถามคำถาม (ข้อ 1) การตรวจสอบคำตอบของตัวเองทุกครั้งที่มีการเฉลยคำตอบ (ข้อ 2) การถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ (ข้อ 3) เมื่อมีเพื่อนร่วมชั้นตอบคำถามที่ผิด จะพูดประโยคคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเอง (ข้อ 12) การช่วยแก้ไขสิ่งที่เพื่อนร่วมชั้นตอบผิด เมื่อมีโอกาหรือเมื่อได้รับอนุญาต (ข้อ 13) เมื่อพบว่าได้ตอบคำถามผิดจะพยายามแก้ไขคำตอบของตนให้ถูกต้อง (ข้อ 14) และการทำความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษทันที (ข้อ 16)

2. กลุ่มปานกลาง

2.1 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ

2.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการเตรียมคำตอบทุกครั้ง เมื่อมีการถามคำถาม (ข้อ 1) การตรวจสอบคำตอบของตัวเองทุกครั้ง เมื่อมีการเฉลยคำตอบ (ข้อ 2) การถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ (ข้อ 3) เมื่อมีเพื่อนร่วมชั้นตอบคำถามที่ผิดจะพูดประโยคคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเอง (ข้อ 12) เมื่อพบว่าได้ตอบคำถามผิดจะพยายามแก้ไขคำตอบของตนให้ถูกต้อง (ข้อ 14) และการทำความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษทันทีเมื่ออาจารย์อธิบาย (ข้อ 16)

สำหรับกลุ่มเก่ง และกลุ่มเก่งมากไม่ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เลยในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 1

ตารางที่ 9: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
17. ฝึกออกเสียงคำหรือประโยคตามอาจารย์ในชั้นเรียน	อ่อน	3.08	0.95				1.74
	ปานกลาง	3.41	0.99				
	เก่ง	3.48	1.04				
	เก่งมาก	3.57	1.09				
18. ฝึกคิดเป็นภาษาอังกฤษเมื่อจะพูดหรือเขียนแทนที่จะ แปลจากที่คิดไว้เป็นภาษาไทย	อ่อน	2.56	0.96				7.29*
	ปานกลาง	2.68	0.98		S	S	
	เก่ง	2.92	1.02				
	เก่งมาก	3.16	1.12				
19. ฝึกใช้คำ พยางค์ หรือประโยคที่เรียนในการเขียน เรียงความ	อ่อน	2.80	0.91			S	11.92*
	ปานกลาง	2.93	0.93		S	S	
	เก่ง	2.92	1.02				
	เก่งมาก	3.50	1.01				
20. ฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนในชั้นเรียนโดยใช้คำหรือ โครงสร้างที่ได้มาจากบทสนทนาภาษาอังกฤษ	อ่อน	2.16	0.74				0.47
	ปานกลาง	2.32	0.97				
	เก่ง	3.23	0.94				
	เก่งมาก	2.40	1.05				

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
21. ดูภาพยนตร์ วิดีโอหรือฟังวิทยุ หรือเทป โดยมี จุดมุ่งหมายเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ	อ่อน	2.16	0.74	S	S	S	3.73*
	ปานกลาง	2.79	1.00				
	เก่ง	2.32	0.90				
	เก่งมาก	2.90	1.14				
22. ออกเสียงเลียนแบบชาวต่างประเทศเมื่อดูภาพยนตร์ วิดีโอ หรือฟังวิทยุ หรือเทปภาษาอังกฤษ	อ่อน	2.60	1.00				1.55
	ปานกลาง	2.87	1.10				
	เก่ง	2.81	0.98				
	เก่งมาก	3.07	1.12				
23. ฝึกอ่านวารสารหรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เพื่อรู้ ข่าวสาร และเพื่อให้เห็นต่อเหตุการณ์	อ่อน	2.44	1.00				2.83
	ปานกลาง	2.54	0.88				
	เก่ง	2.88	1.13				
	เก่งมาก	2.81	0.99				
24. ฝึกอ่านนวนิยายหรือการ์ตูนภาษาอังกฤษเพื่อความ บันเทิง	อ่อน	2.40	0.86				4.29*
	ปานกลาง	2.55	1.00				
	เก่ง	2.68	0.97				
	เก่งมาก	2.92	1.12				

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
25. อ่านหนังสือ วารสาร และหนังสือพิมพ์ไทย เพื่อ แสวงหาความรู้และประสบการณ์จะช่วยย้้ตนเอง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษในเรื่องเดียว กัน หรือในเรื่องที่เกี่ยวข้องกันดีขึ้น	อ่อน	2.48	0.77				1.91
	ปานกลาง	2.84	0.96				
	เก่ง	2.94	1.02				
	เก่งมาก	2.93	1.05				
26. เข้าร่วมกิจกรรมหรือเป็นสมาชิกชุมนุมภาษาอังกฤษ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ	อ่อน	1.64	0.75				3.59*
	ปานกลาง	1.89	1.03			S	
	เก่ง	1.94	0.97				
	เก่งมาก	2.22	1.13				
27. ฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์กับตนเอง เมื่อหาความ หมายของคำนั้นในพจนานุกรม หรือเมื่อเรียนรู้ คำศัพท์ใหม่	อ่อน	2.44	0.76		S		6.26*
	ปานกลาง	3.01	1.10			S	
	เก่ง	3.21	1.10				
	เก่งมาก	3.33	1.09				
28. ทำข้อทดสอบภาษาอังกฤษเมื่ออ่านพบในหนังสือพิมพ์ หรือวารสาร	อ่อน	2.24	1.01		S		4.04*
	ปานกลาง	2.76	1.03			S	
	เก่ง	2.09	1.03				
	เก่งมาก	2.94	1.00				

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{x}	S.D.	ค่า F		
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก
29. อ่านหัวข้อ บ้ายชื่อ ฉลากยา โฆษณาสินค้า ใบปลิว ใบเสร็จ รายการอาหาร และอื่น ๆ ที่เป็นภาษา อังกฤษแล้วทดลองถอดความเป็นภาษาไทย	อ่อน	3.44	0.76			
	ปานกลาง	3.66	1.01			
	เก่ง	3.78	0.90			
	เก่งมาก	3.82	0.98			
30. ถอดความ สำนวนต่าง ๆ คำ สุภาษิต เพลง หรือ โคลงภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย	อ่อน	2.88	1.01			
	ปานกลาง	3.01	1.06			
	เก่ง	3.04	1.03			
	เก่งมาก	3.82	0.98			
31. ฝึกฝนภาษาอังกฤษโดยการเล่นเกมส์ภาษาอังกฤษ เช่น เกมส์สแคร็บเบิล (scrabble) เป็นต้น	อ่อน	2.12	1.05		S	
	ปานกลาง	2.59	1.07			S
	เก่ง	2.88	1.00			
	เก่งมาก	2.71	1.06			

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่าในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา) ผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่มมีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้คือ

1. กลุ่มอ่อน

1.1 แตกต่างกับกลุ่มปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การดูภาพยนตร์ วิดีโอหรือฟังวิทยุหรือเทปโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ

1.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การดูภาพยนตร์ วิดีโอหรือฟังวิทยุหรือเทปโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ (ข้อ 21) การฝึกออกเสียงคำศัพท์กับตนเอง เพื่อหาความหมายของคำนั้นในพจนานุกรม หรือเมื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ (ข้อ 27) การทำข้อทดสอบภาษาอังกฤษเมื่ออ่านพบในหนังสือพิมพ์ หรือในวารสาร (ข้อ 28) และการฝึกฝนภาษาอังกฤษโดยการเล่นเกมส์ภาษาอังกฤษ เช่น เกมสส์แกร็บเบิล (scrabble) เป็นต้น (ข้อ 31)

1.3 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การฝึกใช้พยางค์หรือประโยคที่เรียนในการเขียนเรียงความ (ข้อ 19) การฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์กับตนเอง เมื่อหาความหมายของคำนั้นในพจนานุกรม หรือเมื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ (ข้อ 21) การดูภาพยนตร์ วิดีโอหรือฟังวิทยุหรือเทปโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ (ข้อ 21) และการทำข้อทดสอบภาษาอังกฤษ เมื่ออ่านพบในหนังสือพิมพ์หรือวารสาร (ข้อ 28)

2. กลุ่มปานกลาง

2.1 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การฝึกคิดเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อจะพูดหรือเขียนแทนที่จะแปลจากที่คิดไว้เป็นภาษาไทย (ข้อ 18) และการฝึกใช้พยางค์หรือประโยคที่เรียน ในการเขียนเรียงความ (ข้อ 19)

2.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การฝึกคิดเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อจะพูดหรือเขียนแทนที่จะแปลจากที่คิดไว้เป็นภาษาไทย (ข้อ 18) การฝึกใช้คำพยางค์ หรือประโยคที่เรียน ในการเขียนเรียงความ (ข้อ 19) การฝึกอ่านนวนิยาย หรือการ์ตูนภาษาอังกฤษเพื่อความบันเทิง (ข้อ 24) การเข้าร่วมกิจกรรมหรือเป็นสมาชิกชุมนุมภาษาอังกฤษโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ (ข้อ 26) และการฝึกฝนภาษาอังกฤษ โดยการเล่นเกมส์ภาษาอังกฤษ เช่น เกมสส์แกร็บเบิล (scrabble) เป็นต้น (ข้อ 31)

สำหรับกลุ่มเก่งและ เก่งมากไม่ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เลยในการใช้กลวิธีการเรียนส่วนที่ 2

ตารางที่ 10: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
32. เขียนจดหมายภาษาอังกฤษติดต่อกับเพื่อนทางจดหมายหรือบุคคลอื่น ๆ	อ่อน	1.64	0.75				4.19*
	ปานกลาง	1.92	1.05			S	
	เก่ง	2.11	1.12				
	เก่งมาก	2.28	1.33				
33. หาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ	อ่อน	1.68	0.94				10.07*
	ปานกลาง	1.99	0.93			S	
	เก่ง	2.19	1.02				
	เก่งมาก	2.55	1.18				
34. เขียนโน้ตย่อหรือบันทึกต่าง ๆ รวมทั้งบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ	อ่อน	1.48	0.58				0.20
	ปานกลาง	1.44	0.79				
	เก่ง	1.49	0.80				
	เก่งมาก	1.46	0.76				
35. ทดลองบรรยายภาพ เหตุการณ์ หรือลักษณะท่าทางของตัวเองหรือของคนอื่นเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์สมมติ	อ่อน	1.60	0.57				0.97
	ปานกลาง	1.84	0.87				
	เก่ง	1.89	0.87				
	เก่งมาก	1.90	0.93				

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
36. พูดภาษาอังกฤษประโยคง่าย ๆ กับเพื่อนนอกชั้นเรียน	อ่อน	2.48	1.04				0.34
	ปานกลาง	2.62	1.11				
	เก่ง	2.63	1.06				
	เก่งมาก	2.71	1.10				
37. พูดภาษาอังกฤษประโยคง่าย ๆ กับพี่หรือน้อง หรือผู้ปกครอง	อ่อน	2.04	0.84				1.17
	ปานกลาง	2.35	1.16				
	เก่ง	2.45	1.19				
	เก่งมาก	2.45	1.17				
38. ถ้าพบว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจสิ่งที่คนพูดภาษาอังกฤษ จะพยายามพูดโดยเปลี่ยนหรือเรียงคำพูดใหม่	อ่อน	2.60	1.08		S	S	13.32*
	ปานกลาง	3.05	1.07		S	S	
	เก่ง	3.37	1.05				
	เก่งมาก	3.67	1.10				
39. จะใช้อำนาจบริหารทางเข้าช่วยเมื่อพยายามสื่อความหมายกับอาจารย์ หรือชาวต่างประเทศ	อ่อน	3.04	1.20		S		4.64*
	ปานกลาง	3.54	1.02				
	เก่ง	3.75	1.05				
	เก่งมาก	3.61	1.07				
40. ถ้าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ใช้พูดหรือตอบคำถาม จะสะกดคำคำนั้นให้อาจารย์ทราบ	อ่อน	2.28	0.98	S	S	S	4.41*
	ปานกลาง	3.01	1.14				
	เก่ง	3.14	1.25				
	เก่งมาก	3.15	1.15				

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษ เมื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น) ผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่มมีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้คือ

1. กลุ่มอ่อน

1.1 แตกต่างกับกลุ่มปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง ถ้าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ใช้พูดหรือตอบคำถาม จะสะกดคำคำนั้นให้อาจารย์ทราบ (ข้อ 40)

1.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง ถ้าพบว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจสิ่งที่ตนพูดเป็นภาษาอังกฤษจะพยายามพูดโดยการเปลี่ยนหรือเรียงคำพูดใหม่ (ข้อ 38) จะใช้อากัปกิริยาท่าทางเข้าช่วย เมื่อพยายามสื่อความหมายกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศ (ข้อ 39) และถ้าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ใช้พูดหรือตอบคำถามจะสะกดคำคำนั้นให้อาจารย์ทราบ (ข้อ 40)

1.3 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การหาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ (ข้อ 33) ถ้าพบว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจสิ่งที่ตนพูดเป็นภาษาอังกฤษ จะพยายามพูดโดยการเปลี่ยนหรือเรียงคำพูดใหม่ (ข้อ 38) และถ้าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ใช้พูดหรือตอบคำถามจะสะกดคำคำนั้นให้อาจารย์ทราบ (ข้อ 40)

2. กลุ่มปานกลาง

2.1 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในเรื่อง ถ้าพบว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจสิ่งที่ตนพูดเป็นภาษาอังกฤษจะพยายามพูดโดยการเปลี่ยนหรือเรียงคำพูดใหม่ (ข้อ 38)

2.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การเขียนจดหมายภาษาอังกฤษติดต่อกับเพื่อนทางจดหมายหรือบุคคลอื่น ๆ (ข้อ 32) การหาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ (ข้อ 33) และถ้าพบว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจสิ่งที่ตนพูดเป็นภาษาอังกฤษจะพยายามพูดโดยการเปลี่ยนหรือเรียงคำพูดใหม่ (ข้อ 38)

3. กลุ่มเก่ง

แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การหาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ (ข้อ 33)

ตารางที่ 11: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนภาษาอังกฤษเป็นของตนเอง) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
41. ทำโน้ตย่อเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ หรือสะสมคำศัพท์ ส่วนวนภาษาอังกฤษ เป็นของตนเอง	อ่อน	2.20	0.86		S		4.37*
	ปานกลาง	2.74	1.221				
	เก่ง	2.98	1.24				
	เก่งมาก	2.73	1.21				
42. สิ่ง เกิดอย่างจริงจั่งว่าวิธีใดที่ทำให้ตนเองจดจำ คำศัพท์หรือกฎเกณฑ์ทางภาษาได้ดีที่สุดแล้วใช้วิธีนั้น ๆ ต่อไป	อ่อน	2.84	0.76				3.60
	ปานกลาง	3.25	1.17				
	เก่ง	3.35	1.13				
	เก่งมาก	2.99	1.17				
43. ถามเพื่อนร่วมชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่ตอบคำถาม ถูกว่าเขาหาคำตอบที่ถูกได้อย่างไร แล้วทดลองใช้ วิธีการนั้นกับตนเองในโอกาสต่อไป	อ่อน	2.64	1.07				4.64*
	ปานกลาง	2.88	1.16			S	
	เก่ง	2.77	1.13			S	
	เก่งมาก	2.41	1.10				
44. ถามเพื่อนร่วมชั้นหรืออาจารย์ว่ามีกลวิธีการเรียน ภาษาโดยทั่วไปอย่างไร แล้วลองนำมาใช้เพื่อ ทดสอบว่าจะได้ผลดีหรือไม่	อ่อน	2.64	0.95				5.65*
	ปานกลาง	2.77	1.17			S	
	เก่ง	2.65	1.11			S	
	เก่งมาก	2.25	1.13				

* P < 0.05; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
45. จัดโปรแกรมหรือเวลาเรียนภาษาอังกฤษของ ตนเองและพยายามเรียนตามนั้นอย่างสม่ำเสมอ	อ่อน	2.40	0.81				1.24
	ปานกลาง	2.59	1.04				
	เก่ง	2.69	1.00				
	เก่งมาก	2.73	1.17				
46. เมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษและมีข้อสงสัย หรือหาคำตอบไม่ได้จะถามเพื่อน	อ่อน	3.12	1.13				1.89
	ปานกลาง	3.57	0.99				
	เก่ง	3.60	0.95				
	เก่งมาก	3.57	0.93				
47. เมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษและมีข้อสงสัย หรือหาคำตอบไม่ได้จะถามพี่หรือผู้ปกครอง	อ่อน	2.12	1.05		S		5.18*
	ปานกลาง	2.60	1.27		S		
	เก่ง	2.90	1.29				
	เก่งมาก	2.89	1.30				
48. ดูหนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษประกอบเมื่อเขียน เรียงความ หรือเมื่อมีข้อสงสัย	อ่อน	2.52	0.87		S	S	2.96
	ปานกลาง	3.19	1.16				
	เก่ง	3.21	1.18				
	เก่งมาก	3.25	1.10				

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
49. อ่านหนังสือ วารสาร และหนังสือพิมพ์ไทยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อแสวงหาความรู้ และประสบการณ์ทางด้านภาษา	อ่อน	2.36	0.63				2.85
	ปานกลาง	2.83	1.05				
	เก่ง	2.92	1.03				
	เก่งมาก	2.99	1.04				

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนภาษาอังกฤษเป็นของตนเอง) ผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่มมีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้คือ

1. กลุ่มอ่อน

1.1 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการทำโน้ตย่อเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหรือสะสมคำศัพท์สำนวนภาษาอังกฤษเป็นของตนเอง (ข้อ 41) เมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษและมีข้อสงสัยหรือหาคำตอบไม่ได้จะถามพี่หรือผู้ปกครอง (ข้อ 47) และการดูหนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษประกอบเมื่อเขียนเรียงความ หรือเมื่อมีข้อสงสัย (ข้อ 48)

1.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการดูหนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษประกอบเมื่อเขียนเรียงความ หรือเมื่อมีข้อสงสัย (ข้อ 48)

2. กลุ่มปานกลาง

2.1 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องเมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ และมีข้อสงสัยหรือหาคำตอบไม่ได้จะถามพี่หรือผู้ปกครอง (ข้อ 47)

2.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การถามเพื่อนร่วมชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่ตอบคำถามถูกว่าเขาหาคำตอบได้อย่างไร แล้วทดลองใช้วิธีการนั้นกับตนเองในโอกาสต่อไป (ข้อ 43) ถามเพื่อนร่วมชั้นหรืออาจารย์ว่ามีกลวิธีการเรียนภาษาโดยทั่วไปอย่างไรแล้วทดลองนำมาใช้เพื่อทดสอบว่าจะได้ผลดีหรือไม่ (ข้อ 44)

3. กลุ่มเก่ง

แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การถามเพื่อนร่วมชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่ตอบคำถามถูกว่าเขาหาคำตอบที่ถูกต้องได้อย่างไร แล้วทดลองใช้วิธีการนั้นกับตนเองในโอกาสต่อไป (ข้อ 43) และการถามเพื่อนร่วมชั้นหรืออาจารย์ว่ามีกลวิธีการเรียนภาษาโดยทั่วไปอย่างไร แล้วลองนำมาใช้เพื่อทดสอบว่าจะได้ผลดีหรือไม่ (ข้อ 44)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
50. พยายามทำความเข้าใจว่าทำไมจึงผิดบ่อย ๆ ในบางเรื่อง	อ่อน	2.80	0.81		S	S	5.33*
	ปานกลาง	3.28	0.91				
	เก่ง	3.04	0.98				
	เก่งมาก	3.57	1.01				
51. วิเคราะห์ปัญหาทางไวยากรณ์ภาษา หรือการใช้ภาษา ประเด็นต่าง ๆ ของตนเองอย่างจริงจัง แล้วหาทางปรับปรุงแก้ไข	อ่อน	2.20	0.96				0.76
	ปานกลาง	2.78	1.02				
	เก่ง	2.81	0.97				
	เก่งมาก	2.85	1.13				
52. ฟังการออกเสียงคำหรือประโยคภาษาอังกฤษของตนเองอย่างตั้งใจ แล้วพยายามแก้ไขให้ถูกต้อง	อ่อน	2.88	0.83				3.25
	ปานกลาง	3.13	0.99				
	เก่ง	3.94	0.94				
	เก่งมาก	3.38	1.06				
53. อ่านเรียงความภาษาอังกฤษของตนเองที่อาจารย์ตรวจแล้วอย่างตั้งใจ เพื่อทำความเข้าใจข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น	อ่อน	2.80	0.86	S	S	S	16.61*
	ปานกลาง	3.38	1.01		S	S	
	เก่ง	3.79	1.01				
	เก่งมาก	3.91	1.01				

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
54. เมื่อรู้ว่าพูดภาษาอังกฤษผิดจะขอให้อาจารย์หรือ ชาวต่างประเทศช่วยแก้ไข	อ่อน	2.52	1.15				5.61*
	ปานกลาง	2.58	1.07			S	
	เก่ง	2.80	1.11				
	เก่งมาก	3.06	1.20				
55. หัวเราะให้กับสิ่งที่ตนเองพูดหรือเขียนผิด เพราะ คิดว่าการพูดหรือเขียนภาษาต่างประเทศย่อมเกิด ข้อผิดพลาดได้	อ่อน	3.16	1.14				3.41*
	ปานกลาง	3.29	1.21		S		
	เก่ง	3.56	1.13				
	เก่งมาก	3.54	1.05				
56. สังเกตว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศมีปฏิกิริยา ต่อข้อผิดพลาดในการพูดของตนเองอย่างไร เพื่อ ประโยชน์ในการแก้ไข	อ่อน	2.76	0.87				1.06
	ปานกลาง	3.05	1.08				
	เก่ง	3.13	1.16				
	เก่งมาก	3.15	1.13				
57. ในการตอบคำถามหรือเขียนเรียงความ จะทดลองใช้ คำศัพท์บางคำหรือโครงสร้างบางโครงสร้างที่เรียน รู้มาแล้วคอยดูว่าอาจารย์จะมีปฏิกิริยาหรือคำแนะนำ อย่างไร	อ่อน	2.92	0.81			S	11.38*
	ปานกลาง	3.13	1.01		S	S	
	เก่ง	3.47	1.09				
	เก่งมาก	3.71	1.00				

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนรู้เป็นครู) ผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่มมีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้คือ

1. กลุ่มอ่อน

1.1 แตกต่างกับกลุ่มปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การอ่านเรียงความภาษาอังกฤษของคนที่อาจารย์ตรวจแล้วอย่างตั้งใจ เพื่อทำความเข้าใจข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น (ข้อ 53)

1.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การพยายามทำความเข้าใจว่าทำไมจึงทำผิดบ่อย ๆ ในบางเรื่อง (ข้อ 50) การอ่านเรียงความภาษาอังกฤษของคนที่อาจารย์ตรวจแล้วอย่างตั้งใจ เพื่อทำความเข้าใจข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น (ข้อ 53)

1.3 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การพยายามทำความเข้าใจว่าทำไมจึงผิดบ่อย ๆ ในบางเรื่อง (ข้อ 50) การอ่านเรียงความภาษาอังกฤษของตนเองที่อาจารย์ตรวจแล้วอย่างตั้งใจ เพื่อทำความเข้าใจข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น (ข้อ 53) และในการตอบคำถาม หรือเขียนเรียงความ จะทดลองใช้คำศัพท์หรือโครงสร้างที่เรียนรู้มาแล้วคอยดูว่าอาจารย์ จะมีปฏิกิริยาหรือคำแนะนำอย่างไร

2. กลุ่มปานกลาง

2.1 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การอ่านเรียงความภาษาอังกฤษของคนที่อาจารย์ตรวจแล้วอย่างตั้งใจ เพื่อทำความเข้าใจข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น (ข้อ 53) การหัวเราะให้กับสิ่งที่ตนเองพูดหรือเขียนผิด เพราะคิดว่าการพูดหรือการเขียนภาษาต่างประเทศย่อมเกิดข้อผิดพลาดได้ (ข้อ 55) และในการตอบคำถามหรือเขียนเรียงความ จะทดลองใช้คำศัพท์หรือโครงสร้างที่เรียนรู้มาแล้วคอยดูว่าอาจารย์จะมีปฏิกิริยาหรือคำแนะนำอย่างไร (ข้อ 57)

2.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การอ่านเรียงความภาษาอังกฤษของตนเองที่อาจารย์ตรวจแล้วอย่างตั้งใจ เพื่อทำความเข้าใจข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น (ข้อ 53) เมื่อรู้ว่าพูดภาษาอังกฤษผิดจะขอให้อาจารย์หรือชาวต่างประเทศช่วยแก้ไข (ข้อ 54) และในการตอบคำถามหรือเขียนเรียงความ จะทดลองใช้คำศัพท์หรือโครงสร้างที่เรียนรู้มาแล้วคอยดูว่าอาจารย์จะมีปฏิกิริยาหรือคำแนะนำอย่างไร (ข้อ 57)

สำหรับกลุ่มเก่งและเก่งมากไม่ปรากฏว่ามีความแตกต่างกับอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เลย ในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 2

ตารางที่ 13: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			ค่า F
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
58. เดาคความหมายของคำหรือประโยคจากลักษณะท่าทางหรือวิธีการพูดของอาจารย์หรือชาวต่างประเทศอื่น ๆ	อ่อน	3.56	1.04				3.33
	ปานกลาง	3.67	1.00				
	เก่ง	3.84	0.96				
	เก่งมาก	3.96	0.88				
59. เดาคความหมายของคำในประโยคจากข้อความส่วนอื่น ๆ ของประโยคนั้น	อ่อน	3.56	1.00		S	S	13.78*
	ปานกลาง	3.92	0.90		S	S	
	เก่ง	4.23	0.78				
	เก่งมาก	4.36	0.78				
60. เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษจะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อนแล้วจึงจะใช้พจนานุกรม	อ่อน	3.40	0.76		S	S	18.83*
	ปานกลาง	3.74	0.97		S	S	
	เก่ง	4.23	0.78			S	
	เก่งมาก	4.36	0.78				
61. เดาหรือทำนายใจความสำคัญของสิ่งที่อ่าน โดยการอ่านชื่อเรื่อง ดูภาพประกอบ หรืออ่านคำบรรยายภาพก่อนจะเริ่มอ่าน	อ่อน	3.64	0.81			S	5.88*
	ปานกลาง	3.90	0.85			S	
	เก่ง	4.02	0.86				
	เก่งมาก	4.41	0.70				

* P < 0.05; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{x}	S.D.	กลุ่ม			
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
62. เตาหรือทำนaylorใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านโดยการอ่านย่อหน้าแรก และย่อหน้าสุดท้ายอย่างคร่าว ๆ	อ่อน	3.08	0.95				1.16
	ปานกลาง	3.30	1.04				
	เก่ง	3.33	1.12				
	เก่งมาก	3.59	0.92				
63. พิจารณาจากภาษาที่ผู้พูดหรือผู้เขียนใช้โดยส่วนรวมเพื่อสรุปว่าผู้พูดหรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร	อ่อน	2.92	0.90			S	4.68*
	ปานกลาง	3.27	0.93			S	
	เก่ง	3.30	1.01				
	เก่งมาก	3.72	0.96				
64. ใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิมเพื่อสรุปว่าผู้พูดภาษาอังกฤษ หรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร	อ่อน	2.84	0.85	S	S	S	7.98*
	ปานกลาง	3.41	0.97			S	
	เก่ง	3.59	0.87				
	เก่งมาก	3.72	0.96				
65. พิจารณาสถานการณ์ในขณะนั้นเพื่อสรุปว่า ผู้พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร	อ่อน	2.88	0.92		S	S	13.49*
	ปานกลาง	3.31	1.01		S	S	
	เก่ง	3.69	0.86				
	เก่งมาก	3.72	0.89				

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่าในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) ผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม มีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้คือ

1. กลุ่มอ่อน

1.1 แตกต่างกับกลุ่มปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิมเพื่อสรุปว่าผู้พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนบทความความจริง ๆ ว่าอย่างไร

1.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการเดาความหมายของคำในประโยคจากข้อความส่วนอื่น ๆ ของประโยคนั้น (ข้อ 59) เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษ (ข้อ 60) จะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อนและจึงจะให้พจนานุกรม การใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิมเพื่อสรุปว่าผู้พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนบทความความจริง ๆ ว่าอย่างไร (ข้อ 64) และการพิจารณาสถานการณ์ในขณะนั้นเพื่อสรุปว่าผู้พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนบทความความจริง ๆ ว่าอย่างไร (ข้อ 65)

1.3 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการเดาความหมายของคำในประโยคจากข้อความส่วนอื่น ๆ ของประโยคนั้น (ข้อ 54) เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษจะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อน แล้วจึงจะใช้พจนานุกรม (ข้อ 60) การเดาหรือทำนายใจความสำคัญของสิ่งที่อ่าน โดยการอ่านชื่อเรื่อง รูปภาพประกอบหรืออ่านคำบรรยายภาพก่อนจะเริ่มอ่าน (ข้อ 61) การพิจารณาจากภาษาที่ผู้พูดหรือผู้เขียนใช้โดยส่วนรวม เพื่อสรุปว่าผู้พูดหรือผู้เขียนบทความความจริง ๆ ว่าอย่างไร (ข้อ 63) การใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิม เพื่อสรุปว่าผู้พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนบทความความจริง ๆ ว่าอย่างไร (ข้อ 64) และการพิจารณาสถานการณ์ในขณะนั้น เพื่อสรุปว่าผู้พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนบทความความจริง ๆ ว่าอย่างไร (ข้อ 65)

2. กลุ่มปานกลาง

2.1 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการเดาความหมายของคำในประโยคจากข้อความส่วนอื่น ๆ ของประโยคนั้น (ข้อ 59) เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษจะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อนแล้วจึงจะใช้พจนานุกรม (ข้อ 60) และการพิจารณาสถานการณ์ในขณะนั้น เพื่อสรุปว่าผู้พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนบทความความจริง ๆ ว่าอย่างไร (ข้อ 65) พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนบทความความจริง ๆ ว่าอย่างไร

2.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการเดาความหมายของคำในประโยคจากข้อความ ส่วนอื่น ๆ ของประโยคนั้น (ข้อ 59) เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษ จะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อน

แล้วจึงจะใช้พจนานุกรม (ข้อ 60) การเดาหรือทำนายใจความสำคัญ ของสิ่งที่อ่านโดยการอ่าน
ชื่อเรื่อง รูปภาพประกอบ หรืออ่านคำบรรยายภาพก่อนจะเริ่มอ่าน (ข้อ 61) การพิจารณาจาก
ภาษาที่ผู้พูดหรือผู้เขียนใช้โดยส่วนรวมเพื่อสรุปว่าผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร (ข้อ 63)
การใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิม เพื่อสรุปได้ว่าผู้พูดภาษาอังกฤษหรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ
ว่าอย่างไร (ข้อ 64) และพิจารณาสถานการณ์ในขณะนั้น เพื่อสรุปว่าผู้พูดภาษาอังกฤษหรือ
ผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร (ข้อ 68)

3. กลุ่มเก่ง

แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง เมื่อทำ
การบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษ จะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อน
แล้วจึงจะใช้พจนานุกรม (ข้อ 60)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม		
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก
66. จดจำคำศัพท์ใหม่โดยโยงคำศัพท์นั้นกับรูปภาพหรือท่าทาง เพื่อช่วยให้จำได้ดียิ่งขึ้น	อ่อน	2.84	1.10			2.35
	ปานกลาง	3.09	1.19			
	เก่ง	3.27	1.12			
	เก่งมาก	3.00	1.26			
67. จดจำคำศัพท์ใหม่โดยโยงคำศัพท์นั้นกับคำศัพท์อื่น ๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกันหรือตรงกันข้ามกัน เพื่อช่วยให้จำได้ดียิ่งขึ้น	อ่อน	2.88	1.09		S	7.53*
	ปานกลาง	3.41	1.09		S	
	เก่ง	3.69	0.99			
	เก่งมาก	3.67	0.92			
68. เก็บสะสมคำศัพท์ สำนวน หรือโครงสร้างต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษโดยแยกไว้เป็นหมวดหมู่	อ่อน	2.20	0.95			1.42
	ปานกลาง	2.42	1.09			
	เก่ง	2.56	1.11			
	เก่งมาก	2.42	1.19			
69. จดจำคำศัพท์ สำนวน หรือกฎเกณฑ์บางอย่างทางภาษาอังกฤษโดยการท่องจำ	อ่อน	2.80	0.95		S	5.42*
	ปานกลาง	3.26	1.06			
	เก่ง	3.50	1.04			
	เก่งมาก	3.24	0.94			

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อความ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	กลุ่ม			
				ปานกลาง	เก่ง	เก่งมาก	
70. จดจำคำศัพท์เป็นกลุ่ม เช่น กลุ่มที่มีรากศัพท์เหมือนกัน หรือกลุ่มที่เป็นคำประเภทเดียวกัน เป็นต้น	อ่อน	2.64	1.03				5.55*
	ปานกลาง	2.86	1.12		S	S	
	เก่ง	3.13	1.07				
	เก่งมาก	3.23	0.96				
71. จดจำคำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ ๆ โดยนึกถึงประโยค หรือสถานการณ์ที่ได้พบคำศัพท์หรือสำนวนนั้น	อ่อน	2.72	1.02		S	S	7.95*
	ปานกลาง	3.16	1.10		S		
	เก่ง	3.47	0.99				
	เก่งมาก	3.48	0.98				

* $P < 0.05$; S = แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่าในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น) ผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่มมีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้คือ

1. กลุ่มอ่อน

1.1 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การจดจำคำศัพท์ใหม่โดยเรียงคำศัพท์นั้นกับคำศัพท์อื่น ๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน หรือตรงกันข้าม เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น (ข้อ 67) การจดจำคำศัพท์หรือสำนวนและกฎเกณฑ์บางอย่างทางภาษาอังกฤษโดยการท่องจำ (ข้อ 69) และการจดจำคำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ ๆ โดยนึกถึงประโยคหรือสถานการณ์ที่ได้พบคำศัพท์หรือสำนวนนั้น (ข้อ 71)

1.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การจดจำคำศัพท์ใหม่โดยเรียงคำศัพท์นั้นกับคำศัพท์อื่น ๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกันหรือตรงกันข้ามกัน เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น (ข้อ 67) และการจดจำคำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ ๆ โดยนึกถึงประโยคหรือสถานการณ์ที่ได้พบคำศัพท์หรือสำนวนนั้น (ข้อ 71)

2. กลุ่มปานกลาง

2.1 แตกต่างกับกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การจดจำคำศัพท์ใหม่โดยเรียงคำศัพท์นั้นกับคำศัพท์อื่น ๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน หรือตรงกันข้ามกัน เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น (ข้อ 67) การจดจำคำศัพท์เป็นกลุ่ม เช่นกลุ่มที่มีรากศัพท์เหมือนกัน หรือกลุ่มที่เป็นคำประเภทเดียวกัน เป็นต้น (ข้อ 70) และการจดจำคำศัพท์หรือสำนวนใหม่ ๆ โดยนึกถึง ประโยคหรือสถานการณ์ที่ได้พบคำศัพท์หรือสำนวนนั้น (ข้อ 71)

2.2 แตกต่างกับกลุ่มเก่งมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง การจดจำคำศัพท์เป็นกลุ่ม เช่นกลุ่มที่มีรากศัพท์เหมือนกัน หรือกลุ่มที่เป็นคำประเภทเดียวกัน เป็นต้น (ข้อ 70)

สำหรับกลุ่มเก่งและกลุ่มเก่งมากไม่ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เลขในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 7

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 กลวิธีการเรียนภาษาที่นิสิตบางคนใช้ปฏิบัตินอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในตอนที่ 2 ของแบบสอบถาม ซึ่งเป็นเพียงการปฏิบัติของนิสิตจำนวนน้อยเท่านั้น กลวิธีการเรียนเหล่านั้นมีดังนี้คือ

ฟังรายการวิทยุที่จัดโดยชาวต่างประเทศ

ฝึกเรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ

ฝึกอ่านข้อความภาษาอังกฤษต่าง ๆ

ฝึกฝนเขียนคำศัพท์ที่สะกดผิดบ่อย ๆ หรือที่จำไม่ได้

ฝึกทายคำศัพท์กับเพื่อน ๆ ในยามว่าง

ฝึกฟังการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษของผู้อื่น

พยายามเลือกใช้พจนานุกรมที่เป็นอังกฤษ-อังกฤษ

อ่านตำราที่เป็นภาษาอังกฤษโดยตรง

อ่านหนังสือเรื่องสั้นหรือนิยายภาษาอังกฤษง่าย ๆ

เมื่ออ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษจะไม่ใช้พจนานุกรม แต่จะอ่านคำถาม

จากแบบฝึกหัดเพื่อช่วยให้เข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ

สอนภาษาอังกฤษแก่น้อง ๆ และแลกเปลี่ยนความรู้ใหม่ ๆ ทางภาษา

เปิดพจนานุกรมด้วยตัวเอง เพราะถ้าถามคนอื่นจะลำบาก

คุยเรื่องภาษาและวัฒนธรรมกับเพื่อน หรือที่ที่เคยไปต่างประเทศ

เมื่อมีเวลาว่างจะนึกคำศัพท์ใหม่ ๆ ที่เพิ่งได้เรียนรู้

ดูคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่น่าสนใจที่ได้จดบันทึกไว้ให้ผ่านตาหลาย ๆ ครั้ง โดยไม่ได้

ตั้งใจจดจำเลยทีเดียว

เขียนคำศัพท์หรือสำนวนภาษาอังกฤษปิดไว้ในที่ที่มองเห็นได้ชัด

พยายามจำคำภาษาอังกฤษที่ผู้ปกครองพูดเสมอ ๆ ในชีวิตประจำวัน

เปรียบเทียบศัพท์ภาษาอังกฤษกับศัพท์ภาษาฝรั่งเศส

ทำตัวให้สนุกกับภาษาอังกฤษเสมอ

ศูนย์บริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สาระในบทนี้เป็นการสรุปให้เห็นภาพรวมของการวิจัยเรื่องกลวิธีเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นไว้ตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มเก่งมาก กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กระทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชา Foundation English I ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 710 คน โดยแบ่งเป็นนิสิตกลุ่มเก่งมาก (ได้รับเกรด A ในการเรียนวิชา FE I) จำนวน 107 คน นิสิตกลุ่มเก่ง (ได้เกรด B) จำนวน 269 คน นิสิตกลุ่มปานกลาง (ได้เกรด C) จำนวน 309 คน และนิสิตกลุ่มอ่อน (ได้เกรด D) จำนวน 25 คน โดยการรวมกลุ่มตัวอย่างนี้ ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

- ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scales) เพื่อให้ผู้ตอบบอกกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของตนทั้งในและนอกชั้นเรียน ซึ่งมีทั้งสิ้น 71 ข้อ
- ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open ended) ที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้ออกกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่ตัวเองปฏิบัติ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในตอนที่ 2

ผู้วิจัยได้ทำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน เพื่อตรวจแก้ไขและปรับปรุง เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีความเที่ยง (Validity) หลังจากแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านแล้ว จึงนำไปทดลองใช้กับนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียน Foundation English I ในปีการศึกษา 2530 ซึ่งมีทั้งนิสิตที่ได้เกรด A, B, C และ D รวมกัน จำนวน 50 คน

แล้วนำผลที่ได้ มาหาความเที่ยง (reliability) โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .94 แล้วจึงนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่เลือกไว้

หลังจากนั้น ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความเที่ยงของเครื่องมือการวิจัยโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เคยตอบแบบสอบถามมาแล้วจำนวน 71 คน จากนิสิตทั้ง 4 กลุ่ม (คิดเป็นร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด) เพื่อทำการสัมภาษณ์ ทั้งนี้ใช้การสัมภาษณ์อย่างง่าย การสัมภาษณ์กระทำหลังจากกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามแล้วประมาณ 3 -4 สัปดาห์ ในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามฉบับเดิมที่กลุ่มตัวอย่างเคยตอบ โดยผู้วิจัยเป็นผู้อ่านคำถาม เฉพาะในตอน ที่ 2 ของแบบสอบถาม และผู้วิจัยเป็นคนบันทึกคำตอบของกลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 71 คน ทั้ง 2 ชุด คือชุดที่กลุ่มตัวอย่างตอบด้วยตนเองในครั้งแรก และชุดที่ผู้วิจัยเป็นผู้ตอบคำถามมาตรวจและคิดคะแนนตามเกณฑ์แล้วนำคะแนนของทั้งสองชุดมา หาค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์โดยใช้สถิติ Pearson's Product Moment Correlation ได้ค่า สัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.91

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างมาหาค่ามัธยฐานเลขคณิต ค่า ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และในขณะที่เดียวกันผู้วิจัยได้เปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของ นิสิตกลุ่มเก่งมาก กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน โดยการทดสอบความมีนัยสำคัญของความ แปรปรวนโดยวิธี F-test แล้วนำผลการวิจัยเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลของการวิจัย

1. ผลของการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 สรุปได้ดังนี้
 - 1.1 กลวิธีการเรียนที่นิสิตใช้มากคือกลวิธีด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมี หลักการ) ได้แก่ การเดาความหมายของคำในประโยคจากข้อความ ส่วนอื่น ๆ ของประโยคนั้น (ข้อ 59) การเดาความหมายของคำหรือ ประโยคจากลักษณะท่าทางหรือวิธีการพูดของอาจารย์หรือชาวต่างประเทศ (ข้อ 58) เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษา อังกฤษ จะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อน แล้วจึงจะใช้พจนานุกรม (ข้อ 60) และการเดาหรือทำนายใจความสำคัญบางสิ่งที่อ่าน โดยการ อ่านชื่อเรื่อง รูปภาพประกอบหรืออ่านคำบรรยายก่อนจะเริ่มอ่าน (ข้อ 61)
 - 1.2 กลวิธีการเรียนที่นิสิตใช้ปานกลาง คือ
 - 1.2.1 กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) ได้แก่ การถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทาง ภาษาอังกฤษ (ข้อ 3) ถามอาจารย์เมื่อไม่ทราบว่าจะใช้

ภาษาอังกฤษอย่างไรเพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (ข้อ 5) การถามเพื่อนเมื่อไม่ทราบว่าจะใช้ภาษาอังกฤษอย่างไรเพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (ข้อ 6) การตอบคำถามในชั้นเรียนแม้ว่าจะไม่แน่ใจว่าถูกต้องก็ตาม (ข้อ 7) ถ้าไม่เข้าใจข้อความที่อาจารย์หรือชาวต่างประเทศถามเป็นภาษาอังกฤษ จะขอให้พูดซ้ำ (ข้อ 8) เมื่อรู้ว่าตอนตอบคำถามไม่ถูกจะขอให้เพื่อนช่วยแก้ไข (ข้อ 9) เมื่อรู้ต้นตอบคำถามไม่ถูกจะขอให้อาจารย์ช่วยแก้ไข (ข้อ 10) เมื่อพบชาวต่างประเทศจะคิดประโยชน์ที่อาจจะต้องพูดไว้ในใจ (ข้อ 11) การช่วยแก้ไขสิ่งที่เพื่อนร่วมชั้นตอบผิด เมื่อมีโอกาหรือเมื่อได้รับอนุญาต (ข้อ 13) การขอให้อาจารย์อธิบายข้อแก้ไขงานเรียงความภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเมื่อพบว่ายังไม่กระจ่าง (ข้อ 15)

1.2.2 กลวิธีการเรียนด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา)

ได้แก่ การฝึกออกเสียงคำหรือประโยคตามอาจารย์ในชั้นเรียน (ข้อ 17) การฝึกคิดเป็นภาษาอังกฤษเมื่อจะพูดหรือเขียนแทนที่จะแปลจากที่คิดไว้เป็นภาษาไทย (ข้อ 18) การฝึกใช้คำ พยางค์ หรือประโยคที่เรียนในการเขียนเรียงความ (ข้อ 19) การดูภาพยนตร์วิดีโอหรือฟังวิทยุ หรือเทป โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ (ข้อ 21) การออกเสียงเลียนแบบชาวต่างประเทศเมื่อดูภาพยนตร์ วิดีโอหรือฟังวิทยุ หรือเทปอังกฤษ (ข้อ 22) การฝึกอ่านวารสารหรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เพื่อรู้ข่าวสาร และเพื่อให้ทันก่อนเหตุการณ์ (ข้อ 23) การฝึกอ่านนวนิยายหรือการ์ตูนภาษาอังกฤษ เพื่อความบันเทิง (ข้อ 24) การอ่านหนังสือ วารสาร และหนังสือพิมพ์ไทย เพื่อแสวงหาความรู้และประสบการณ์อันจะช่วยให้ตนเองมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษในเรื่องเดียวกัน หรือในเรื่องที่เกี่ยวข้องกันดีขึ้น (ข้อ 25) การฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ตนเอง เมื่อหาความหมายของคำนั้นในพจนานุกรม หรือเมื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ (ข้อ 27) การทำข้อทดสอบภาษาอังกฤษเมื่ออ่านพบในหนังสือพิมพ์ หรือวารสาร (ข้อ 28) การถอดความ สำนวนต่าง ๆ คำสุภาษิต เพลง หรือโคลงภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย (ข้อ 30) และการฝึก

เป็นภาษาอังกฤษ โดยการอ่านเกมส์ภาษาอังกฤษเช่น เกมส์ สแคร็บเบิล (Scrabble) เป็นต้น

- 1.2.3 กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเอง) ได้แก่ การทำโน้ตย่อเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหรือสะสมคำศัพท์ สำนวนภาษาอังกฤษ เป็นของตนเอง (ข้อ 41) การสังเกตอย่างจริงจังว่าวิธีใดที่ทำให้ตนเองจดจำคำศัพท์หรือกฎเกณฑ์ทางภาษาได้ดีที่สุดแล้วใช้วิธีนั้น ๆ ต่อไป (ข้อ 42) การถามเพื่อนร่วมชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่ตอบคำถามดีกว่าเราหาคำตอบที่ถูกต้องได้อย่างไร แล้วทดลองใช้วิธีการนั้นกับตนเองในโอกาสต่อไป (ข้อ 43) การถามเพื่อนร่วมชั้นหรืออาจารย์ว่ามีกลวิธีการเรียนภาษาโดยทั่วไปอย่างไร แล้วลองนำมาใช้เพื่อทดสอบว่าจะได้ผลดีหรือไม่ (ข้อ 44) การจัดโปรแกรมหรือเวลาเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง และพยายามเรียนตามนั้นอย่างสม่ำเสมอ (ข้อ 45) เมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษและมีข้อสงสัยหรือหาคำตอบไม่ได้จะถามพี่หรือผู้ปกครอง (ข้อ 47) การดูหนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษประกอบเมื่อเขียนเรียงความเมื่อมีข้อสงสัย (ข้อ 48) และการอ่านหนังสือ วารสาร และหนังสือพิมพ์ไทยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อแสดงความรู้และประสบการณ์ทางด้านภาษา (ข้อ 49)
- 1.2.4 กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู) ได้แก่ การพยายามทำความเข้าใจว่าทำไมจึงผิดบ่อย ๆ ในบางเรื่อง (ข้อ 50) การวิเคราะห์ปัญหาทางไวยากรณ์ภาษา หรือการใช้ภาษาประเด็นต่าง ๆ ของตนเองอย่างจริงจัง แล้วหาทางปรับปรุงแก้ไข (ข้อ 51) เมื่อรู้ว่าพูดภาษาอังกฤษผิดจะขอให้อาจารย์หรือชาวต่างประเทศช่วยแก้ไข (ข้อ 54) การหัวเราะให้กับสิ่งที่ตนเองพูดหรือเขียนผิดเพราะคิดว่าการพูดหรือเขียนภาษาต่างประเทศย่อมเกิดข้อผิดพลาด (ข้อ 55) การสังเกตว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศมีปฏิกิริยาต่อข้อผิดพลาดในการพูดของตนเองอย่างไร เพื่อประโยชน์ในการแก้ไข (ข้อ 56) และในการตอบคำถามหรือเขียนเรียงความจะทดลองใช้คำศัพท์บางคำหรือโครงสร้าง

บางโครงสร้างที่เรียนรู้มาแล้วคิดว่าอาจารย์จะมีปฏิกริยาหรือคำแนะนำอย่างไร

- 1.2.5 กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น) ได้แก่ การจดจำคำศัพท์ใหม่โดยโยงคำศัพท์นั้นกับรูปภาพหรือท่าทาง เพื่อช่วยให้จำได้ดียิ่งขึ้น (ข้อ 66) การจดจำคำศัพท์ใหม่โดยโยงคำศัพท์นั้นกับคำศัพท์อื่น ๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกันหรือตรงกันข้ามกัน เพื่อช่วยให้จำได้ดียิ่งขึ้น (ข้อ 67) การจดจำคำศัพท์ สำนวน หรือกฎเกณฑ์บางอย่างทางภาษาอังกฤษโดยการท่องจำ (ข้อ 69) การจดจำคำศัพท์เป็นกลุ่ม เช่น กลุ่มที่มีรากศัพท์เหมือนกันหรือกลุ่มที่เป็นคำประเภทเดียวกัน เป็นต้น (ข้อ 70) และการจดจำคำศัพท์หรือสำนวนใหม่ ๆ โดยนึกถึงประโยคหรือสถานการณ์ที่ได้พบคำศัพท์หรือสำนวนนั้น (ข้อ 71)
- 1.3 กลวิธีการเรียนที่นิสิตใช้น้อยคือ กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น) ได้แก่ การเขียนจดหมายภาษาอังกฤษติดต่อกับเพื่อนทางจดหมายหรือบุคคลอื่น ๆ (ข้อ 32) การหาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ (ข้อ 33) การเขียนโน้ตย่อหรือบันทึกต่าง ๆ รวมทั้งบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ (ข้อ 34) การทดลองบรรยายภาพ เหตุการณ์ หรือลักษณะท่าทางของตัวเองหรือของคนอื่นเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์สมมุติ (ข้อ 35) และการพูดภาษาอังกฤษประโยคต่าง ๆ กับพี่หรือน้องหรือผู้ปกครอง (ข้อ 37)
2. ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ระหว่างนิสิตกลุ่มเก่งมาก กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน สรุปได้ดังนี้คือ
 - 2.1 นิสิตกลุ่มเก่งมากและกลุ่มเก่งใช้กลวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมด 4 ข้อ จากกลวิธีการเรียนทั้งหมดจำนวน 71 ข้อ โดยในจำนวน 4 ข้อนี้ เป็นกลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนเป็นของตนเอง) 2 ข้อ เป็นกลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกับสื่อสารกับบุคคลอื่น) 1 ข้อ และอีก 1 ข้อเป็นกลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) โดยในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 และ 6 กลุ่มเก่งมากปฏิบัติมากกว่ากลุ่มเก่ง ส่วนในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 นั้นปรากฏว่ากลุ่มเก่งมากปฏิบัติน้อยกว่ากลุ่มเก่ง

- 2.2 นิสิตกลุ่มเก่งมากกับกลุ่มปานกลาง ใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมด 28 ข้อ จาก 71 ข้อ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตทั้ง 2 กลุ่มใช้กลวิธีแตกต่างกันตามลำดับจำนวนข้อที่แตกต่างกัน ดังนี้คือ กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) 6 ข้อ จาก 8 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น) 3 ข้อ จาก 6 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) 6 ข้อ จาก 16 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนเป็นครู) 3 ข้อ จาก 8 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา) 5 ข้อ จาก 15 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น) 3 ข้อ จาก 9 ข้อ และกลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเอง) 2 ข้อ จาก 9 ข้อ โดยในการใช้กลวิธีการเรียนทุก ๆ ด้านข้างต้นนี้ กลุ่มเก่งมากปฏิบัติมากกว่ากลุ่มปานกลาง
- 2.3 นิสิตกลุ่มเก่งมากกับกลุ่มอ่อนใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมด 26 ข้อ จาก 71 ข้อ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตทั้ง 2 กลุ่มใช้กลวิธีแตกต่างกันตามลำดับจำนวนข้อที่แตกต่างกัน ดังนี้คือ กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) 6 ข้อ จาก 8 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) 7 ข้อ จาก 16 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู) 3 ข้อ จาก 8 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (และ 7 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น และใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น) 3 ข้อ จาก 9 ข้อ และ 2 ข้อ จาก 6 ข้อ ตามลำดับ กลวิธีด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา) 4 ข้อ จาก 15 ข้อ และ กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเอง) 1 ข้อ จาก 9 ข้อ) โดยในการใช้กลวิธีการเรียนทุก ๆ ด้านข้างต้นนี้ กลุ่มเก่งปฏิบัติมากกว่ากลุ่มอ่อน
- 2.4 นิสิตกลุ่มเก่งกับกลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการเรียนภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมด 14 ข้อ จาก 71 ข้อ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าแตกต่างกันตามลำดับจำนวนข้อที่แตกต่างกัน ดังนี้คือ กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น) 3 ข้อ จาก 6 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 และ 6 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู และเดาและทำนายอย่างมีหลักการ) 3 ข้อ จาก

- 8 ข้อ กลวิธีด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา) 2 ข้อ จาก 15 ข้อ กลวิธีด้านที่ 3 และ 4 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น และหาวิธีเรียนภาษาที่เป็นของตนเอง) 1 ข้อ จาก 9 ข้อ และกลวิธีด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) 1 ข้อ จาก 16 ข้อ โดยในการใช้กลวิธีการเรียนทุก ๆ ด้านข้างต้นนี้ กลุ่มเก่งปฏิบัติมากกว่ากลุ่มปานกลาง
- 2.5 นิสิตกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนที่ใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมด 25 ข้อ จาก 71 ข้อ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าแตกต่างกันตามลำดับจำนวนข้อที่แตกต่างกันดังนี้คือ กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) 4 ข้อ จาก 8 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น) 3 ข้อ จาก 4 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) 6 ข้อ จาก 16 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 และ 4 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น และหาวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเอง) 3 ข้อ จาก 9 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา) 4 ข้อ จาก 15 ข้อ และกลวิธีการเรียนด้านที่ 5 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู) 2 ข้อ จาก 8 ข้อ โดยในการใช้กลวิธีการเรียนทุก ๆ ด้านข้างต้นนี้ กลุ่มเก่งปฏิบัติมากกว่ากลุ่มอ่อน
- 2.6 นิสิตกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีการเรียนภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งหมด 8 ข้อ จาก 71 ข้อ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าแตกต่างกันตามลำดับจำนวนข้อที่แตกต่างกันดังนี้คือ กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) 4 ข้อ จาก 16 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) 1 ข้อ จาก 6 ข้อ กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 และ 5 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น และใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู) 1 ข้อ จาก 9 ข้อ และกลวิธีด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา) 1 ข้อ จาก 15 ข้อ โดยในการใช้กลวิธีการเรียนทุก ๆ ด้านข้างต้นนี้ กลุ่มปานกลางปฏิบัติมากกว่ากลุ่มอ่อน

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ประเด็นที่น่าสนใจที่จะนำอภิปรายมีดังต่อไปนี้

1. เหตุใดการเดาหรือการทำนายอย่างมีหลักการ เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติมากที่สุด

ผลจากการวิจัยพบว่ากลวิธีการเรียนที่นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติมากที่สุด คือกลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) โดยเฉพาะการใช้กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการและเหตุผล โดยอาศัยบริบทและสิ่งแวดลอมต่าง ๆ ช่วย เมื่อศึกษาภาษาอังกฤษ เช่น เมื่ออ่านข้อความภาษาอังกฤษ หรือเมื่อฟังภาษาอังกฤษหรือเมื่อสนทนาภาษาอังกฤษ เป็นต้น ผลการวิจัยนี้แตกต่างจากผลการวิจัยของ เกศสุภา รัชฎาวิชิตรุกุล (2530: 79) ที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำกลวิธีการใช้บริบทหรือการเดาความหมายของคำ หรือประโยคเพื่อให้เข้าใจภาษา มาปฏิบัติเพียงระดับปานกลางเท่านั้น เรื่องนี้สามารถตั้งข้อสังเกตได้ว่าอาจจะ เป็นเพราะสาเหตุใหญ่ ๆ 2 ประการคือ

ประการแรก กลุ่มตัวอย่างต่างกัน กลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 เป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับความสามารถทางภาษาทั่ว ๆ ไป แต่กลุ่มนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นกลุ่มที่ผ่านการคัดเลือกมาแล้ว ซึ่งอาจสามารถกล่าวได้ว่ามีความสามารถโดยทั่วไปรวมทั้งความสามารถในด้านภาษาดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ประการที่สอง อาจเป็นเพราะตำราเรียนตลอดจนอุปกรณ์การสอน และวิธีการสอนของอาจารย์ผู้สอนในระดับชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นิสิตที่สอบไม่ผ่าน Placement Test จะต้องเรียนวิชา Foundation English I ซึ่งบทเรียนของวิชานี้เน้นการทำกิจกรรมเช่น การอ่านหรือการฟังโดยใช้บริบทต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียน ยกตัวอย่างเช่นการเรียนคำศัพท์ใหม่ ก่อนที่จะอ่านบทอ่านนั้น นิสิตจะได้มีโอกาสฝึกหาความหมายของคำศัพท์จากบริบทเป็นต้น ในส่วนของอาจารย์ผู้สอนนั้นก็ จะเน้นให้นิสิตพยายามใช้วิธีการเดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ และอื่น ๆ โดยศึกษาสิ่งแวดลอม ในขณะที่เดียวกันจะไม่สนับสนุนให้ใช้พจนานุกรมทันทีที่อ่านนิสิตชั้นปีที่ 1 จึงนิยมการใช้วิธีการเดาโดยใช้บริบทเข้าช่วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นั้นใช้ตำราตลอดจนวิธีการสอนของอาจารย์แตกต่างออกไป แม้จะได้มีการปรับปรุงหลักสูตรได้มีการนำเอาการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารมาใช้ในระดับมัธยมศึกษาแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีปัญหาหลายประการที่ทำให้วิธีการสอนนี้ไม่ประสบผลสำเร็จตามที่คาดหวังไว้ เช่น ปัญหาเรื่องอุปกรณ์การเรียนการสอน จำนวนนักเรียนซึ่งมีเป็นจำนวนมาก

สถานที่และที่สำคัญที่สุดคือครูผู้สอนและนักเรียน ซึ่งควรจะเป็นลักษณะที่ครูต้องยึดถือนักเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน (เกศสุภา รัชฎาวิชชรกุล, 2530: 1-2) แต่จากการวิจัยของ วสันต์ จันทรวงศา, 2519: 12-13) เรื่อง "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ในเขตกรุงเทพมหานคร" พบว่า ครูผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบบรรยายมากที่สุด ประมาณ 71.58% และสอนให้ฝึกใช้ความคิดน้อยที่สุดเพียง 0.93% เท่านั้น จึงจะเห็นได้ว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นมีโอกาสฝึกการใช้วิธีการเดาโดยอาศัยบริบทน้อยกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยดังกล่าว

2. เหตุใดผู้เรียนใช้กลวิธีด้านการพยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นน้อยที่สุด

จากผลการวิจัยพบว่ากลวิธีการเรียนที่นิสิตชั้นปีที่ 1 นำมาปฏิบัติกันน้อยที่สุดคือ กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น) ซึ่งจะเห็นว่าสอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคมไทย ซึ่งโดยทั่วไปที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และตรงกับที่ สุโร พงษ์ทอง เจริญ (2526: 2) กล่าวไว้ว่าแล้วว่านักเรียนไทยมักจะไม่ค่อยมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ นอกชั้นเรียนเพื่อการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ เพราะภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีฐานะ เป็นภาษาต่างประเทศเท่านั้น

เหตุผลดังกล่าวข้างต้นอาจเป็นสาเหตุที่นักเรียนไทยขาดความสนใจหรือมองไม่เห็นความสำคัญที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร ดังนั้น จึงน่าจะส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารให้มากขึ้น เพื่อช่วยให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

3. เหตุใดผู้เรียนกลุ่มเก่งมากกับกลุ่มเก่งจึงมีความแตกต่างกันในการใช้กลวิธีการเรียนบางประการ

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มเก่งมากและกลุ่มเก่งใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในการใช้กลวิธีการเรียน 4 ข้อ (จากทั้งหมด 71 ข้อ) จากกลวิธีการเรียน 3 ด้านคือ กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น) ในหัวข้อการหาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ (ข้อ 33) กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนภาษาอังกฤษเป็นของตนเอง) 2 ข้อ คือ เกี่ยวกับ

การถามเพื่อนร่วมชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่ตอบคำถามถูกว่าหาคำตอบที่ถูกได้
อย่างไรแล้วทดลองใช้วิธีนั้นกับตนเองในโอกาสต่อไป (ข้อ 43) และ
เกี่ยวกับการถามเพื่อนร่วมชั้นหรืออาจารย์ว่ามีกลวิธีการเรียนภาษาโดยทั่วไป
อย่างไร แล้วนำมาทดลองใช้เพื่อทดสอบว่าจะได้ผลดีหรือไม่ (ข้อ 44)

นอกจากนี้กลุ่มเก่งมากยังแตกต่างกับกลุ่มเก่งในการใช้กลวิธีการ
เรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ ในหัวข้อ เมื่อทำการบ้าน
และต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษ จะอ่านเพื่อความเข้าใจ
โดยทั่วไปก่อน แล้วจึงจะใช้พจนานุกรม (ข้อ 60)

เป็นที่สังเกตว่าเกี่ยวกับความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนด้าน
ที่ 4 ทั้ง 2 ข้อนั้น กลุ่มเก่งมากนำกลวิธีการเรียนทั้งสองข้อดังกล่าวมา
ปฏิบัติน้อยกว่ากลุ่มเก่ง ซึ่งตรงกันข้ามกับผลการแตกต่างในข้ออื่น ๆ ที่กลุ่มเก่ง
มากจะนำกลวิธีการเรียนมาปฏิบัติมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ
ว่าผู้เรียนที่เรียนเก่งมากนั้นมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง และจะพึ่งความ
สามารถของตัวเองเป็นหลักในการคิดหาคำตอบต่าง ๆ และอีกประการหนึ่ง
อาจเป็นเพราะผู้เรียนที่เรียนเก่งมากนั้นสามารถคิดค้นหรือประยุกต์ใช้กล
วิธีการเรียนของตนเองมากกว่าที่จะสอบถามจากบุคคลอื่น ซึ่งตรงกับที่
Papalia (1978: 318) กล่าวว่า "ผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมัก
เป็นผู้ที่รู้จักตนเองได้ดีว่าควรใช้การเรียนรู้เช่นใดจึงจะเกิดประสิทธิภาพ"
กลวิธีการเรียนทั้งสองเรื่องดังกล่าวข้างต้นที่กลุ่มเก่งมากเลือกปฏิบัติ
น้อยกว่ากลุ่มเก่งอาจมีส่วนทำให้กลุ่มเก่งมากแตกต่างจากกลุ่มเก่ง แม้ว่า
การใช้กลวิธีการเรียนข้ออื่น ๆ ของทั้งสองกลุ่มจะไม่แตกต่างกัน

ส่วนความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 เกี่ยวกับเรื่อง
การหาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษนั้น นับ
ว่าสอดคล้องกับที่ Stern (1973: 415) กล่าวว่า ผู้เรียนที่ดีจะใช้ภาษา
เพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเก่งมากเป็นผู้เรียนภาษาที่ดีข้อแตกต่างนี้
ทำให้แตกต่างจากกลุ่มเก่งโดยทั่วไป และสำหรับความแตกต่างในการใช้กลวิธี
การเรียนด้านที่ 6 เกี่ยวกับการที่เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ
(passage) ภาษาอังกฤษ จะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อนแล้วจึงจะใช้
พจนานุกรมนั้น นับว่าสอดคล้องกับที่ Rubin (1975: 45) กล่าวว่าผู้
เรียนภาษาที่ดี จะเต็มใจที่จะเดาและเดาอย่างถูกต้อง โดยจะใช้บริบท
ทั้งหมดที่มีในสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ ซึ่งจะทำให้สามารถเข้าใจความหมายและ

จุดประสงค์ของการสื่อความหมายครั้งหนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นอีกข้อหนึ่งที่จะทำ
ให้กลุ่มเก่งมากแตกต่างจากกลุ่มเก่ง

อาจสรุปได้ว่ากลุ่มเก่งมาก แตกต่างจากกลุ่มเก่งอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ 4 ข้อจาก 71 ข้อ แต่หากดูจำนวนข้อที่แตกต่างกันจะ เห็นว่าแตกต่าง
กันไม่มากนัก

4. เหตุใดผู้เรียนกลุ่มเก่งมากกับกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนจึงแตกต่างกันใน
การใช้กลวิธีการ เตหาหรือทำนายอย่างมีหลักการ

จากผลการวิจัยพบว่ากลุ่มเก่งมากแตกต่าง จากกลุ่มปานกลางและกลุ่ม
อ่อนมากที่สุดและอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในการใช้กลวิธีการเรียน
ด้านที่ 6 (เตหาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) โดยที่กลุ่มเก่งมากใช้กลวิธีการเรียน
ด้านที่ 6 นี้มากกว่ากลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน ซึ่งนับว่าสอดคล้องกับผลการ
วิจัยของ Papalia (1978, 318) ซึ่งกล่าวว่า "ผู้เรียนภาษาที่มีสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนสูงมีกลวิธีการเรียนภาษาดีกว่าผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ
เรียนต่ำ" นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้ยังตรงกับที่ Rubin (1982: 75)
กล่าวถึงผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จว่าเป็นผู้ที่รู้จักปรับบริบทและสิ่งแวดล้อมทั้ง
หมดที่มีอยู่เพื่อให้สามารถเข้าใจเรื่อง ที่อ่านหรือสิ่งที่ฟังได้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้แล้ว ผลการวิจัยของ Hosserfield (1984 อ้างถึงใน
เกศสุภา รัชฎาวิชิตกุล, 2530: 25-26) ยังสรุปไว้อย่างชัดเจนว่า "ผู้มี
ผลสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านสูงมักจะพยายามเข้าใจเรื่องที่อ่านขณะอ่านในใจ
โดยการอ่านคร่าว ๆ โดยละทิ้งคำที่ไม่สำคัญเพื่อจับใจความของเรื่อง
และพยายามเตหาความหมายของคำจากบริบท แต่ในทางตรงกันข้าม
ผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำมักไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง
ขณะอ่านในใจได้ และมักแปลความหมายของคำแต่ละคำแทนที่จะ เข้าใจ
ความหมายรวม ๆ กันทั้งประโยคตลอดจนเตหาความหมายของคำศัพท์ทุกครั้ง
โดยไม่พยายามเตหาความหมายจากบริบทจากหัวข้อ หรือตัวเนะความหมาย
ที่มีในประโยคเลย ซึ่งเรื่องนี้พบว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยนี้"

5. เหตุใดผู้เรียนกลุ่มเก่งมากกับกลุ่มปานกลางจึงแตกต่างกันในการใช้กลวิธี
การเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น

จากการวิจัยพบว่ากลวิธีการเรียนรองลงมาที่กลุ่มเก่งมากนำมาปฏิบัติ
แตกต่างกับกลุ่มปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือกลวิธี

การเรียนรู้ด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกศสุภา รัชฎาวิชิตกุล (2530) ซึ่งพบว่าผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนสูงและผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันที่ระดับ .05 โดยที่ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงจะใช้กลวิธีการเรียนทุก ๆ ด้านดีกว่าผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ ขณะเดียวกันก็สอดคล้องกับความคิดของ O'Melley (Chaudron, 1988: 115) และ Rubin (1982: 42) ซึ่งต่างก็กล่าวว่าผู้เรียนภาษาที่ดีจะมีวิธีการใช้กลวิธีการเรียนต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถจดจำสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น โดย Rubin เน้นการใช้ mnemoics อันเป็นเทคนิคที่ช่วยให้จำได้ดียิ่งขึ้น โดยการจัดสิ่งที่ต้องการจำให้สัมพันธ์กับแบบแผนหรือเชื่อมโยง สิ่งที่ต้องการจำเข้าด้วยกัน เป็นต้น ส่วน O' Melley เน้นการสร้างภาพเพื่อความเข้าใจและช่วยการจำ เช่น การสร้างภาพโดยใช้จินตนาการ เป็นต้น

6. เหตุใดผู้เรียนกลุ่มเก่งมากกับกลุ่มอ่อนจึงแตกต่างกันในการใช้กลวิธีการเรียนที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง)

จากผลการวิจัยพบว่าส่วนกลวิธีการเรียนรองลงมาที่กลุ่มมาก กับกลุ่มอ่อนนำมาปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ การใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกศสุภา รัชฎาวิชิตกุล ดังกล่าวในข้างต้น นอกจากนี้ ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับความคิดของ Stern (1973: 412) O' Melley (Chaudron, 1988: 115) Carroll (1975: 5) และ Rubin (1982: 47) โดยที่ Stern กล่าวว่าผู้เรียนที่ดีจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนอย่างจริงจัง สำหรับ O'Melley เชื่อว่าผู้เรียนที่ดีต้องรู้จักถามคำถามเพื่อให้เกิดความกระจ่างและยังต้องร่วมมือกับคนอื่นในการแก้ปัญหารวบรวมข้อมูลและสร้างกิจกรรมการเรียนทางภาษา เป็นต้น ในขณะที่ Carroll เห็นว่าผู้เรียนภาษาที่ดีต้องแสดงความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับภาษาใหม่ และหาโอกาสใช้ภาษาอีกด้วย ส่วน Rubin ก็มีความเชื่อว่าผู้เรียนที่ดีนั้นจำเป็นที่จะต้องมีส่วนร่วมในชั้นเรียน เช่น คิดหาคำตอบเสมอ แม้ว่าครูจะไม่ได้เรียกให้ตอบก็ตาม

7. เหตุผลที่ผู้เรียนกลุ่มเก่งกับกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนจึงแตกต่างกันในการใช้กลวิธีการเรียนบางประการ

การใช้กลวิธีการเรียนของกลุ่มเก่งแตกต่างจากกลุ่มปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น) เป็นอันดับแรก และใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 และ 5 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการและใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู ตามลำดับ) ในลำดับต่อมา และแตกต่างจากกลุ่มอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) และกลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น) ตามลำดับ ความแตกต่างดังกล่าวข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่าลักษณะความแตกต่างระหว่างกลุ่มเก่งกับกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนคล้ายคลึงกับลักษณะความแตกต่างระหว่างกลุ่มเก่งมากกับกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ที่แตกต่างกันได้แก่ มีจำนวนข้อความแตกต่างด้านที่ 7 มากกว่าด้านที่ 6 และ 5 เท่านั้น ซึ่งทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะความสามารถระหว่างกลุ่มเก่งมากกับกลุ่มเก่งไม่แตกต่างกันมาก หากคิดตามจำนวนข้อกลวิธีการเรียนที่ใช้แตกต่างกันดังที่ได้กล่าวมาแล้วและในเรื่องนี้สามารถอภิปรายผลในทำนองเดียวกันกับข้อ 2.2

ข้อเสนอแนะ

1. สำหรับผู้บริหาร ควรจะตระหนักถึงปัญหาที่นิสิตมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงน้อยมาก ดังนั้นจึงสมควรจะสร้างโอกาสดังกล่าวให้กับนิสิต เช่น โอกาสในการพูด ในกรณีของศูนย์วิทยภัณฑของสถาบันภาษาและของมหาวิทยาลัย นับว่าเป็นสิ่งที่ดีที่จะมีการจัดเจ้าของภาษาไว้คอยช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่นิสิตเพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นิสิตที่มาใช้บริการของศูนย์ฯ ได้ใช้ภาษาอังกฤษโดยตรงกับเจ้าของภาษา แต่อาจมีปัญหาคือไม่สามารถจัดเจ้าของภาษาไว้ในศูนย์วิทยภัณฑได้ตลอดเวลา และอีกประการหนึ่งจากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 ที่มาใช้บริการของศูนย์หลายคนพบว่า นิสิตจำนวนไม่น้อยเลือกที่จะถามคำถามกับอาจารย์ชาวไทยมากกว่าอาจารย์ชาวต่างประเทศโดยให้เหตุผลคล้ายกันคือ เพื่อตัดความยุ่งยากที่อาจจะเกิดขึ้นจาก

การสื่อความหมายไม่เข้าใจ ปัญหาเหล่านี้จึงน่าจะได้รับการแก้ไขเพื่อส่งเสริม
ให้นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารให้มากที่สุด

นอกจากนี้แล้ว สถาบันภาษาหรือมหาวิทยาลัยอาจมีการริเริ่มตั้งศูนย์แนะแนว
ซึ่งมีเจ้าของภาษา คอยช่วยแนะนำ การแนะแนวอาจเริ่มด้วยการแนะแนวเพื่อให้
เรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น หรือแนะแนวในการสอบสัมภาษณ์เข้าทำงานเป็นภาษา
อังกฤษ เป็นอาทิ ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษา เพื่อการ
สื่อสารโดยตรงกับเจ้าของภาษา ซึ่งเป็นส่วนที่เสริมจากกิจกรรมบางอย่างที่ชุมชน
ภาษาอังกฤษรับผิดชอบอยู่

2. สำหรับอาจารย์ผู้สอนวิชา Foundation English I ควรจะสนับสนุนให้นักศึกษา
ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสาร โดยอาจารย์ผู้สอนจำเป็นต้องกระทำเป็นตัวอย่าง
และพยายามส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความคุ้นเคยกับการฟังและพูดตอบโต้เป็นภาษา
อังกฤษในระดับที่นักศึกษาสามารถทำได้ นอกจากนี้แล้ว อาจารย์ผู้สอนควรพยายาม
ให้นักศึกษาเห็นว่าการพูดผิดหรือการใช้ภาษาผิดนั้น เป็นเรื่องธรรมดา ไม่ควรให้ความสำคัญ
สำคัญมากนัก เพราะนั่นเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการในการเรียน
3. อาจารย์ผู้สอนควรมีบทบาทในการสอนการชักจูงวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษา
ในชั้นเรียนของตัวเองโดยตรง เพราะนักศึกษาบางคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาที่มี
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ นับว่าต้องการความช่วยเหลือในด้านนี้เป็นอย่างยิ่ง
เพราะ เขาอาจไม่ทราบเลยว่าโดยความเป็นจริงแล้ว การเรียนภาษาอังกฤษ
ให้ได้ผลดีนั้น กลวิธีการเรียนที่ผู้เรียนใช้ก็นับว่ามีความสำคัญมาก และสามารถ
ช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้ดียิ่งขึ้น ถ้าเขาสามารถนำกลวิธีการเรียนต่าง ๆ
ไปปฏิบัติ อย่างน้อยที่สุดควรให้นักศึกษาทั่วไปได้ทราบถึงว่านักศึกษาที่เรียนเก่งมากใช้กล
วิธีการเรียนอะไรบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลวิธีที่นักศึกษาที่เรียนเก่งมาก ใช้แตกต่าง
จากนักศึกษาที่เรียนอ่อน
4. สำหรับอาจารย์ที่มีหน้าที่รับผิดชอบรายวิชา Foundation English I จากการ
วิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 นักกลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลัก
การ) มาปฏิบัติมากที่สุด ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะหลักการเดาโดยใช้บริบทนั้น
นับว่าเป็นหัวใจอย่างหนึ่งของการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากความจริงที่ว่าใน
การเรียนภาษานั้น ผู้เรียนจะต้องตกอยู่ในสถานการณ์คลุมเครืออยู่บ่อย ๆ ผู้เรียน
จะต้องมีความอดทนและในขณะเดียวกันในการที่จะทำให้เกิดความกระจ่างได้บ้าง
นั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้จักการเดาอย่างมีหลักการ โดยใช้บริบทและสิ่งแวดล้อม
ทั้งหมดช่วย

จากผลการวิจัยนี้ อาจจะสามารถกล่าวได้ว่าบทเรียนวิชา FE I นั้นว่ามาถูกทางแล้ว เพราะ เป็นบทเรียนที่เอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้วิธีการเดาโดยอาศัยบริบทเข้าช่วย ผู้เรียนมีโอกาสทำกิจกรรมเอง จากการอ่านและการฟังโดยไม่ต้องคอยเป็นกังวลกับการใช้พจนานุกรม แต่จากการสุ่มที่ผู้เรียนเก่งกับกลุ่มที่เรียนไม่เก่งมีการใช้กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงพอจะกล่าวได้ว่า บทเรียนวิชา FE I อาจจะไม่สามารถเอื้อให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อนได้ฝึกวิธีการเดามากนัก ซึ่งอาจจะ เป็นเพราะแบบฝึกหัดที่ยากเกินไป หรือมีน้อยเกินไปหรืออาจเป็นเพราะ นิสิตไม่ได้รับคำแนะนำอันถูกต้อง ในขณะที่เรียนเพราะอาจไม่กล้าถามอาจารย์ผู้สอนเป็นต้น ปัญหาเหล่านี้ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้บทเรียนวิชา FE I ซึ่งมีส่วนดีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้น และสามารถใช้ได้ผลดีกับกลุ่มนิสิตที่เรียนอ่อนด้วย

5. สำหรับผู้วิจัย งานวิจัยนี้ศึกษานิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยทั่วไป โดยไม่ได้แยกนิสิตตามลักษณะวิชาที่เรียน ผู้วิจัยคิดว่าอาจเป็นสิ่งที่น่าสนใจ หากจะมีการแบ่งกลุ่มประชากรใหม่ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียน เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียน เช่น แบ่งเป็นกลุ่ม Science และ non-science หรือนิสิตหญิงและนิสิตชาย เป็นต้น เพื่อหาความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนต่อไปในระหว่างกลุ่มนิสิตต่อไป

อีกประการหนึ่งควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมจริง ๆ กับผู้เรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเหล่านั้น ได้พัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นเป็นเรื่องที่น่าสนใจและมีความสำคัญไม่น้อย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

- กัลยาณี ๗ สงขลา. "ทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูพระนคร". วิทยานิพนธ์ปริญฎามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.
- เกตุสุภา รัชฎาวิชิตกุล. "การเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ". วิทยานิพนธ์ปริญฎามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- ประคอง วรรณสุด. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์, สำนักพิมพ์บรรณกิจ, กรุงเทพมหานคร, 2525.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพมหานคร. 2526.
- ภรณี วาจาสิทธิ์. "บทบาทของสำนักงานเลขาธิการในสังกัดคณะ สถาบัน และสำนักของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร" วิทยานิพนธ์ปริญฎามหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- ภาวณี จันดิษยานนท์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค กับทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัด วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา" วิทยานิพนธ์ปริญฎามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. "การตีความความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความถนัดในการเรียน ภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล." กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- Brown, H. Douglas. *Principle of Language Learning and Teaching*. New York: Prentice-Hall, Inc., 1980.
- Carroll, John B. "Characteristics of Successful Second Language Learner" in *Viewpoints on English as a Second Language*. Edited by Marina Burt. New York: Regents Publishing Company, Inc., 1977.
- Chaudron, Graig. *Second Language Classrooms: Research on Teaching and Learning*. Cambridge: Cambridge University Press, 1988. (114-115).

- Corder, P.S. "The Significance of Learner's Errors" in Perspective on Second Language Acquisition. Edited by Jack C. Richards. London: Longman Group Limited, 1967.
- Fouler, Mary Elizabeth. Teaching Language Composition, and Literature. New York: Mc Graw-Hill Book Company. 1965.
- Jackobovit, Leon. Foreign Language Learning. Rowley: Newbury House, 1971.
- Littlewood, William. Foreign and Second Language Learning. London: Cambridge University Press, 1984.
- Naiman, N., Frohlich, M., and Stern, H.H. The Good Language Learner. Toronto: The Ontario Institute for Studies in Education, 1978.
- Papalia, Anthony. Learner-Centered Language Teaching: Methods and Materials. Rowley: Newbury House Publishers, Inc., 1976.
- . "Assessing Students' Learning Styles and Teaching for Individual Differences." *Hispania* 61 (1978): 318.
- Politzer, Robert L. and McGroarty, Mary. "An Exploratory Study of Learning Behaviors and Their Relationship to Gains in Linguistic and Communicative Competence." TESOL QUARTERLY Vol. 19 No. 1 (March 1985): 103-117.
- Richards, Jack and Platt, John and Weber, Heid:. Longman Dictionary of Applied Linguistics. Harlow, Essex: Longman Group Limited, 1985. (162).
- Robin, Joan. "What the Good Language Learner Can Teach Us" in Socio-linguistic Aspects of Language Learning and Teaching. Edited by J.B. Pride. London: Oxford University Press, 1979.
- _____, and Thompson, Irene. How to be a More Successful Language Learner. Boston: Heinle & Heinle Publishers Inc., 1982.
- Wenden, Anita Lucille. "Learner Strategies." TESOL Newsletters No. 5 (October 1981): 4-13.
- Yamane, T. Elementary Sampling Theory, New Jersey: Printice-Hall, Inc. 1967.

แบบสอบถามงานวิจัย
เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้ มี 3 ส่วนคือ

- ส่วนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เพื่อให้ผู้ตอบ
บอกพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน
ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้บอกพฤติกรรมการเรียนภาษา
อังกฤษ นอกเหนือจากกลวิธีต่าง ๆ ในส่วนที่ 2

โปรดตอบแบบสอบถามให้ครบทุกส่วน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อนิสิต ชื่อสกุล เลขประจำตัว

คณะ

เกรควิชา Foundation English I (โปรดใส่เครื่องหมาย ✓)

A

B

C

D

F

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ต่อไปนี้เป็นแบบสอบถามเพื่อขอความอนุเคราะห์จากนิสิต

ข้อ	กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน ทั้งในและนอกชั้นเรียน	ปฏิบัติมาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปานกลาง	ปฏิบัติ น้อย	ไม่เคย ปฏิบัติเลย
1.	เตรียมคิดคำตอบทุกครั้ง เมื่อมีการถามคำถาม					
2.	ตรวจสอบคำตอบของตัวเองทุกครั้งที่มีการเฉลยคำตอบ					
3.	ถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ					
4.	ถามเพื่อนเมื่อไม่เข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ					
5.	ถามอาจารย์เมื่อไม่ทราบว่าจะใช้ภาษาอังกฤษอย่างไร เพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง					
6.	ถามเพื่อนเมื่อไม่ทราบว่าจะใช้ภาษาอังกฤษอย่างไร เพื่ออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง					
7.	ตอบคำถามในชั้นเรียนแม้ว่าจะไม่แน่ใจว่าถูกต้องก็ตาม					
8.	ถ้าไม่เข้าใจข้อความที่อาจารย์หรือชาวต่างประเทศถามเป็นภาษาอังกฤษ จะขอให้พูดซ้ำ					
9.	เมื่อรู้สึกว่าตนตอบคำถามไม่ถูก จะขอให้เพื่อนช่วยแก้ไข					
10.	เมื่อรู้สึกว่าตนตอบคำถามไม่ถูก จะขอให้อาจารย์ช่วยแก้ไข					
11.	เมื่อพบชาวต่างประเทศจะคิดประโยคที่อาจจะต้องพูดไว้ในใจ					
12.	เมื่อมีเพื่อนร่วมชั้นตอบคำถามที่ผิดจะพูดประโยคคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเอง					
13.	ช่วยแก้ไขสิ่งที่เพื่อนร่วมชั้นตอบผิดเมื่อมีโอกาหรือเมื่อได้รับอนุญาต					

ข้อ	กลวิธีการ เรียนภาษาอังกฤษของท่าน ทั้งในและนอกชั้นเรียน	ปฏิบัติมาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปานกลาง	ปฏิบัติ น้อย	ไม่เคย ปฏิบัติเลย
14.	เมื่อพบว่าได้ตอบคำถามผิดจะพยายามแก้ไขคำตอบของ คนที่ถูกต้อง					
15.	ขอให้อาจารย์อธิบายข้อแก้ไขงานเรียงความภาษา อังกฤษเพิ่มเติมเมื่อพบว่ายังไม่กระจ่าง					
16.	ทำความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษทันที					
17.	ฝึกออกเสียงคำหรือประโยคตามอาจารย์ในชั้นเรียน					
18.	ฝึกคิดเป็นภาษาอังกฤษเมื่อจะพูดหรือเขียนแทนที่จะ แปลจากที่คิดไว้เป็นภาษาไทย					
19.	ฝึกใช้คำ พยางค์ หรือประโยคที่เรียนในการเขียน เรียงความ					
20.	ฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนในชั้นเรียนโดยใช้คำหรือ โครงสร้างที่ได้มาจากบทสนทนาภาษาอังกฤษ					
21.	ดูภาพยนตร์ วิดีโอหรือฟังวิทยุ หรือเทป โดยมี จุดมุ่งหมายเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ					
22.	ออกเสียงเลียนแบบชาวต่างประเทศเมื่อดูภาพยนตร์ วิดีโอ หรือฟังวิทยุ หรือเทปภาษาอังกฤษ					
23.	ฝึกอ่านวารสารหรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เพื่อรู้ ข่าวสาร และ เพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์					
24.	ฝึกอ่านนวนิยายหรือการ์ตูนภาษาอังกฤษเพื่อความ บันเทิง					
25.	อ่านหนังสือ วารสาร และหนังสือพิมพ์ไทย เพื่อ แสวงหาความรู้และประสบการณ์อันจะช่วยให้ตนเอง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษในเรื่องเดียว กัน หรือในเรื่องที่เกี่ยวข้องกันดีขึ้น					
26.	เข้าร่วมกิจกรรมหรือเป็นสมาชิกชุมนุมภาษาอังกฤษ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ					
27.	ฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์กับตนเอง เมื่อหาความ หมายของคำนั้นในพจนานุกรม หรือเมื่อเรียนรู้ คำศัพท์ใหม่					

ข้อ	กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน ทั้งในและนอกชั้นเรียน	ปฏิบัติมาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปานกลาง	ปฏิบัติ น้อย	ไม่เคย ปฏิบัติเลย
28.	ทำข้อทดสอบภาษาอังกฤษเมื่ออ่านพบในหนังสือพิมพ์ หรือวารสาร					
29.	อ่านหัวข้อ บ้ายชื่อ ฉลากยา โฆษณาสินค้า ใบปลิว ใบเสร็จ รายการอาหาร และอื่น ๆ ที่เป็นภาษา อังกฤษแล้วทดลองถอดความเป็นภาษาไทย					
30.	ถอดความ สำนวนต่าง ๆ คำ สุภาษิต เพลง หรือ โคลงภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย					
31.	ฝึกฝนภาษาอังกฤษโดยการเล่นเกมส์ภาษาอังกฤษ เช่น เกมส์สแกร็บเบิล (scrabble) เป็นต้น					
32.	เขียนจดหมายภาษาอังกฤษติดต่อกับเพื่อนทางจดหมาย หรือบุคคลอื่น ๆ					
33.	หาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็น ภาษาอังกฤษ					
34.	เขียนโน้ตย่อหรือบันทึกต่าง ๆ รวมทั้งบันทึกประจำวัน เป็นภาษาอังกฤษ					
35.	ทดลองบรรยายภาพ เหตุการณ์ หรือลักษณะท่าทางของ ตัวเองหรือของคนอื่นเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ สมมติ					
36.	พูดภาษาอังกฤษประโยคง่าย ๆ กับเพื่อนนอกชั้นเรียน					
37.	พูดภาษาอังกฤษประโยคง่าย ๆ กับพี่หรือน้อง หรือ ผู้ปกครอง					
38.	ถ้าพบว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจสิ่งที่ ตนพูดภาษาอังกฤษ จะพยายามพูดโดยเปลี่ยนหรือ เรียงคำพูดใหม่					
39.	จะใช้โอกาบบกิริยาท่าทาง เข้าช่วยเมื่อพยายามสื่อ ความหมายกับอาจารย์ หรือชาวต่างประเทศ					
40.	ถ้าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศไม่เข้าใจคำศัพท์ ที่ใช้พูดหรือตอบคำถาม จะสะกดคำคำนั้นให้อาจารย์ ทราบ					

ชื่อ	กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน ทั้งในและนอกชั้นเรียน	ปฏิบัติมาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปานกลาง	ปฏิบัติ น้อย	ไม่เคย ปฏิบัติเลย
41.	ทำเนียบย่อเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ หรือสะสมคำศัพท์ สำนวนภาษาอังกฤษ เป็นของตนเอง					
42.	สิ่ง เกิดอย่างจริงจังว่าวิธีใดที่ทำให้ตนเองจดจำ คำศัพท์หรือกฎเกณฑ์ทางภาษาได้ดีที่สุดแล้วใช้วิธีนั้น ๆ ต่อไป					
43.	ถามเพื่อนร่วมชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่ตอบคำถาม ถูกว่าเขาหาคำตอบที่ถูกได้อย่างไร แล้วทดลองใช้ วิธีการนั้นกับตนเองในโอกาสต่อไป					
44.	ถามเพื่อนร่วมชั้นหรืออาจารย์ว่ามีกลวิธีการเรียน ภาษาโดยทั่วไปอย่างไร แล้วลองนำมาใช้เพื่อ ทดสอบว่าจะ ได้ผลดีหรือไม่					
45.	จัดโปรแกรมหรือเวลาเรียนภาษาอังกฤษของ ตนเองและพยายามเรียนตามนั้นอย่างสม่ำเสมอ					
46.	เมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษและมีข้อสงสัย หรือหาคำตอบไม่ได้จะถามเพื่อน					
47.	เมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษและมีข้อสงสัย หรือหาคำตอบไม่ได้จะถามพี่หรือผู้ปกครอง					
48.	ดูหนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษประกอบเมื่อเขียน เรียงความ หรือเมื่อมีข้อสงสัย					
49.	อ่านหนังสือ วารสาร และหนังสือพิมพ์ไทยที่เกี่ยวข้อง กับการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อแสวงหาความรู้ และประสบการณ์ทางด้านภาษา					
50.	พยายามทำความเข้าใจว่าทำไมจึงผิดบ่อย ๆ ในบาง เรื่อง					
51.	วิเคราะห์ปัญหาทางไวยากรณ์ภาษา หรือการใช้ภาษา ประเด็นต่าง ๆ ของตนเองอย่างจริงจัง แล้วหาทาง ปรับปรุงแก้ไข					

ข้อ	กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน ทั้งในและนอกชั้นเรียน	ปฏิบัติมาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปานกลาง	ปฏิบัติ น้อย	ไม่เคย ปฏิบัติเลย
52.	ฟังการออกเสียงคำหรือประโยคภาษาอังกฤษของ ตนเองอย่างตั้งใจ แล้วพยายามแก้ไขให้ถูกต้อง					
53.	อ่านเรียงความภาษาอังกฤษของตนเองที่อาจารย์ ตรวจแล้วอย่างตั้งใจ เพื่อทำความเข้าใจข้อ ผิดพลาดที่เกิดขึ้น					
54.	เมื่อรู้ว่าพูดภาษาอังกฤษผิดจะขอให้อาจารย์หรือ ชาวต่างประเทศช่วยแก้ไข					
55.	หัวเราะให้กับสิ่งที่ตนเองพูดหรือเขียนผิด เพราะ คิดว่าการพูดหรือเขียนภาษาต่างประเทศย่อมเกิด ข้อผิดพลาดได้					
56.	สังเกตว่าอาจารย์หรือชาวต่างประเทศมีปฏิกิริยา ต่อข้อผิดพลาดในการพูดของตนเองอย่างไร เพื่อ ประโยชน์ในการแก้ไข					
57.	ในการตอบคำถามหรือเขียนเรียงความ จะทดลองใช้ คำศัพท์บางคำหรือโครงสร้างบางโครงสร้างที่เรียน รู้มาแล้วคอยดูว่าอาจารย์จะมีปฏิกิริยาหรือคำแนะนำ อย่างไร					
58.	เดาความหมายของคำหรือประโยคจากลักษณะ ท่าทางหรือวิธีการพูดของอาจารย์หรือชาวต่าง ประเทศอื่น ๆ					
59.	เดาความหมายของคำในประโยคจากข้อความส่วน อื่น ๆ ของประโยคนั้น					
60.	เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษจะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อน แล้วจึงจะใช้พจนานุกรม					
61.	เดาหรือทำนายใจความสำคัญของสิ่งที่อ่าน โดยการ อ่านชื่อเรื่อง ดูภาพประกอบ หรืออ่านคำบรรยาย ภาพก่อนจะเริ่มอ่าน					

ข้อ	กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน ทั้งในและนอกชั้นเรียน	ปฏิบัติมาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปานกลาง	ปฏิบัติ น้อย	ไม่เคย ปฏิบัติเลย
62.	เดาหรือทำนายใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านโดยการ อ่านย่อหน้าแรก และย่อหน้าสุดท้ายอย่างคร่าว ๆ					
63.	พิจารณาจากภาษาที่ผู้พูดหรือผู้เขียนใช้โดยส่วนรวม เพื่อสรุปว่าผู้พูดหรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่า อย่างไร					
64.	ใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิมเพื่อสรุปว่าผู้พูดภาษา อังกฤษ หรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร					
65.	พิจารณาสถานการณ์ในขณะนั้นเพื่อสรุปว่า ผู้พูดภาษา อังกฤษหรือผู้เขียนหมายความว่าจริง ๆ ว่าอย่างไร					
66.	จดจำคำศัพท์ใหม่โดยโยงคำศัพท์นั้นกับรูปภาพหรือ ท่าทาง เพื่อช่วยให้จำได้ดียิ่งขึ้น					
67.	จดจำคำศัพท์ใหม่โดยโยงคำศัพท์นั้นกับคำศัพท์อื่น ๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกันหรือตรงกันข้ามกัน เพื่อ ช่วยให้จำได้ดียิ่งขึ้น					
68.	เก็บสะสมคำศัพท์ สำนวน หรือโครงสร้างต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษโดยแยกไว้เป็นหมวดหมู่					
69.	จดจำคำศัพท์ สำนวน หรือกฎเกณฑ์บางอย่างทางภาษา อังกฤษโดยการท่องจำ					
70.	จดจำคำศัพท์เป็นกลุ่ม เช่น กลุ่มที่มีรากศัพท์เหมือนกัน หรือกลุ่มที่เป็นคำประเภทเดียวกัน เป็นต้น					
71.	จดจำคำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ ๆ โดยนึกถึงประโยค หรือสถานการณ์ที่ได้พบคำศัพท์หรือสำนวนนั้น					

ส่วนที่ 3 นอกจากกลวิธีต่าง ๆ ที่ท่านใช้เรียนภาษาอังกฤษทั้งได้กล่าวมาแล้ว ท่านใช้กลวิธีอื่นหรือไม่ และ
 ใช้บ่อยเพียงใด โปรดเขียนรายการ (list) กลวิธีที่ใช้ และระบุความบ่อยในการใช้กลวิธีนั้น ๆ
 โดยใช้เกณฑ์การปฏิบัติเช่นเดียวกับเกณฑ์ในส่วนที่ 2

ข้อ	กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน ทั้งในและนอกชั้นเรียน	ปฏิบัติมาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปานกลาง	ปฏิบัติ น้อย	ไม่เคย ปฏิบัติเลย
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ขอขอบคุณผู้สันทัดทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ
 ในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

Sample Size for Specified Confidence Limits and Precision
When Sampling Attributes in Percent

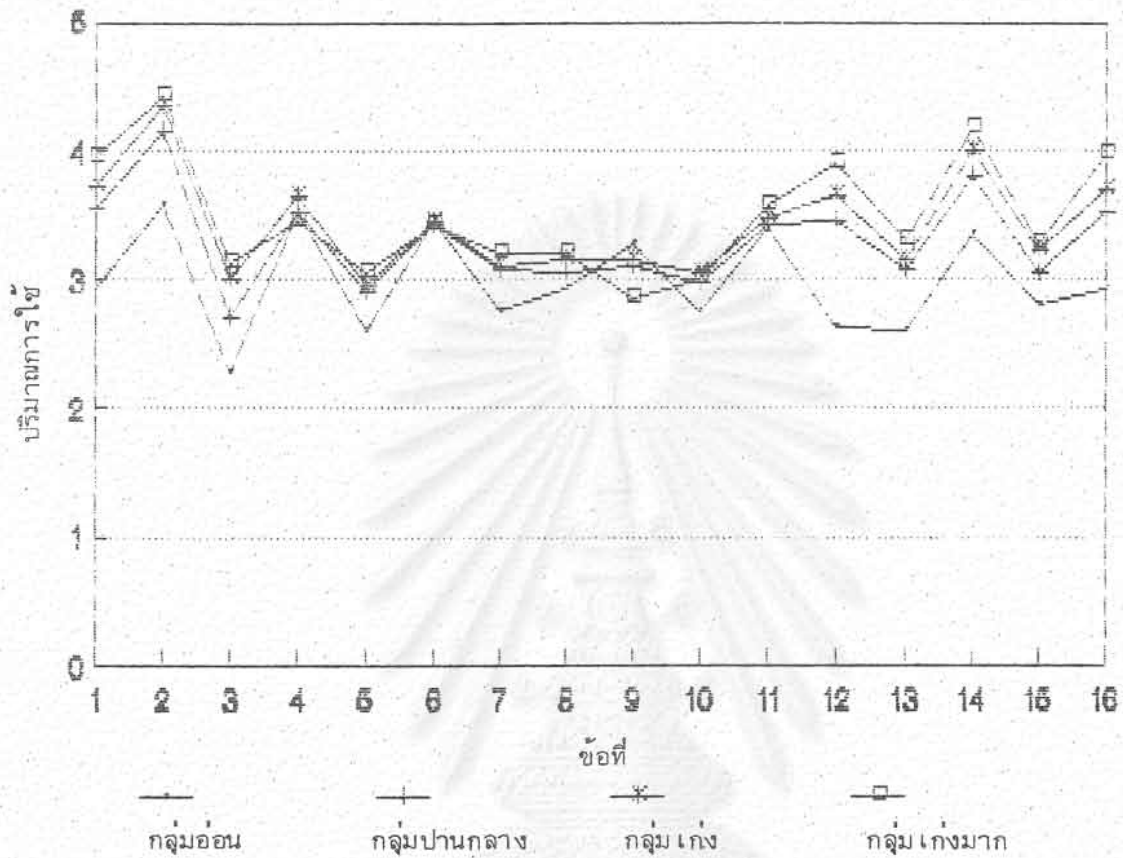
B. 2 Confidence Interval (99%)
($p = 0.5$)

Population (N)	±1%	Sample Size (n) for Precision (d) of			
		±2%	±3%	±4%	±5%
500	•	•	•	•	•
1,000	•	•	•	•	474
1,500	•	•	•	726	563
2,000	•	•	•	826	621
2,500	•	•	•	900	652
3,000	•	•	1,364	958	692
3,500	•	•	1,458	1,003	716
4,000	•	•	1,539	1,041	735
4,500	•	•	1,607	1,071	750
5,000	•	•	1,667	1,098	763
6,000	•	2,903	1,765	1,139	783
7,000	•	3,119	1,842	1,171	798
8,000	•	3,303	1,905	1,196	809
9,000	•	3,462	1,957	1,216	818
10,000	•	3,600	2,000	1,233	826
15,000	•	4,091	2,143	1,286	849
20,000	•	4,390	2,222	1,314	861
25,000	11,842	4,592	2,273	1,331	869
50,000	15,517	5,056	2,381	1,368	884
100,000	18,367	5,325	2,439	1,387	892
∞	22,500	5,625	2,500	1,406	900

(จาก Yamane, T. Elementary Sampling Theory. pp. 393-399)

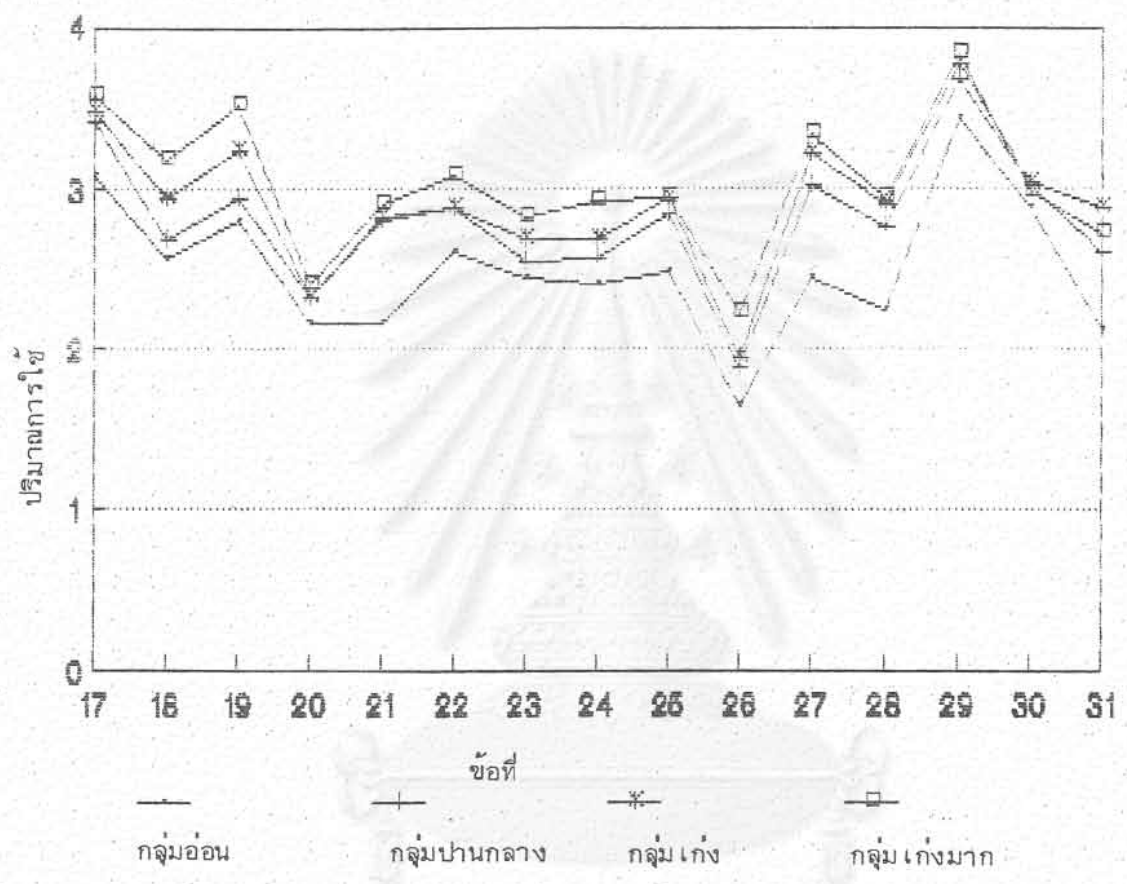
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 1: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 1
(เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้โดยตรง) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

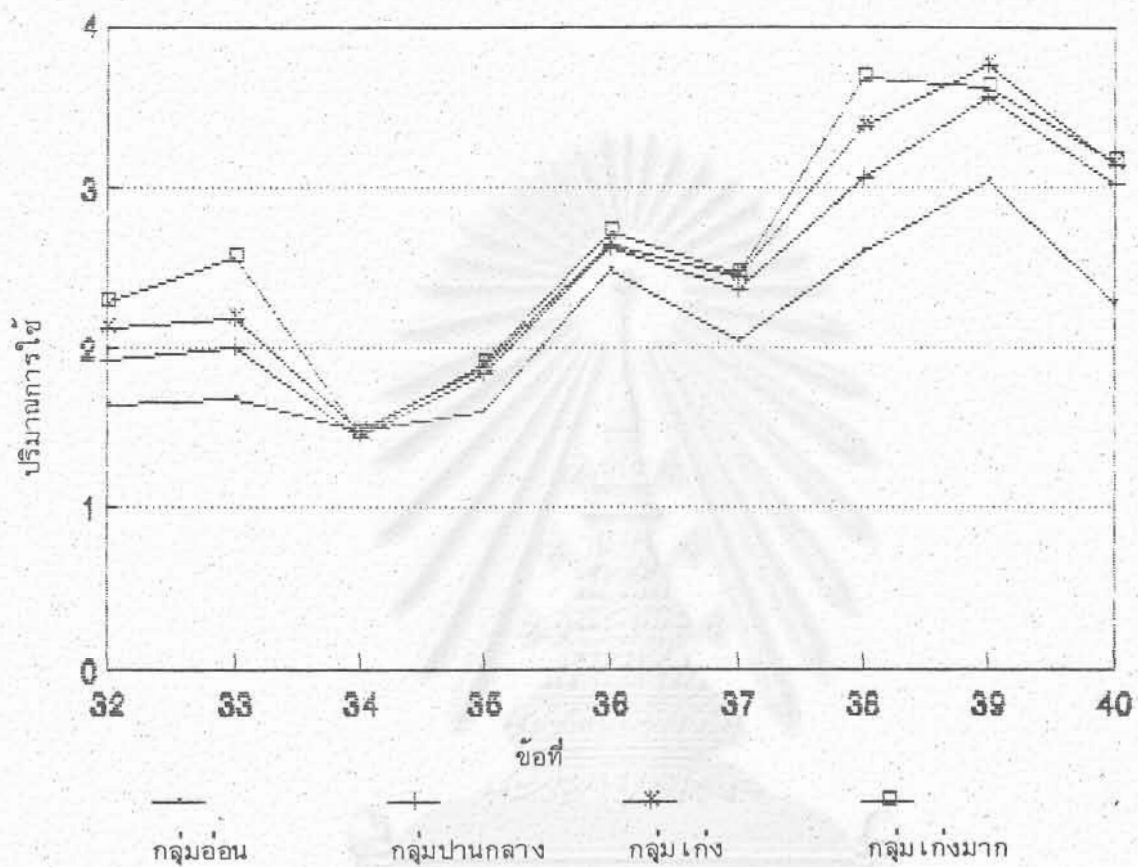
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 2: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

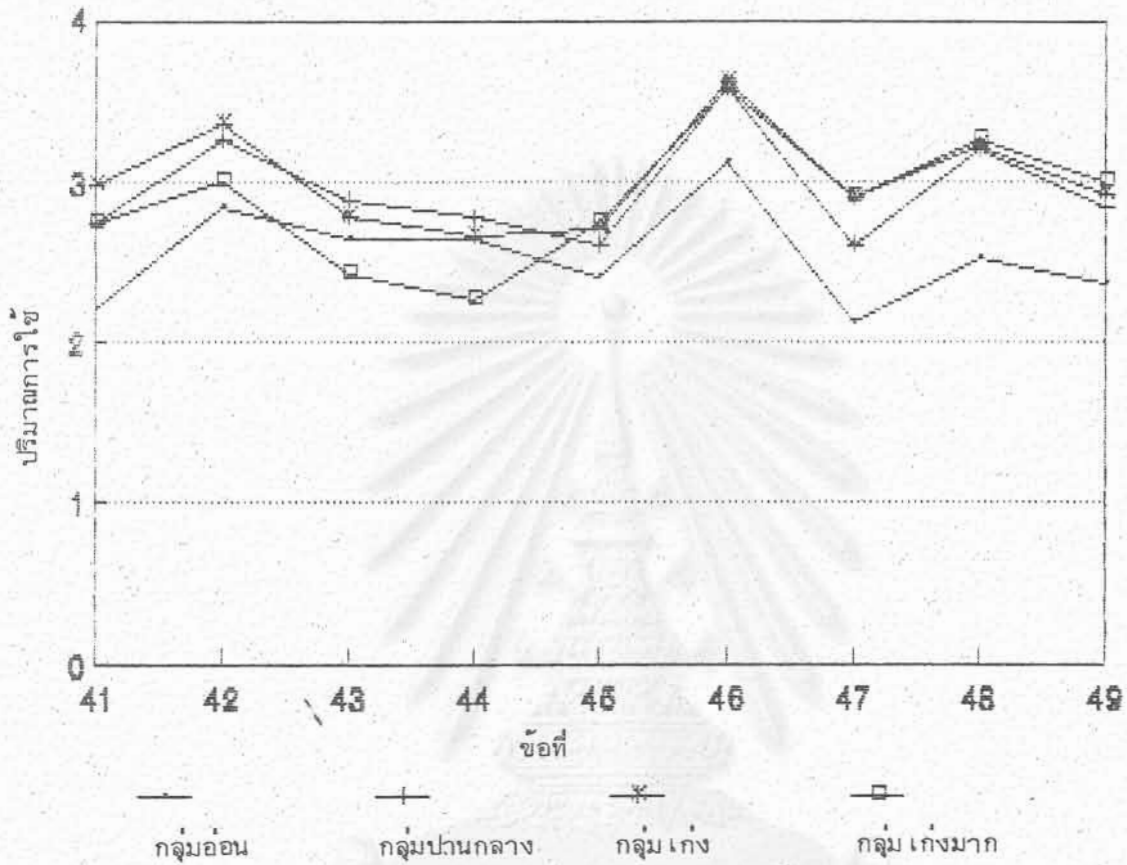
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 3: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

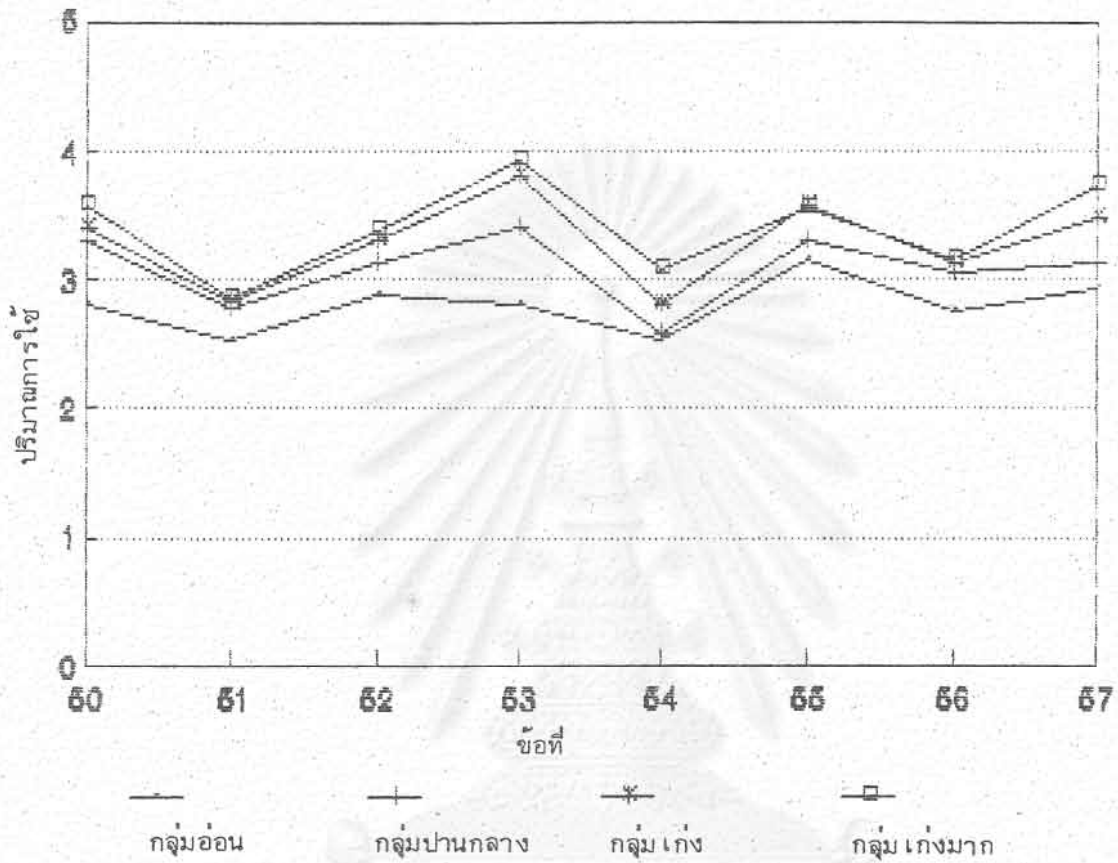
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 4: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (ทาวีธีเรียนภาษาอังกฤษเป็นของตนเอง) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

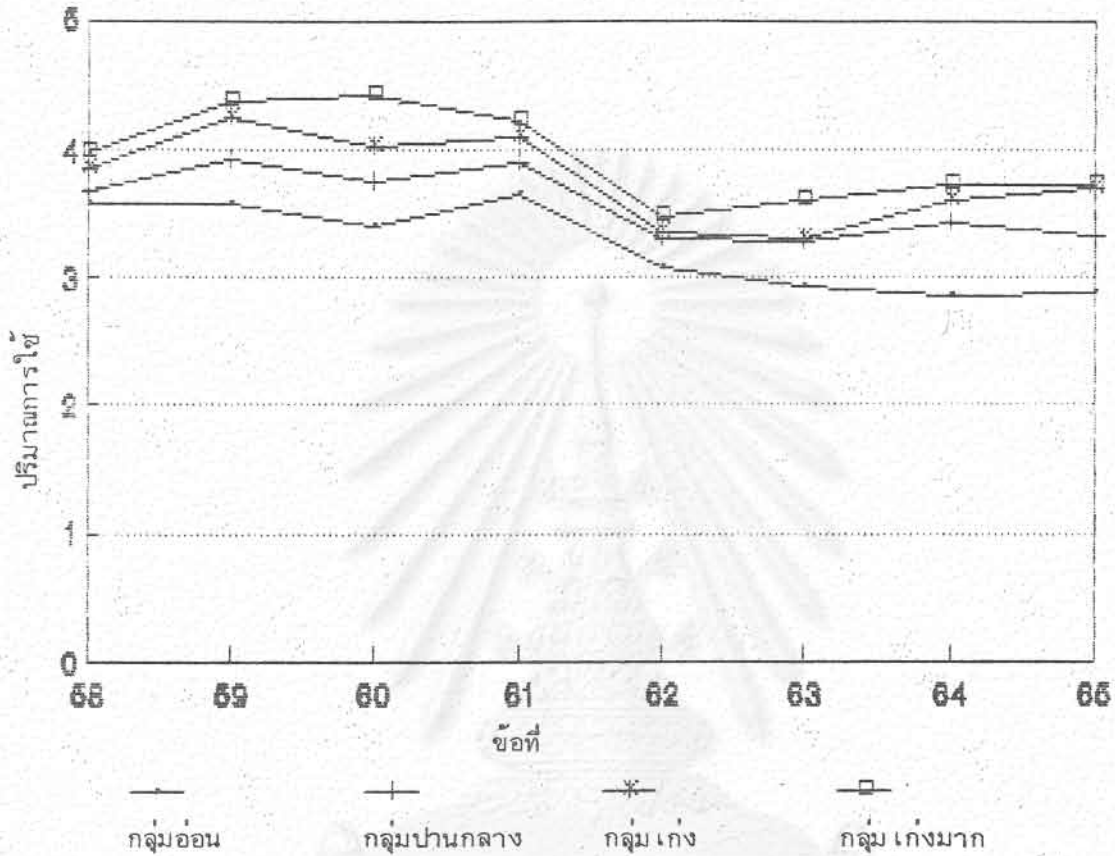
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 5: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 6: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 7: การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น) ของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม

